

Cặp bè Cặp bạn

Rắc rối đầy cảm dỗ

Cathy Hopkins

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

bestseller

**Rắc rồi
đây cam đồ**

Cathy Hopkins

Rắc rồi đầy cảm dỗ

Quỳnh Thông - Vĩnh Thắng dịch

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Gửi các bạn teen teen yêu quý,

Tác giả bộ sách này, Cathy Hopkins, sinh năm 1953 tại Manchester, nước Anh. Hiện cô đang sống tại Bắc London cùng một anh chồng đẹp trai và ba con mèo hay ho dễ thương.

Trước khi viết văn cô Cathy đã làm khá nhiều nghề khác nhau (cũng không kém phần hay ho) là ca sĩ nhạc rock, điểm báo, đọc bản tin, viết kịch bản, thậm chí cả nghề bác sĩ trị liệu... Một vài chuyện trong nghề đã được cô cho vào sách của mình. Tuy nhiên, theo cô, viết truyện cho tuổi teen có lẽ là công việc thú vị nhất, vì cô lại được quay trở lại tuổi teen lần thứ hai, hay hơn nữa là lại được đường đường chính chính xem phim và đọc tạp chí của tuổi teen (vì lí do công việc mà).

Cô Cathy đã có 42 quyển sách được xuất bản và bán rất chạy ở 25 quốc gia khác nhau. Truyện của cô Cathy đề cập các vấn đề rắc rối của tuổi teen bằng một giọng nhẹ nhàng, hài hước, dễ thương.

“Cặp bè cặp bạn” là bộ truyện đầu tiên của cô Cathy. Tính cho đến giờ thì “Cặp bè cặp bạn” có mười ba tập và bán được hơn một triệu bản ở Anh và Mỹ, chưa tính ở mười bốn quốc gia khác nữa. Ngoài ra, cô Cathy còn viết hai bộ truyện khác có tên là “Thách, hứa, hôn hay thật” và “Cinnamon Girl”.

“Cặp bè cặp bạn” là bộ truyện xoay quanh ba cô gái nhỏ sống ở Bắc London: Lucy nhỏ nhắn dễ thương ước mơ làm nhà thiết kế; Izzie mê bói toán và những gì thuộc về tinh thần, tâm tưởng, ước mơ làm ca sĩ kiêm “bà đồng”; còn Nesta xinh đẹp luôn muốn trở thành diễn viên. Về sau, nhóm bạn này còn kết nạp thêm cô bạn TJ. Hoàn cảnh của các bạn gái này không giống nhau, nhưng họ cùng phải đối mặt với những rắc rối mà bất cứ teen gái nào trên thế giới cũng gặp; từ những chuyện như làm sao biết anh ấy thích mình đây? anh ấy có coi mình là nhóc con như mọi người khác không? làm sao gây ấn tượng với anh ấy? đến ngực mình thật là lép, mông mình thật là to, và cả những vấn đề nghiêm túc về tương lai của bản thân, hạnh phúc của gia đình, của mọi người xung quanh và hòa bình cho thế giới...

Chắc chắn bạn đọc sẽ có lúc phải bật cười với những suy nghĩ tập làm người lớn ngây thơ của Lucy, Iz hay Nesta.

Bạn đọc teen teen, tôi cá là các bạn sẽ tìm thấy mình đâu đó trong bộ truyện này. Còn các bạn không còn là teen teen nữa, cũng thử đọc xem sao, biết đâu sẽ có đôi ba lần ối ái thâm trong bụng rằng thì là mà... “Mình cũng từng như thế.”

NGƯỜI DỊCH

@ h u ở n g 1

Gấu tui

Lucy nhìn tòa nhà Kenwood và nói: “Bồ cứ vô trong đi TJ, mình phải dắt lũ chó đi dạo đã”

Tôi phá lên cười. Lucy bé bỏng, thậm chí cao chưa đến 1,5m, trông giống như lũ chó dắt cô nàng đi thì đúng hơn. Tôi nói: “Được thôi. Để mình hình dung ra các dòng tít trên báo thử coi nha. Có ai từng nhìn thấy cô gái này không? Tóc vàng. Nhỏ bé...”

“Nhỏ nhắn”, Lucy cắt ngang.

“À phải, xin lỗi, nhỏ nhắn. Được nhìn thấy lần cuối tại Hampstead Heath, và đang bị ba con thú hoang lôi đi.”

Izzie, Lucy, Nesta và tôi đang đứng lạnh run bên ngoài lối vào của tòa nhà Kenwood ở khu Hampstead Heath. Bọn tôi dắt theo Ben, Jerry và Mojo. Hai con Ben và Jerry của nhà Lucy thuộc giống Labradors, còn con Mojo của tôi (nó thuộc loại chó nòi, ờ... hơi hơi lai, có điều nó dễ thương lắm, lông đen nhưng lại có một mảng trắng trên một bên mắt, và nó là bạn thân nhất của tôi, nghĩa là ngoại trừ Hannah, Lucy, Izzie và Nesta).

“Đúng vậy”, Nesta vừa nói vừa nhét những sợi tóc bay lơ thơ vào bên trong chiếc mũ len và kéo trùm qua tai. “Mà chẳng phải có câu hát gì đó – Những con chó điên và những người Anh đi dạo trong nắng hè? Đâu phải trong Mưa tháng 11. Tại mình đứng đây làm gì chứ, trong khi có thể vào quán cà phê như những người hiểu biết, thư giãn bên lò sưởi và uống những vại chocolate nóng?”

“Nếu bỏ lạnh thì cứ vô trong ngắm nghĩa cùng với TJ”, Izzie nói. “Mình ở lại với bồ nha Lucy. Mình từng vô đó rồi. Chán chết. Toàn những căn phòng cũ tối tăm đầy các bức tranh có những gương mặt rầu rĩ, xấu xí trùng mắt nhìn bồ. Trông họ cứ như đang có mấy trái mận trong miệng và mấy cây sắt nung dưới mông ấy.”

“Mình cũng vô đó nhiều lần rồi”, tôi kể. “Và những bức tranh buồn bã mà bồ nói, một số là của Rembrant, Gainsborough, Reynolds đó nha, thậm chí có một bức của Turner. Mình nghĩ đây là một tòa nhà cổ kỳ bí.”

Izzie nhìn tòa nhà trắng và dài mặt ra. “Theo mình thấy, nó trông như cái bánh cưới to đùng ấy. Không hợp với dáng em.”

“Đó là trường phái tân cổ điển”, tôi nói.

Nesta tròn mắt nhìn tôi và hỏi: “Ôi trời! Sao bồ biết được mấy chuyện đó vậy?”

“Chả nhớ nữa. Chắc mình đọc ở đâu đó”, tôi nhún vai.

“Chà, chắc bồ đọc nhiều lắm luôn. Giống như cái gì bồ cũng biết. Trí tuệ, lại còn thêm sắc đẹp. Như thế không được nha!”

“Mình có đẹp đâu.”

“Có mà”, Lucy nói. “Nhớ lúc anh nhà báo Sam Denham tới trường tụi mình hồi lớp 9 và gọi bồ là Lara Croft không? Không phải ai cũng được cho là giống Angelina Jolie đâu nha. Vấn đề của bồ là không tự tin vào vẻ đẹp của mình.”

“Đúng”, Nesta tiếp, “Bồ có lẽ là một trong những cô nàng trên phim, kiểu nhân vật mang

kính cận, không hề trang điểm, buộc tóc sau lưng, và làm việc trong một phòng thí nghiệm hay gì đó đại loại thế. Rồi một ngày nàng gặp người hùng, nàng thả tóc xuống, bỏ kính ra, và hiện nguyên hình là một cô nàng cực kỳ xinh xắn.”

“Rồi người hùng mê mết nàng và nói – nhưng Watts ơi, nàng thật *deeep*”, Izzie cười.

“Thôi mà”, tôi nói. Thật ngượng nhưng cũng thật đã khi được so sánh với Angelina Jolie.

“Mà hay ghê, như Nesta nói đó, giống như bồ biết hết những thứ mà tụi này chẳng bao giờ biết”, Lucy tiếp.

“Chỉ những thứ mình thấy thích thôi. Chẳng hạn mấy bồ không nghĩ việc có những bức tranh của các danh họa ngay trước cửa nhà thú vị lắm sao? Chỉ cần đi mười phút từ nhà là thấy. Trong khi có người phải trả rất nhiều tiền để đến Venice, Amsterdam, Florence và Paris để được ngắm những kiệt tác đó thì tụi mình chỉ cần thò đầu ra khỏi nhà. Không phải quá đã sao?”

Izzie trưng một bộ mặt vô hồn. “Không hề”, nhỏ nói.

“Có một bức tên là Nghệ sĩ đàn Guitar của

Vermeer. Mình nghĩ bồ sẽ thích nó đó Izzie, vì bồ thích âm nhạc mà. Cô gái trong tranh mang một gương mặt tươi tắn chứ không giống những bức họa khác cùng thời. Bồ nói đúng, những bức tranh đó mang vẻ buồn bã. Còn cô gái trông cứ như người đầu tiên có được một cây đàn guitar ấy. Cậu sẽ thấy nhỏ còn mãi với thời gian như thế nào. Thậm chí quay trở lại thời ấy...”

“Cũng vậy thôi. Cô ta có guitar rồi hả? Mình cá là cô ta vẫn xấu như ma. Tất cả người trong mấy bức tranh cũ đó cũng thế thôi”, Izzie vừa nói vừa véo vào tay tôi. “Mấy năm trước mình từng vô đó với mẹ. Đúng là một kỷ niệm chả muốn nhắc tới nữa. Thôi, mình chẳng ưa nổi việc ngắm nghía mấy căn nhà cũ mốc đâu.”

“Mình lại khoái ngắm những nơi cũ kỹ,” tôi nói. “Ý nghĩa của lịch sử, tưởng tượng ngày xưa ra sao, ai từng sống ở đó, họ mặc gì...”

“Ê TJ Watts, bồ đúng là không bình thường.”

Tôi làm một bộ mặt quái dị nhất có thể (cặp mắt lác và cái miệng méo xệch). “Nhưng đừng quên nơi này còn nổi tiếng vì đã lên phim. Bồ phải thừa nhận là chuyện này hay đó chứ.”

Nesta hỏi: “Phim gì?”

“Công viên Mansfield. Một số cảnh được quay ở đây, và... và trong phim Đồi Notting nữa. Nhớ cảnh gần cuối khi nhân vật của Hugh Grant đến thăm nhân vật của Julia Roberts khi cô ấy đang đóng vai chính trong một vở kịch lịch sử không? Đoạn đó cũng quay ở đây. Và bồ có thể nhìn thấy tòa nhà được lấy làm cảnh nền.”

“Thì vẫn cứ là tòa nhà cũ mốc”, Izzie nói. “Mà thôi kệ, miễn bồ thích là được.”

Tôi trợn mắt: “Ôi trời, bạn bè gì mà mù nghệ thuật hết cả. Chả biết mình chịu nổi không nữa.”

Izzie rên rỉ: “Nè, nhưng ít nhất bồ cũng không như tui này, phải cặp kè với một nhà thông thái.”

“Đúng là Người sơ khai,” tôi nói.

“Đồ học gạo.”

“Đồ rỗng tuếch.”

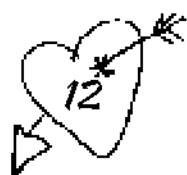
“Thông thái rơm.”

“Kẻ dốt nát.”

“Đồ gấu túi.”

“Gấu túi?”

Izzie cười toe toét: “Đúng rồi, đồ gấu túi tân cổ điển.”

Lần này đến phiên Lucy trợn mắt. “Ôi trời ơi là trời. Mình lạnh cóng rồi nè. Khi hai người xỉ vả nhau xong, hai cái đầu điên có còn quyết định được là bây giờ tụi mình làm gì không?”

“Mà thật ra nếu có ai bị kêu là rỗng tuếch hay gì gì đó thì chính là mình đây nè,” Nesta nói. “Ê Izzie, bồ cũng một sách không thua TJ đâu, đừng có làm bộ. Thôi để mình vô trong với bồ nha TJ. Xem như một phần của chương trình phổ cập giáo dục.”

Gần đây Nesta thường như thế vì lo rằng bọn tôi xem nhỏ là người nông cạn. Nesta đang cặp với một anh chàng tên Luke và nhỏ mắc chứng hoang tưởng rằng Luke nghĩ nhỏ không thông minh cho lắm. Có vẻ thế thôi. Thật ra Nesta rất lanh lợi, chỉ là nhỏ không chịu học nhiều trừ phi buộc phải thế. Căn bản là Nesta thuộc dạng thích thoải mái. Thoải mái với nhỏ nghĩa là các anh chàng, và... ờ... thêm nhiều chàng nữa. Có điều vài tuần trước, cô nàng tuyên bố rằng sẽ học “mọi thứ”. Tôi chắc sẽ chẳng thèm để ý đến chuyện học nữa nếu có được ngoại hình như Nesta. Ngay cả khi phải mang niềng răng, Nesta vẫn rất xinh, và lũ con trai vẫn sẽ rạp xuống chân nhỏ bất kể IQ của nhỏ bao nhiêu.

Tôi nhìn một vòng các bạn mình. Răng Lucy đang đánh lập cập. Mũi Izzie thì đỏ lên vì lạnh, mái tóc đen bị ướt dính thành từng lọn trên mặt, và cùng với chiếc áo khoác đen phủ từ đầu đến chân, trông nhỏ giống người Gothic hơn bao giờ hết. Chỉ mỗi Nesta trông không giống một tảng băng, nhưng đó có thể là do nguồn gốc nửa Jamaica nửa Italia khiến cho làn da màu nâu nhạt của nhỏ không chuyển sang trắng bệch như bọn tôi trong đông giá của nước Anh.

Trong khi Nesta và tôi vào trong tòa nhà, Lucy và Izzie lại bị lũ chó lôi về phía quán cà phê. Có điều khi vào bên trong, Nesta liền chỉ ngay căn phòng bên phải cửa ra vào.

“Mình xem nhanh thôi,” nhỏ vừa nói vừa trực chỉ cửa hàng quà tặng, và rồi suốt 15 phút hết ngửi tất cả các loại sữa tắm lại đến thử tất cả các loại son thơm. Cuối cùng cô nàng cũng quyết định mua một thỏi có mùi anh đào.

Nhỏ nói trong lúc trả tiền cho cô bán hàng: “Tụi mình đâu cần phải đi khắp tòa nhà chứ. Có quá chừng sách ở đây giới thiệu mọi thứ về nơi này, với hình ảnh của các phòng. Tụi mình chỉ

cần đọc lướt qua là nắm được toàn bộ khỏe re, khỏi cần khổ sở đi lòng vòng nữa.”

Thua luôn, tôi nghĩ. Tôi lại thích đi hết phòng này đến phòng khác, ngồi ngắm những bức tranh và đắm chìm trong bầu không khí của nơi này. Nhưng với Nesta thì chắc không thể nào rồi.

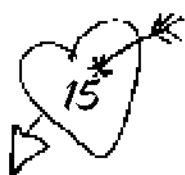
“Cũng được”, tôi đồng tình. “Xem lướt qua mấy quyển sách rồi tụi mình nhập hội với hai đứa kia luôn nha.”

“Được đó”, Nesta nói.

Thế rồi nhỏ trông thấy cuốn sổ góp ý và đến viết vào. Tôi cũng đến ký tên sau khi Nesta xong và nhìn thấy những gì nhỏ viết.

“Nữ hoàng Victoria cùng phu quân đã đến đây. Và chúng tôi không thích.”

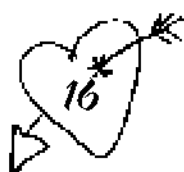
Nếu không thể thắng nổi tụi bạn thì đành theo tụi nó vậy, tôi vừa nghĩ vừa viết ngay bên dưới dòng chữ của Nesta: “Kenwood quá tuyệt – Ký tên: Mick Jagger.”

Tòa nhà Kenwood: một biệt thự nằm ở khu Hampstead Heath, Bắc London, được xây dựng từ thế kỷ 18 theo trường phái tân cổ điển.

Bộ sưu tập tác phẩm nghệ thuật có tranh của các danh họa Rembrandt, Vermeer, Turner, Reynolds, Gainsborough, Van Dyck và Frans Hals.

Những bộ phim từng lấy tòa nhà làm bối cảnh gồm Công viên Mansfield và Đồi Notting.

@ h u ớ n g 2

Thiên đường của chó

Hamptead Health chính là thiên đường của lũ chó. Có những khoảng đất và rừng kéo dài hàng dặm cho chúng chạy nhảy, trong khi những người chủ ngã lưng trên các băng ghế ngắm lũ chó tiêu hao thứ năng lượng không bao giờ cạn của chúng. Mưa đã tạnh nên bọn tôi thả cho Ben, Jerry và Mojo tự do chạy tung tăng. Chúng vẫy đuôi lia lịa, lưỡi thè ra, ngoác mõm đến tận mang tai để chào mừng nhau. Và cả chào mừng các cô chủ.

“Thôi cứ coi như tụi nhỏ không đi chung với bọn mình”, Lucy nói, trong khi Ben đang hăng hái hít lấy hít để mông của một con chó xù khác.

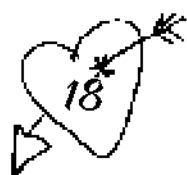
Chúng tôi ngồi ngắm ngọn đồi chạy thoai thoải xuống hồ nước dưới chân đồi, và cuộc trò chuyện nhanh chóng chuyển sang một đề tài ưa thích của cả nhóm – bọn con trai. Mặc dù mỗi đứa đều có sở thích riêng – Izzie với những thứ liên quan đến tâm linh, Lucy với thời trang, Nesta với nghề diễn viên, và tôi với sách và viết lách, bọn tôi vẫn có một điểm chung: thích tán chuyện về đám con trai và những mối quan hệ.

“Tối nay Luke sẽ dẫn mình đi xem một bộ phim nghệ thuật có đề tài về số phận”, Nesta kể. “Mình nhớ tên là Bảy võ sĩ đạo. Có vẻ là một phim cổ điển.”

“Chính xác, và cậu sẽ thích lắm”, tôi nói. “Phim này sau đó được chuyển thể thành phim Bảy tay súng oai hùng, một phim cao bồi.”

Nesta giương mắt nhìn tôi ngạc nhiên: “Thấy chưa, lại nữa rồi. Thêm một thứ bồ có vẻ biết hết mà mình lại chưa từng nghe tới. Và chính vì ba mình là đạo diễn phim, đáng lý mình phải biết về phim ảnh mới đúng. Bồ hay ghê đó, TJ. Sao bồ rành mấy thứ này vậy?”

Tôi nhún vai: “Có một đợt ông anh Paul của mình thích xem tất cả những phim thời xưa đó,

và suốt ngày nói về chúng. Nhưng mình không biết nhiều lắm đâu, thật đó. Mình chẳng phải kiểu Cô Norma Biết Tuốt đâu.”

Lucy nắm tay tôi và nói: “Tụi mình cũng không nghĩ vậy.”

“Ừ, không đâu, bồ chỉ là...”, đến phiên Izzie.

“Gấu túi tân cổ điển”, Lucy kết câu.

“Mà nè TJ”, Nesta nói, “Bồ đâu cần phải cố che giấu là bồ biết nhiều thứ. Mình mà như bồ thì sẽ rất tự hào.”

Tôi cười ngượng ngùng. Tôi chỉ mới cặp kè với Nesta, Izzie và Lucy từ tháng 6. Ba đứa kết nạp tôi sau khi Hannah, bạn thân nhất của tôi chuyển đến sống ở Nam Phi và để lại tôi cô đơn một mình. Mấy cô bạn này rất dễ thương, và tôi thật sự muốn chơi mãi với mấy nhỏ này. Tôi không hề muốn khiến mấy nhỏ cảm thấy tôi đang phô trương, kiểu như cố chứng tỏ mình biết nhiều hơn những người khác. Một người chú của tôi thuộc típ người này. Hễ khi nào có ai đó nói về một vấn đề, bất kể chính trị, tôn giáo, sách vở hay gì đi nữa, ông ấy đều phải phô cho mọi người thấy rằng mình biết nhiều hơn tất cả những người còn lại, bằng một bài diễn thuyết cả mười phút. Đúng

là con người chán ngắt, cứ như chỉ ý kiến của ông ấy mới đáng nghe, và tất cả chúng tôi nên lấy làm vinh dự vì được ông ấy dành thời gian cho.

Bất chợt Lucy hỏi: “VẬY khi nào chị bồ làm đám cưới vậy TJ?”

“Vào Giáng Sinh”, tôi đáp.

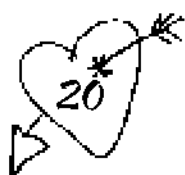
“Quá lãng mạn”.

“Không dám đâu! Chỉ vì đó là ngày duy nhất chị Marie có thể nghỉ việc ở bệnh viện.”

“Mình rất thích thiết kế một chiếc áo cưới mùa đông”, Lucy tiếp. “Mình lúc nào cũng dự tính về một chiếc áo nhung màu trắng, với một áo choàng dài.”

Lucy thích thiết kế quần áo sau khi học xong. Nhỏ rất có khiếu thẩm mỹ đối với thời trang và đã từng thiết kế những bộ cánh rất đẹp. Thật tiếc là Lucy không thiết kế đồ cưới cho chị Marie. Bà chị tôi chẳng hề lãng mạn chút nào, hoàn toàn không thích và thậm chí chưa từng đi thử đồ cưới.

“Ôi, gần đến ngày cưới con chỉ cần phóng ra mua đại cái áo cũ nào đó là được”, chị tôi nói trong lần về thăm nhà từ Devon, nơi chị ấy mới chuyển công việc để được ở gần anh Stuart, chồng sắp

cưới. “Con thấy chẳng cần phải có đám cưới toàn màu trắng. Tại sao phải tốn nhiều tiền để mua một mớ vải chỉ để mặc trong mỗi một ngày!”

Mẹ tôi mắng: “Làm gì có chuyện phóng ra mua đại cái áo cũ nào đó! Ngày trọng đại của con, và con phải trông thật đẹp dù con thích hay không.”

Nghe vậy tôi bật cười và tự hỏi không biết đó thực sự là ngày trọng đại của ai, mẹ hay Marie. Dù sao chúng tôi cũng sẽ về miền Nam tuần tới để, như mẹ nói, “thảo luận chuyện áo cưới.”

“Mọi người có còn tranh luận về việc làm lễ cưới ở nhà thờ hay ở phòng đăng ký không?” Izzie hỏi.

Tôi nhăn mặt. Vụ tranh luận này đã kéo dài đến mấy tuần rồi.

“Vẫn còn, và chưa quyết định được gì cả. Marie thích làm ở phòng đăng ký, và chị ấy sẽ đưa cả nhà đến xem những nơi dự định chọn để tổ chức tiệc. Ba và mẹ lại muốn làm ở nhà thờ. Còn anh Paul khuyên chị ấy đừng cho ai biết gì cả và bí mật bay tới Hawaii để làm một lễ cưới trên bãi biển, để chân trần, nhún nhảy dưới một bầu trời đầy sao, ăn mặc kiểu hippie và tùy ý tiến hành nghi lễ.”

“Nghe rất hay”, Izzie bình phẩm. “Anh bồ đúng đó.”

“Mình đã đọc về một đôi tổ chức đám cưới dưới đáy biển trong bộ đồ lặn”, Nesta nói.

“Vậy họ có nhờ một con cá heo làm lễ thay vì linh mục không?” Tôi hỏi.

“Hay một con cá voi?” Đến lượt Lucy. “Khi đó họ có thể gửi thiệp mời nói rằng – Hãy gặp cá voi một lần trong đời, tại lễ cưới của chúng tôi.”

“Tối giờ uống thuốc rồi nha, Lucy”, Izzie nói.

“Bây giờ muốn làm gì chẳng được”, Nesta nói. “Nếu thích bồ cứ tổ chức đám cưới với trò nhảy bungee.”

“Thôi khỏi, cảm ơn”, tôi nói. “Mình nghĩ một bước nhảy từ quen nhau đến cưới nhau đã đủ sợ rồi, cần gì phải thử thêm bằng cách nhảy từ trên cầu xuống nữa. Dù sao, nhà mình sẽ tiếp tục tranh luận cho xong vào cuối tuần tới.”

Nesta nói tiếp: “Đó đúng là một sự cam kết trọng đại. Ý mình là phải nói “Em đồng ý” với ai đó cho cả quãng đời còn lại, thế nhưng làm thế nào bồ biết chắc chắn rằng anh ấy chính là Người Đó của bồ?”

“Hay chính là Người Đó thứ ba mươi?” Izzie quay sang Nesta. “Trong trường hợp của bồ, với cái kiểu quen con trai như bây giờ, có thể bồ sẽ đạt con số đó khi bằng tuổi chị Marie. 26 tuổi phải không TJ?”

Tôi gật đầu.

Nesta nắm vào tay Izzie. “Đồ quý. Mình đâu có nhiều bạn trai.”

“Vẫn nhiều hơn tất cả tụi này”, Lucy nói.

“Nhưng không phải bạn trai nghiêm túc. Không như với Luke.”

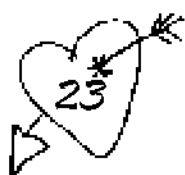
“Còn Simon thì sao?” Izzie hỏi.

“Simon cũng được, nhưng Luke thì khác. Tụi mình yêu nhau thật sự.”

“Sao bồ biết được?” Izzie tiếp. “Sao bồ biết đó thực sự là yêu? Ý mình là bồ có muốn cưới anh ấy không?”

“Thôi đi cô”, Nesta cười. “Mình mới 15 tuổi mà. Với lại đâu phải cứ yêu ai thì đều muốn cưới người đó.”

“Trong một số nền văn hóa, các cô gái lấy chồng hoặc chọn bạn tình từ năm 12 tuổi lận...”, tôi nói, và ngay lập tức lại thấy tiếc vì đã nói ra.

“Phải rồi, bồ nói đúng, trong một số nền văn hóa, các cô gái đều có đôi có cặp từ rất sớm”, Nesta nói.

“Nhưng bồ vẫn chưa trả lời mình”, Izzie nhất định hỏi tới cùng. “Làm sao bồ biết khi nào bồ yêu thật? Bồ nghĩ sao hả TJ?”

“Ôi trời, mình đâu có biết. Hỏi câu này khi nào mình già dặn hơn ấy, và khi mình có thêm kinh nghiệm. Mình chỉ mới có duy nhất một bạn trai nghiêm túc thôi mà.”

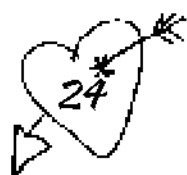
Tôi đang cặp với anh của Lucy, Steve, mới được ba tháng. Dù thật sự thích Steve nhưng tôi cũng không hề nghĩ mình đang yêu. Bọn tôi thích đi chơi cùng nhau, đùa giỡn, thế thôi. Trong lúc đó Lucy tò mò đưa mắt nhìn tôi. Hic, làm ơn đừng hỏi mình cái chuyện mình đang nghĩ bồ-sẽ-hỏi đi mà.

Thế nhưng Nesta còn hỏi trước cả khi Lucy kịp mở miệng: “Rồi, vậy bồ có yêu Steve không?”

“Uhm...Tụi mình thực sự thích nhau và...”

Tôi nghĩ Lucy đã thấy sự lúng túng của tôi, nhỏ nói: “Thôi, đừng làm con nhỏ xấu hổ nữa.”

“Ok, vậy tới phiên bồ. Bồ có yêu Tony không?” Nesta tiếp.

Lucy đỏ mặt. Tony chính là anh của Nesta. Đạo này anh ấy và Lucy hẹn hò nhau suốt, mặc dù cả hai cứ khẳng khẳng là chỉ như bạn bè bình thường.

“Chả biết nữa”, nhỏ nói. “Mình... thích ảnh hơn bất cứ người nào mình từng đi chơi chung. Mà mấy bồ biết rồi đó, cũng đâu có nhiều. Ừ, mới có hai thôi. Nên cũng khó nói lắm. Mình rất thích ảnh, nhưng mình cũng tin là khi tình yêu thật sự tới, bồ sẽ biết ngay. Cả hai đứa. Có điều anh Tony và mình đều chưa cảm thấy vậy. Tụi mình đều chưa quyết định được là tụi mình cần gì.”

“À, mình nghĩ Tony biết chính xác ổng cần gì”, Nesta nói.

“Là gì vậy?” Lucy hỏi.

“Là khiến cho bồ chịu vượt rào.”

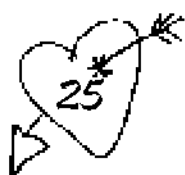
“Haaa?”

“Bồ hiểu mà, tình dục đó.”

Lucy đỏ bừng mặt. Nhỏ thở dài: “Có thể bồ đúng. Nhưng mình biết nếu làm cái vụ... ờ... vượt rào đó, ảnh sẽ hết thích mình liền.”

“Chưa chắc đâu”, Nesta nói.

“Chắc luôn. Với lại dù sao mình cũng chưa sẵn sàng. Mình không muốn bị áp lực phải làm

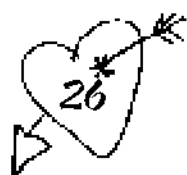
chuyện đó. Mình muốn phải đúng lúc. Nội chuyện không biết mình hôn có giỏi hay không đã đủ lo rồi, huống chi còn phải lo thêm không biết mình có giỏi chuyện đó chưa nữa.”

“Mình thì tin rằng luôn có một nửa của mình ở đâu đó”, Izzie nói. “Rằng ở nơi nào đó trên hành tinh này có một người thật sự sinh ra cho mình. Và khi gặp người đó, tình dục hay những chuyện khác đều trở nên hoàn hảo, mình chẳng cần phải lo nữa.”

“Nơi nào đó trên hành tinh? Vậy nếu một nửa của bồ sống ở thảo nguyên Mông Cổ và bồ không bao giờ gặp thì sao?” Tôi hỏi.

“Mình cũng tin có một nửa đó”, Lucy nói. “Và nếu người ấy sống ở một nơi xa xôi thì số phận sẽ khiến cho hai đứa gặp được nhau, ở một sân bay hay ở đâu đó, như hai thỏi nam châm phải hút nhau ấy. Chẳng hạn bồ chuẩn bị lên máy bay đến Paris, và anh ấy thì đang chạy vội ra từ cầu thang cuốn, thế là hai người nhìn nhau...”

“Rồi anh ấy bị vấp và ngã lên vali của ai đó, u đầu”, Izzie tiếp. “Tỉnh dậy, anh ấy thấy bồ đứng bên cạnh...”

“Cùng một dàn thiên thần bay xung quanh và hát thánh ca”, tôi vừa cười vừa nói. “Thôi, thực tế đi mấy cô. Mấy cô xem quá nhiều phim ướat ấ rồi đó.”

“Thì có thể không xảy ra đúng như vậy, nhưng mình tin là nếu bồ gặp đúng một nửa của bồ, sẽ phải có dấu hiệu gì đó”, Lucy nói. “Hai người sẽ suy nghĩ giống nhau, và thậm chí hiểu nhau nghĩ gì mà không cần nói ra.”

“Cũng có thể”, Nesta nói. “Nhưng ai bắt mỗi người chỉ được có một cái một nửa? Bồ có thể có hàng tá.”

“Cứ mơ đi”, Lucy nói. “Mình đã đọc ở đâu đó nói rằng hai người sẽ gắn bó với nhau qua nhiều kiếp luôn. Mình nghĩ Izzie nói đúng, sẽ có dấu hiệu gì đó. Giống như gặp được một người bạn dù đã xa nhau lâu lắm nhưng vẫn có điều gì đó thật thân quen, vì thực ra có không biết bao nhiêu lần hai người đã ở bên nhau.”

“Trời ơi, không phải vậy chứ!” Nesta nói. “Nghe ghê quá. Ý mình là cưới một người đã đủ tậ rồi, lại còn phải sống suốt kiếp với gã này nữa sao. Bồ sẽ phải yêu hấn suốt vậy hả? Thế còn gì

là vui vẻ nữa? Khởi cần tìm Người Đó. Mình sẽ hài lòng với Người Đó Bây Giờ.”

“Chuyện gì đến sẽ đến thôi”, Izzie nói.

Nesta tỏ vẻ nghi ngờ: “Hhhmm. Chắc bồ tin vào sự tái sinh, nhưng mình thì không chắc. Chỉ có một cách để biết là chết rồi mới tìm hiểu được. Cũng như một nửa của mình vậy đó, khi nào gặp được ai mình sẽ kể với mấy bồ.”

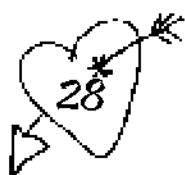
“Đồng ý”, tôi nói. “Mình nghĩ quan niệm về cái một nửa đó chỉ là một cách nói lãng mạn rằng bồ hợp rơ hoặc thích một số chàng hơn những chàng khác. Hết chuyện.”

“Mình mong là bồ gặp được một nửa của bồ ngay trong kiếp này”, Izzie nói. “Khi đó mới chứng minh được là bồ đã sai.”

“Đúng đó”, tôi cười.

“Nhưng nãy giờ vẫn chưa ai trả lời được câu hỏi của Izzie”, Lucy nhắc. “Làm sao biết được bồ có đang yêu thật không?”

“Ăn không ngon. Ngủ không yên. Cứ như bị nhiễm phải một con virus rất khó chịu và như phát điên vậy”, Izzie nói. “Thế nên mình mới thích “tĩnh thân”. Khỏe. Chẳng cần lo liệu anh

ta có gọi điện cho mình không, liệu mong mình có to quá không, cùng những thứ linh tinh khác.”

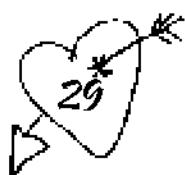
Tôi bật cười. “Làm sao bồ chịu nổi khi “tĩnh thân” kiểu đó?”

“Dễ thôi. Tĩnh thân nghĩa là một người độc thân hoặc không quan hệ tình dục, tức là mình cũng tĩnh thân được 15 năm rồi”, Izzie nói. “Nhưng quay lại chuyện tình yêu đã, mình vẫn tin là bồ sẽ phải nghĩ về nó suốt. Tất cả những bài tình ca hay đều nói vậy. Cứ như đang bị ngứa mà không gãi được ấy. Bị vi trùng yêu. Bị sốt, v.v... và v.v... Tin mình đi.”

Lucy gật đầu: “Nhưng đó là một cơn ngứa dễ thương.”

“Ừa”, Nesta đồng tình. “Giống như bồ không thể thôi nghĩ về anh ấy. Cũng không thể chờ nổi để được bên anh ấy. Thời gian thật chậm khi hai người xa nhau, nhưng lại trôi quá nhanh khi ở bên nhau. Với Luke mình thấy vậy đó.”

“Ê Nesta, sến rồi đó ghen”, tôi chọc. Hy vọng không ai hỏi tôi nữa về chuyện có yêu Steve không. Thật ra tôi rất thích anh ấy, nhưng không hề có chuyện nghĩ đến anh ấy cả ngày.

“Mình nghĩ bồ sẽ biết đó là tình yêu vì bồ luôn cảm thấy hồi hộp thật sự khi hai người bên nhau”, Lucy nói. “Cứ như bồ đang sống thực sự, được tiếp thêm sinh lực vậy đó.”

“Cứ uống món gì trong cửa hàng thực phẩm dinh dưỡng cũng có cảm giác này vậy!” Izzie nói. “Thử uống nước sâm đi.”

Tôi cười: “Vậy ai cần tình yêu nữa?”

“Mình nghĩ nếu gặp đúng Người Đó, bồ có thể hoàn toàn là chính mình khi ở bên anh ấy”, Lucy nói. “Trò chuyện với anh ấy thật dễ chịu. Bồ được thể hiện con người thật nhất của mình mà không cần phải diễn kịch hay có cảm giác cần phải gây ấn tượng với anh ấy.”

“Nghe hay nhỉ”, tôi nói. “Vậy thì mình tin là con Mojo chính là Người Đó, vì đúng là mình cảm thấy vậy khi ở chung với nó. Mình có thể nói với nó mọi chuyện và nó lúc nào cũng tỏ vẻ khoái thật sự.”

“Đã nói là bồ không bình thường mà”, Izzie nói. “Nhưng hỏi thật nha, cái Anh Chó này, liệu có phải nó giống bồ không, có nhiều điểm chung ấy? Hay chỉ là thấy khoái nhau vậy thôi?”

“Chắc chỉ là hấp dẫn lẫn nhau”, tôi nói, trong khi xem Mojo đang đuổi theo một con chó khác và chơi trò ngửi mông nhau. “Chất pheromone. Thuần túy động vật. Giống như lũ chó ấy. Bò thích mùi của chúng.”

Nesta cười khi nhìn lũ chó: “Tưởng tượng tụi mình làm giống vậy coi! Điên lun. Không thể nào mình chịu xoay vòng vòng và ngửi mông được. Chẳng lãng mạn gì cả! Chắc phải có những cách đàng hoàng hơn để tìm ra ai là Người Đó.”

“Mình nghĩ là chúng ta sẽ biết vào đúng thời điểm”, tôi nói.

“Ừ”, Izzie đồng tình, “Giống như nóng hay lạnh vậy đó, tự nhiên bò biết thôi.”

“Và trong khi chờ đến lúc đó, tụi mình vẫn có thể tiếp tục vui vẻ”, Nesta tiếp.

Giờ ăn trưa, bọn tôi gom lũ chó lại và buộc chúng vào ghế đá. Tôi ngồi canh để bảo đảm rằng chúng không kéo luôn chiếc ghế xuống đồi, trong khi mấy đứa kia đến quán Các Quý Cô.

“Sao rồi?” Tôi hỏi con Mojo đang ngồi dưới chân và nhìn tôi trêu mếu. “Cũng có thêm bạn mới nào chưa?”

Một giọng con trai cất lên từ bên phải tôi: “Biểu hiện đầu tiên của bệnh mất trí – nói chuyện một mình.”

Tôi nhìn lên và thấy bạn trai của Nesta đang nhìn tôi cười.

“À, hi hi... Em đang nói chuyện với con chó”, tôi chống chế.

“Ô, nó nói tiếng Anh chứ?”

Tôi cười: “Chưa hề. Chắc em phải thử tiếng Pháp.”

“Hay tiếng Ý”, Luke tiếp, và vừa cười vừa cúi xuống nói gì đó với con Mojo bằng tiếng Ý. Nhỏ nhồm lên đặt hai chân trước lên vai Luke và liếm lấy liếm để mặt anh.

“Ôi trời ơi!” Tôi nói. “Em nghĩ chắc anh đúng rồi. Con Mojo ắt hẳn là gốc Ý. Thôi rồi, giờ em lại phải học nói tiếng Ý nữa.”

Luke lại cười. “À, Nesta có đi chung với em không? Nesta gọi di động cho anh nhấn gập ở đây.”

Tôi chỉ về phía quán Các Quý Cô: “Nesta sẽ ra liền đó.”

Luke ngồi xuống cạnh tôi và quay nhìn về tòa

nhà phía bên phải, sau lưng chúng tôi. “Em vào đó chưa?”

“Chỉ được một phút”, tôi nói. “Mấy đứa kia chẳng đứa nào hứng thú cả. Em sẽ quay lại xem kỹ vào một ngày khác. Em thích ngắm nghía những nơi như vậy lắm.”

“Anh cũng vậy”, Luke nói. “Đó là một trong những sở thích của anh. Anh thích tưởng tượng xem những người từng sống ở đó ra sao...”

“Em cũng vậy!” Tôi nói. “Ừ, kiểu như họ là ai? Họ có hạnh phúc không?”

“Ừ. Rồi họ có hòa thuận không? Có con cái không? Cảm nhận về cuộc sống tốt hay xấu? Anh thích đọc sách về những nơi như vậy, đôi khi trong đó có những tấm hình về các cư dân và gia đình họ. Khi nhìn họ, anh tự hỏi – các bạn đang nghĩ gì vào ngày người ta vẽ hình mình? Hay các bạn đã ăn sáng với gì?”

“Đúng rồi. Em thích ngồi và đắm chìm trong không khí đó, xem em có thể làm thế nào đi ngược thời gian...”

“Ừ”, Luke nói. “Em có thấy thật ngạc nhiên là một nơi như vậy lại ở ngay đây không? Có người phải đi cả chặng đường đến Paris hay Rome để

được thấy những tác phẩm nghệ thuật, còn mình lại có những tuyệt tác ngay bên cạnh.”

Tôi quay lại nhìn anh thật kỹ. Không thể tin là anh ấy nói chính xác những gì tôi nghĩ. Tôi chỉ gặp Luke một lần trước đây và cũng khá ngắn ngủi, giữa một đám đông ở nhà hàng của ba mẹ anh ấy. Ba mẹ Luke là người Ý và có quen ba Nesta thời còn trẻ, nhưng nhiều năm trước họ có chuyện bất hòa và cấm Nesta gặp Luke. Bây giờ thì mọi chuyện ổn rồi, có điều tôi cũng chưa từng thực sự nói chuyện với anh ấy vì chưa có thời gian lẫn địa điểm thích hợp. Thậm chí chưa quá một cái liếc nhìn. Nhưng giờ tôi nhìn kỹ anh, và ở Luke có gì đó... giống như thân quen. Tôi đỏ bừng mặt khi anh nhìn lại.

“Mình từng gặp nhau chưa vậy?” Anh hỏi.

Tôi gật đầu: “Có, em đi với Nesta đến nhà hàng của ba mẹ anh.”

Luke lắc đầu. “Không, trước đó cơ. Anh vẫn nhớ tối hôm đó. À không, chắc là... em trông hơi quen.”

Đến lượt tôi lắc đầu. “Em nghĩ không phải đâu.” Nếu gặp ai đáng chú ý như Luke, tôi đã nhớ rõ. Anh ấy khá cao, da ngăm ngăm và đẹp

traí, cùng một mái tóc đen bóng bĩnh. Tất cả những nét ấy làm anh trông như một nhà thơ từ một kỷ nguyên xa xưa. Nhưng ở Luke vẫn còn điều gì đó khác nữa. Anh ấy trông hấp dẫn. Và thông minh. Trong khi đó Luke vẫn nhìn tôi chăm chăm khiến mặt tôi nóng ran. Tôi đứng lên và bắt đầu nghịch sợi dây buộc chó. Khi tôi quay lại nhìn Luke, anh vẫn đang mỉm cười, cứ như đang thích thú lắm. Có phải anh ấy nhận ra sự bối rối của tôi và đang cười tôi không nhỉ? Có thể Luke gây được ảnh hưởng này lên rất nhiều cô gái. Hay anh ấy buồn cười vì tôi đã làm rối tung mấy sợi dây buộc chó đến nỗi suýt nữa ngã đè lên con Jerry? Ôi trời ơi. Mà thôi, sao cũng được, Nesta thật may mắn có được một bạn trai tuyệt vời như thế. Tôi thích được nói chuyện với anh ấy nhiều hơn về những ngôi nhà cổ và các bức họa. Tôi liếc nhìn Luke một lần nữa khi anh quỳ xuống bên cạnh chiếc ghế để cố gỡ mớ dây đang rối tinh.

“Anh muốn hôm nào đó gặp em nói chuyện nhiều hơn về mấy căn nhà cổ”, Luke nhìn sang tôi và nói. “Giờ không có mấy người thích đề tài này đâu.”

Tôi suýt nghẹn. “Ờ... dạ...”, tôi nói khẽ. Ngay lúc đó Izzie, Nesta và Lucy đã bước lên trên những bậc thang phía sau và cắt ngang cuộc chuyện trò của chúng tôi.

Gặp được Người Đó

- 1. Ai nói bạn chỉ có một Người Đó? Nếu may mắn, bạn sẽ gặp được Người Đó Thử Nhất, Người Đó Thử Hai, Thử Ba...— Nesta**
- 2. Người Đó sẽ là tri kỷ của bạn suốt đời — Lucy**
- 3. Điều gì đến sẽ đến. Số phận sẽ mang hai người đến với nhau trong kiếp này cũng như đã từng làm thế trong những kiếp trước — Izzie**
- 4. Hoàn toàn chỉ là vấn đề sức hấp dẫn. “Người Đó” chỉ là một cách nói rằng bạn thích ai đó và pheromone của hai người hấp dẫn lẫn nhau — TJ**

@ h u ớ n g 3

@ha @húng @on,
người sống ở Devon

“Đúng là Marie”, mẹ nói khi chúng tôi đang trên đường đến Devon vào thứ Bảy. “Con bé lúc nào cũng đối nghịch cả.”

“Con tưởng anh Paul mới là đứa con khó chiều của mẹ chứ nhỉ”, tôi chọc. Hồi mùa hè, ông anh Paul của tôi làm ba mẹ nổi điên khi thôi học ở trường y để đi vòng quanh thế giới. Hiện giờ ông đang ở Maroc và sẽ bay về vào dịp Giáng Sinh để dự đám cưới, sau đó lại bay tiếp đi Ethiopia vào dịp Năm Mới. Ba gọi Paul là kẻ

trôi sông lạc chợ vì anh ấy vẫn chưa quyết định được mình muốn gì.

“Mọi người đều khó chiều cả”, ba tôi nói trong khi cho xe rẽ vào đường A381 dẫn đến Vịnh Bigbury ở Devon.

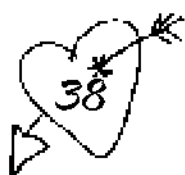
“Nhưng nói thật, một cái thuyền máy hả trời!” mẹ tôi nói. “Con bé nghĩ sao vậy chứ?”

“Ừ thì mình đi xem sao, rồi cố khuyên nó”, ba tôi nói. “Em hiểu mà, cứ vừa chiều con bé vừa từ từ thuyết phục nó.”

Tôi lại nghĩ nơi này có vẻ rất hay, và tự hỏi không biết có nên cảnh báo cho Marie về cái chiến thuật “vừa chiều vừa thuyết phục” kia không.

Có vẻ chị Marie đã tìm được khách sạn này trên một hòn đảo chuyên phục vụ dịch vụ đám cưới, và cách duy nhất để đến được đó là chờ thủy triều lên mới sang được bằng thuyền máy. Hay thật, tôi đã nghĩ thế khi nghe tin này. Xem như đổi cách thức đi dự đám cưới thay vì cứ phải chui vào một chiếc limo chán ngắt.

Mẹ vẫn chưa cần nhằn xong. “Làm sao để nhỏ đưa được tất cả khách đến khách sạn chứ? Không đời nào. Cái ý tưởng đó đúng là quái đản.”

“Nhưng nơi này đủ sang trọng”, tôi nói. Tối hôm qua tôi đã tra thông tin về nó trên Internet. Có vẻ đây là nơi rất hợp gu của tôi – một khách sạn có lịch sử lâu đời. Hình như nhiều người nổi tiếng đã thường đến đây nghỉ hè trong những năm 1930, chẳng hạn như Edward – hoàng tử xứ Wales, Bà Simpson, Noel Coward, Amy Johnson, Winston Churchill. Cũng theo website này, đây chính là thiên đường âm nhạc, với một dàn giao hưởng biểu diễn tại sân khấu cạnh một hồ bơi tự nhiên tên là Hồ Tiên Cá.

Thế nhưng ba và mẹ cứ rên rĩ, rên rĩ và rên rĩ. Tôi thử chọc họ cười bằng câu chuyện của Lucy, cha chúng con – người sống ở Devon, nhưng họ chẳng thấy vui vẻ gì cả. Chắc họ nghĩ rên rĩ vui hơn nhiều.

“Luân Đôn sẽ thuận tiện hơn nhiều với những khách đến từ miền Bắc”, mẹ tôi nói.

“Rồi nếu thời tiết xấu thì sao? Đúng là ác mộng nếu không ai tới được,” ba tôi tiếp. “Không ổn, chẳng hứa hẹn điều gì tốt đẹp cả.”

“Chưa kể ở đó giá cũng chẳng rẻ gì”, đến phiên mẹ.

Tôi quyết định nhắm mắt lại và cố ngủ. Thứ tôi quan tâm là khách sạn Đảo Burgh, và dù sao thì đây cũng là chuyện đám cưới của chị Marie chứ có phải của ba hay mẹ đâu. Trong khi thả hồn tự do, tôi lại nghĩ đến Luke, lòng tự hỏi liệu anh ấy có biết về nơi này không. Có vẻ như cũng là gu của anh ấy. Luke cứ xuất hiện liên tục trong đầu tôi từ cả tuần nay. Lòng tôi cứ hồi tưởng lại về khoảnh khắc lúc anh quay sang và hỏi có phải chúng tôi đã từng gặp nhau. Thật kỳ lạ khi mỗi lần gặp một anh chàng đẹp trai, bộ não của tôi dường như đặc lại và dây thanh quản cứng đờ. Tôi như bị xâm chiếm bởi một cô nàng ngoài hành tinh mà tôi đặt tên là Nola, kẻ chỉ biết mở miệng nói những từ kiểu như uhyuh, yuneewee hay nihingyah. Thế mà tôi đã xoay sở để nói chuyện được với Luke, và còn nói ra những từ kết hợp được thành câu có nghĩa. Cứ như tôi đã quen anh từ lâu lắm. Và lúc anh nói chuyện bằng tiếng Ý với con Mojo – đúng là hài hước ghê... Nhưng tôi không được nghĩ về Luke nữa. Anh ấy là bạn trai của Nesta. Còn Steve. Steve mới chính là bạn trai của tôi. Đáng lý tôi phải mơ mộng đến việc kể cho anh ấy nghe về đảo Burgh chứ không phải

Luke. Steve cũng thích những nơi có lịch sử thú vị. Một giọng bức bối lên tiếng ngay trong đầu tôi: “Vậy tại sao mày không kể với anh ấy trước chứ?” “Steve không đẹp trai bằng Luke”, một giọng khác nói. Steve dễ thương theo một kiểu khác, anh ấy trông như một Harry Potter 18 tuổi.

Còn Luke là một anh chàng đẹp trai thực sự, với cái miệng rộng, hàng lông mi dày và... Thôi im đi, tôi nghĩ. Câm miệng, câm miệng, câm miệng. Tôi quyết tâm phải nói với Steve mọi thứ về đảo Burgh ngay khi trở về.

Cơn rên rỉ và than thở của ba mẹ tôi vẫn tiếp diễn khi chúng tôi vào bãi đậu xe thuộc phía đất liền đối diện khách sạn, và dỡ đồ đạc từ cốp xe. Tôi nhìn sang bên kia vịnh, khách sạn ở đó, và trông đúng như trang web đã mô tả: “Một du thuyền được trang trí toàn màu trắng nằm ngay trên đất liền.” Tôi thật nóng lòng muốn sang đó.

Chiếc thuyền máy trông rất đẹp. Tôi chưa bao giờ thấy thứ gì giống vậy. Cứ như được du lịch trên một chiếc xe buýt bay có bánh lái tàu thủy, và trước khi kịp nhận ra, chúng tôi đã băng qua hết vịnh. Một người đàn ông xách đồng túi chất

lên một chiếc xe và chở chúng tôi qua một đoạn đường ngắn đến khách sạn.

“Đúng là nhăng nhít”, mẹ tôi làu bàu khi đi qua một quán rượu nhỏ tên là Quán trọ Pilchard. “Rồi nếu tuyết rơi thì làm sao?”

Nhưng khi chúng tôi vào bên trong khách sạn được 5 phút, tôi nhận thấy sự phản đối của ba và mẹ vội đi nhanh chóng.

“Em thấy ở đây cũng được”, mẹ tôi nói trong lúc ngắm nghía những trang trí nội thất cực kỳ nghệ thuật”.

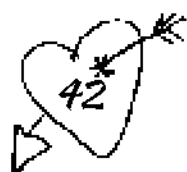
“Uhm”, ba tôi đồng tình, vừa gật gù vừa dạo quanh một căn phòng tên là Vườn Cọ, có mái vòm tuyệt đẹp bằng kính được trang trí với đủ màu sắc.

“Cũng được? Mẹ à, hết xảy mới đúng”, tôi nói vừa lúc chị Marie bước ra từ phòng Vườn Cọ.

“Hết xảy”, Marie nói, “Vậy tức là em thích chứ gì?”

“Em thích”, tôi nói.

“Vậy còn hai anh chị khó tính?” Marie thì thào, sau khi mọi người đã ôm hôn và hỏi han về chuyến đi, và trong lúc ba mẹ tôi đang bận làm các thủ tục nhận phòng.

Tôi bật cười khi nghe chị Marie dùng biệt hiệu tôi đã gán cho ba mẹ. Tôi đặt ra biệt hiệu này vì cảm thấy ba và mẹ tôi già quá so với những vị phụ huynh khác. Có thể chị Marie và anh Paul đều không cảm thấy vậy vì họ đều đã qua 20 tuổi, nhưng tôi được sinh ra chậm hơn nhiều. Tôi nghĩ mình là cô con út ngoài ý muốn. Mà có lẽ đúng ngoài ý muốn thật, vì ba và mẹ tôi đều là bác sĩ, chắc phải rành về tránh thai hay những thứ liên quan. Tếu nhất là lần đầu tiên mẹ tôi nói chuyện về “giới tính”, khi mẹ giảng giải cho tôi về “Cái đáng giá ngàn vàng” và “Sai lầm vẫn hay xảy ra”, tôi đã hỏi rằng có phải mình là một “sai lầm” không, làm mẹ tôi không biết giấu mặt đi đâu.

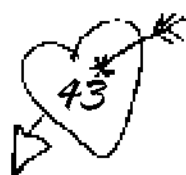
Tôi nói với chị Marie: “Ba mẹ sẽ xong thôi, chỉ cần thêm chút thời gian.”

Và sau một bữa trưa tuyệt ngon ở Nhà hàng Mặt trời, ba và mẹ có vẻ đã quay ngoắt 180 độ.

“Winston Churchill đến đây rồi đó em”, ba tôi nói và hít một hơi xì gà.

Đến lượt mẹ tôi nhấp một ngụm cà phê. “Cả hoàng tử xứ Wales và Bà Simpson nữa.”

Ba tôi cười: “Giống như đang nhìn thấy họ

trong mấy bộ đồ trắng em nhí, chạy qua hành lang và gọi nhau “có ai đánh tennis không”!”

“Và Agatha Christie cũng từng viết sách ở đây”, tôi nói thêm. “Thật ra là nơi này đã được dùng làm bối cảnh cho bộ phim Quỷ dữ dưới ánh mặt trời.”

Mẹ thở ra một cái măn nguyện và nhìn ra cửa sổ. “Dễ thương ghê. Sao con tìm được chỗ này vậy Marie?”

“Tháng trước anh Stuart dẫn con tới đây, và hai đứa đều mê chỗ này. Sau đó tụi con còn biết là họ được cấp phép tổ chức dịch vụ cưới hỏi, vậy đó...”

Ái chà, tôi nghĩ, xong xuôi rồi. Mọi người đều thích. “Miễn là đừng bắt em mặc đầm màu hồng”, tôi nói.

Chị Marie cười: “Ờ, chị nghĩ một chiếc đầm hồng tươi chắc đẹp lắm, gắn thêm một đồng ruy băng và nơ vô nữa. Đùa thôi. Em mặc áo thun quần jean làm phụ dâu cho chị cũng được. Miễn ngày đó em có mặt ở đây thôi, chị chỉ cần có vậy.”

“Nhân tiện nói về quần áo”, mẹ vừa nói vừa lôi trong giỏ ra một đồng tạp chí dành cho cô dâu, “Mẹ mua mấy cuốn này để hai mẹ con cùng xem.”

Hay đây, tôi nghĩ và nhìn Marie đầy cảm thông.

Lát sau, chúng tôi quay lại để về đất liền, và đó chính là lúc rắc rối thực sự bắt đầu. Cảnh chiều rất đẹp, trời trong xanh nên chị Marie lái xe chở cả nhà đi quanh vùng. Đúng là đẹp không thể tả. Một chốn điền viên thật sự. Những mái nhà tranh, những con đường uốn lượn qua các hàng cây, những ngôi làng nhỏ xinh xắn. Sau khi dừng lại uống cà phê tại một quán bên đường, chị Marie đi tìm xem có ngân hàng nào không, còn ba mẹ tôi đi dọc xuống Đường Lớn và bắt đầu thăm soi những văn phòng địa ốc.

“Ba mẹ tìm gì vậy?” Tôi hỏi khi đuổi kịp hai người, “Tìm chỗ để thuê nhà nghỉ hè à?”

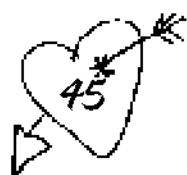
Mẹ liếc nhìn ba. “Uhm, cũng không hẳn”, mẹ tôi nói.

“Chỉ xem giá cả thế nào thôi”, ba tôi nói và tiếp tục ngắm nghía.

“Sao vậy? Ba định chuyển sang nghề kinh doanh bất động sản hả?”

“À không”, ba tôi nói và nhìn lại mẹ, “Uhm. Ờ, thôi em nói với con đi, Maureen.”

Mẹ hít một hơi rồi nói: “Ba mẹ cũng đang định

nói chuyện với con về việc này lâu rồi. Ba mẹ đang tính chuyển nhà.”

“Chuyển nhà! Sao vậy? Khi nào? Để làm gì chứ?”

“Cứ bình tĩnh”, mẹ nói. “Thật ra ba và mẹ cũng đã bàn bạc từ lâu rồi...”

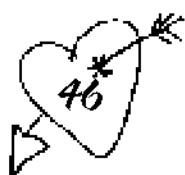
“Nhưng với con thì chưa. Đây là lần đầu con nghe chuyện này.”

“Ba mẹ chưa muốn nói cho đến khi có gì đó chắc chắn hơn, có điều ba con đang nghĩ đến việc chuyển sang làm bán thời gian và đi đi về về liên tục. Ba mẹ vẫn luôn thích vùng trên này, nên hôm nay sau khi xem xét ở đây thì...”

“Nhưng chẳng lẽ ba không thể làm bán thời gian ở Luân Đôn?”

“Có thể. Đó là... từng là một lựa chọn. Nhưng giờ ba mẹ muốn thay đổi nhịp sống. Cũng không lâu nữa ba và mẹ về hưu rồi. Ba mẹ luôn muốn sau khi nghỉ hưu sẽ về ở một vùng biển, giờ có thêm chị Marie cũng chuyển tới đây rồi...”

Khôôôôôôôôôôôôôôôôôôôô được, tôi nghĩ và lo sợ đến thót tim. “Nhưng còn con thì sao? Còn chuyện học hành? Bạn bè?”

Ba tôi ngáp ngừng một lúc rồi nói: “Thay đổi nhịp độ sống có thể cũng tốt cho con mà. Ba không chắc Luân Đôn là nơi tốt nhất đâu, và...ờ, cái đám bạn con đang chơi chung...”

“Cái đám bạn? Ý ba là Lucy, Nesta và Izzie đó hả? Nhưng ba chỉ vừa mới biết nhỏ đó...” Thậm chí còn chưa biết, vì tôi hầu như chẳng bao giờ dẫn mấy nhỏ về nhà chơi. Ba không hề thích tôi dẫn nhiều bạn về nhà. Mỗi lần như vậy ba tôi lại phàn nàn về chuyện ồn ào. Cứ sang nhà mấy đứa kia chơi khỏe hơn nhiều.

“Ba biết bạn con chứ TJ. Cái lần ba bắt gặp cả lũ đang chơi trò quăng gối và nhảy tung tung trên giường con thì sao? Không chín chắn gì cả. Đó không phải là kiểu cư xử của những cô gái đáng hoàng. Thứ Hai này con 15 tuổi rồi đó, cũng tới lúc phải cho ra dáng đi chứ.”

“Nhưng tụi con chỉ tự nhiên nhí nhảnh mỗi hôm đó thôi. Bình thường tụi con đâu có vậy.”

“Thế còn con bé Izzie thì sao? Có nhớ cái vụ xảy ra với nó không? Ba nghĩ nó là đứa có thể tạo ảnh hưởng xấu.”

“Izzie! Nhưng mà... Sao lại Izzie?”

“Hồi hè ngay cả mẹ con bé còn không yên

tâm được về con bé. Nó cứ quanh quẩn ở nhà mình, rồi đi chơi với mấy đứa con trai quái đản và uống rượu...”.

Tôi cố nén cười: “Cái đó chỉ diễn ra một lần thôi. Izzie là Nữ hoàng Kỹ tính. Nhỏ rất thích nghiên cứu những vấn đề về sức khỏe, thật đó. Nhỏ không phải là đứa tạo ảnh hưởng xấu đâu. Không thể nào. Con có thể chỉ ra những đứa ở trường tạo ảnh hưởng xấu, nhưng không phải là Izzie.”

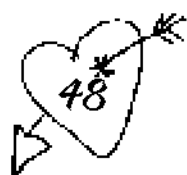
Nói hớ rồi!

“Thấy chưa”, ba tôi chộp ngay, “Vậy là con thừa nhận ở trường con có những đứa gây ảnh hưởng xấu?”

“Không. Dạ. Nhưng con không chơi với những đứa đó. Không. Mẹ. Ba. Đừng. Không chuyển nhà được. Cả đời con gắn bó với London rồi. Con không đi được.”

Nhưng ba và mẹ tôi đã quay sang ngắm nghía một văn phòng địa ốc khác ở phía đối diện và đang thẳng tiến luôn đến đó.

Không. Không. Khôôôôông. Trời ơi, cứu con với. Con thích Devon và những thứ khác, nhưng sống ở đây hả? Khôôôôông.

Khách sạn Đảo Burgh nằm trên Đảo Burgh, một hòn đảo chịu ảnh hưởng của thủy triều. Đảo rộng hơn 10 hecta, cách 200 m về phía nam của bờ biển Devon, giữa Salcombe và Plymouth.

Những người nổi tiếng từng đến đây có cả Noel Coward, Agatha Christie, Hoàng tử Edward của xứ Wales và Bà Simpson, Amy Johnson, Winston Churchill.

Bộ phim từng lấy nơi này làm bối cảnh là Quý dũ dưới ánh mặt trời.

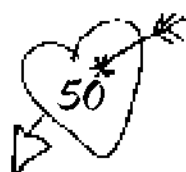

@ h u ơ n g 4

Dự án ở trường

“Nhưng bồ không được đi”, Lucy nói khi cả đám tụ họp vào thứ Hai. “Anh Steve buồn não ruột sau khi nghe bồ thông báo tối hôm qua.”

Tôi cất mấy tấm thiệp và quà sinh nhật tụi nhỏ vừa tặng vào túi xách. Nesta tặng xà phòng và dầu tắm mùi oải hương, Lucy tặng sơn làm bóng móng tay, Izzie tặng sáp thơm. Ngoài ra Lucy còn đưa thêm cho tôi thiệp và quà của Steve – một đĩa nhạc những bài tình ca của thập niên trước. Dù sao, những món quà của tụi bạn khiến cho việc tôi có thể phải chuyển đi xa càng trở nên tệ hại. Đó là quà sinh nhật, nhưng có cảm giác như chúng chính là quà chia tay ấy.

“Kệ Steve chứ, mình mới buồn não ruột đây nè”, Izzie quàng lấy tay tôi. “Tụi này sẽ nhớ bồ lắm.”

“Bồ có thể về vào cuối tuần”, Nesta nói. “Bồ cứ đến ở chung phòng với mình.”

“Rồi tụi mình cũng có thể tới thăm bồ vào ngày nghỉ”, Lucy tiếp. “Mình thích Devon.”

“Mình cũng vậy, nhưng không có nghĩa là mình thích ở luôn đó”, tôi nói khi cả bọn vào chỗ ngồi trong lớp. Tôi cảm thấy thật thảm hại. Sinh nhật hay ghê, tôi nghĩ. Mười lăm tuổi và tôi cảm thấy đời mình như tiêu luôn rồi. Tôi chẳng biết ai ở Devon cả. Và phải học ở trường mới chắc kinh khủng lắm, như sống một cuộc đời khác, giống những gì Hannah phải làm khi chuyển ra nước ngoài. Tôi hiểu Hannah phải trải qua điều gì khi nhỏ lần đầu tiên chuyển đến Nam Phi, mặc dù bây giờ Hannah đã kết bạn mới rồi. Nhưng tôi không muốn có bạn mới. Tôi không muốn giống như vậy tí nào. Tôi quý Lucy, Izzie, Nesta và chẳng bao giờ tôi có thể tìm được bạn như mấy nhỏ nữa. Và dù cho mấy nhỏ có khẳng khẳng là sẽ đến thăm, sẽ giữ liên lạc, nhưng tôi biết chuyện gì sẽ tới. Chuyện đó đã xảy ra với Hannah rồi.

Bọn tôi cũng hứa sẽ email hàng ngày, kể với nhau mọi chuyện; nhưng nhỏ đã chẳng liên lạc gì cả nhiều tuần nay, thậm chí email mừng sinh nhật tôi cũng không có. Có điều nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, tôi cũng không liên lạc với Hannah. Thật khủng khiếp khi nghĩ rằng điều tương tự sẽ xảy ra với những người bạn mới này của tôi. Không. Không thể nào ba và mẹ lại nghiêm túc trong vụ này. Đúng là một ý tưởng điên khùng.

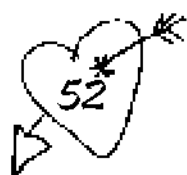
“Lúc nào bồ cũng có thể trốn đi mà”, Nesta thì thầm, “Tụi mình sẽ bảo đảm bồ có đồ ăn và mấy thứ...”

“Dưới kia im lặng nào”, cô Allen nói và trừng mắt nhìn bọn tôi.

Sau tất cả những thông báo chán ngán thường lệ, bất ngờ cô Allen cười tươi rói: “Giờ thì các em, hôm nay cô có tin đặc biệt đây. Ngài thị trưởng sẽ tổ chức thực hiện một dự án rất thú vị, và cô nghĩ nhiều em sẽ rất thích...”

Nesta quay sang tôi và làm điệu bộ ngáp. Tôi cũng nhăn nhó cười đáp lại nhỏ.

“Mục đích của dự án này là xuất bản được một cuốn sách mô tả chi tiết về các di sản của thành phố chúng ta”, cô Allen nói tiếp. “Cuốn sách sẽ

do chính các học sinh của thành phố nghiên cứu và viết ra. Bản cuối cùng sẽ được bán tại Bảo tàng Anh. Đây là dự án mở cho tất cả học sinh từ lớp Mười trở lên. Ngài thị trưởng yêu cầu những em tham gia sẽ tìm hiểu về thành phố London xưa và nay. Những di tích lịch sử, danh lam thắng cảnh, nhà cửa, trang phục qua các thời đại, sự đóng góp của cư dân thành phố, nghệ sĩ, nhà văn, nhà kiến trúc, v.v... Các trường được chọn tham gia từ bốn vùng của London – Bắc, Nam, Đông và Tây. Trường chúng ta thật may mắn được lựa chọn là một trong các trường đại diện cho vùng phía Bắc. Tất nhiên trường thuộc vùng nào thì chỉ tập trung vào vùng đó thôi...”

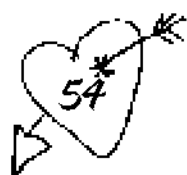
Nghe hay đây, tôi nghĩ. Tôi thật sự muốn tham gia, chỉ có điều sắp tới đây tôi sẽ phải sống ở một nơi xa xôi hẻo lánh, khổ ho cò gáy với những người thậm chí chưa từng đến London.

“Ngài thị trưởng muốn xem bản thảo đầu tiên ngay trước Giáng Sinh, nghĩa là chúng ta chỉ còn thời gian đến cuối học kỳ thôi. Do đó chúng ta cần khẩn trương ngay từ bây giờ. Buổi họp đầu tiên của khu vực phía Bắc London dành cho những em nào có hứng thú tham gia dự án sẽ diễn ra vào

tối mai tại Học viện Khoa học, ở Quảng trường Hồ thuộc khu Highgate. Rồi... những tài năng báo chí, sử gia, nghệ sĩ tương lai ngồi dưới kia, ghi chú lại nhé. Tất cả giáo viên chủ nhiệm của các trường được chọn tham gia sẽ họp tối nay, và chúng tôi sẽ chọn một học sinh để giám sát dự án, với sự giúp đỡ của các giáo viên. Nhưng hãy nhớ, đây là dự án của các em nên cô mong các em vượt qua được các thách thức và khiến cho chính trường ta tự hào về nỗ lực của các em. Cuối học kỳ nhà trường sẽ mở một buổi trưng bày các kết quả đạt được cho đến lúc đó. Đến tham dự sẽ có bà Susan Barratt – thành viên hội đồng quản trị, cùng anh Sam Denham – một nhà báo nổi tiếng mà cô nghĩ nhiều em đã biết khi anh ấy đến thăm trường ta năm trước. Thông tin chi tiết về dự án đã được dán trên bảng thông báo trong hội trường. Những học sinh nào tham gia sẽ được cho thời gian để hoàn thành dự án và có thể gặp giáo viên chủ nhiệm của mình để sắp xếp.”

Quá hay, tôi tự nhủ khi cô Allen vẫn đang nói. Dù nhà tôi có thể chuyển đến Devon trước khi dự án kết thúc, mẹ cũng nói chắc phải lâu lắm mới tìm được nhà ưng ý và như vậy tôi sẽ còn ít

nhất một học kỳ ở đây, chưa kể sau đó còn phải bán được căn nhà của chúng tôi nữa. Tôi vẫn có thời gian tham gia ít nhất trong giai đoạn đầu.

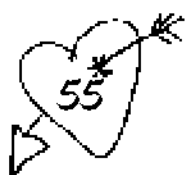
“Ờ, mấy bồ cứ loại mình ra nhé”, Nesta nói khi bọn tôi trên đường vô học môn đầu tiên. “Tụi mình có đủ thứ bài tập phải lo rồi.”

“Chắc cũng vui mà”, Lucy nói. “Mình sẽ xung phong. Mình có thể nghiên cứu về trang phục qua các thời kỳ, sẵn dịp tới và ngắm nghía những nơi như Bảo tàng Victoria và Albert luôn. Mình muốn đi tới những chỗ này lâu lắm rồi. Mấy bồ không biết chứ, nó có thể tạo cảm hứng cho mình thiết kế. Mình thích kết hợp kiểu cũ và mới với nhau.”

“Bồ sao TJ? Tham gia chứ hả?” Izzie hỏi.

Tôi gật đầu. “Chắc vậy. Mình thích làm về những căn nhà cổ ở Hampstead và Highgate, như tòa nhà Kenwood chẳng hạn. Có nhiều chỗ khác mình cũng muốn tới thăm lâu rồi. Như Lucy nói đó, sẵn dịp đến mấy chỗ đó luôn, chưa kể đây có thể là cơ hội cuối cùng của mình nếu phải chuyển nhà.”

“Còn bồ có thể nghiên cứu gì đó về lĩnh vực tôn giáo ở London”, Lucy quay qua gợi ý với Izzie.

“Có thể”, nhỏ nói. “Ờ há. Mình sẽ suy nghĩ về đề tài này.”

“Ghét mấy người quá”, Nesta hờn dỗi. “Giờ mình như bị bỏ rơi, hay ít nhất sẽ bị bỏ rơi nếu ai cũng tham gia còn mình thì không.”

“Vậy chọn thứ gì đó bồ thích đi”, tôi nói. “Bồ có thể làm về sân khấu qua các thời kỳ. Hoặc những chuyện tình nổi tiếng.”

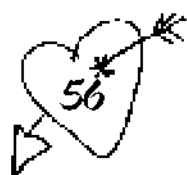
Nesta vẫn còn do dự. “Để xem”, nhỏ nói. “Cô Allen cũng nói là sẽ được nghỉ một số buổi để làm dự án. Vậy chắc được. Rõ ràng chẳng hại gì khi tới dự buổi trình bày vào cuối học kỳ này. Anh Sam Denham đúng là hấp dẫn. Mình chẳng phiền gì nếu gặp lại anh.”

Tôi bật cười. Đúng là Nesta, tôi tự nhủ khi ba đứa – Lucy, Izzie và tôi điền tên và lĩnh vực ưa thích lên bảng đăng ký.

Tối thứ Ba, bọn tôi gặp nhau tại nhà của Nesta gần khu Highgate để thay đồ và sửa soạn.

“Phòng khi có anh chàng dễ thương nào ở đó”, Izzie vừa nói vừa ưỡn ẹo trong chiếc váy jean ngắn có dây khóa kéo phía trước.

“Mình tưởng bồ đang trong giai đoạn tịnh thân chứ”, tôi nói.

“Mình vẫn thích để ngỗ tâm hồn cho tất cả những gì có thể đến”, Izzie cười.

“Còn mình thì quyết định sẽ không tham gia đâu”, Nesta nói. “Không hợp với mình.”

“Vậy sao bồ còn tới?” Tôi hỏi.

“Tại Luke cũng sẽ tới. Trường ảnh nằm trong số các trường được chọn.”

“Trường anh Steve cũng vậy”, tôi nói. “Ảnh gọi từ sớm, nói là thích chụp hình.”

“Còn Lal thì sao?” Izzie hỏi.

Lucy cười: “Không hứng thú. Ông nói có vẻ phải làm việc cật lực. Nesta, vậy còn Tony?”

“Hiệu trưởng trường ông từ chối, nói là học sinh của trường còn phải tập trung thi cử. Thật ra Luke cũng sắp phải thi A-Level nhưng hiệu trưởng trường ảnh có thấy phiền gì đâu. Hình như thầy còn nói là nếu các tài liệu học sinh thu thập sử dụng được thì sẽ tạo ấn tượng tốt trên CV của tụi nhỏ.”

“Trên CV của trường thì đúng hơn”, tôi nói. “Phải thừa nhận thầy hiệu trưởng này nhanh nhạy ghê.”

Hội trường đã đầy người khi bọn tôi đến nơi.

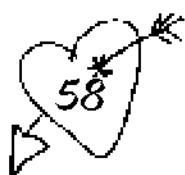

Nesta nhận ra Luke đang ngồi ngay hàng đầu dãy đối diện. Anh ấy vẫy tay chào cả bọn. Tôi đứng quan sát Nesta đi thẳng đến chỗ Luke, rồi anh quàng tay dẫn Nesta đến chỗ ngồi. Trông Luke rất đẹp với một chiếc áo khoác lớn và một chiếc khăn len đỏ quấn quanh cổ. Tôi nhìn quanh tìm Steve nhưng không thấy anh trong đám đông.

Buổi họp được bắt đầu ngay, do một giáo viên của một trường ở Cricklewood chủ tọa.

“Cô là Longbottom”, cô ấy bắt đầu, và ngay lập tức tôi thấy vai của Lucy rung lên phía trước tôi. Chỉ chút chuyện cũng có thể làm Lucy cười, vấn đề là ngay lúc này nhỏ rất dễ lây lan, đặc biệt ở một nơi không nên cười như thế. Đến phiên vai của Izzie cũng rung lên, còn tôi phải bỏ lỡ mất một danh sách các đề mục cô Longbottom vừa đọc qua trong khi ráng vật lộn để nhịn cười. Tuy nhiên tôi cũng nghe được phần cuối, về chuyện một chị tên là Marie Nash được phân công điều phối chung, rồi cứ mỗi mảng đề tài sẽ có một điều phối viên riêng và chúng tôi phải báo cáo cho người này.

Lucy đang ghi lại tên người điều phối nhóm làm về trang phục và tên những người khác cùng

nhóm. Steve được phân công chụp ảnh cùng với ba học sinh khác. Izzie được xếp cặp với một cậu tên là Trevor để cùng nghiên cứu về sự phát triển của tôn giáo ở Bắc London. Tôi thắc mắc không biết anh chàng này có hiểu mình sẽ làm gì không. Anh ta trông rất nghiêm nghị và chắc hẳn đang nghĩ đến chuyện đi thăm các nhà thờ, tìm hiểu sự phát triển của Cơ đốc giáo. Nhưng nếu Izzie theo đúng kiểu thường ngày của nhỏ, anh chàng sẽ phải nghiên cứu về phù thủy, về sự huyền bí, về năng lượng tiềm ẩn.

Cô Longbottom đọc thêm những nhóm khác tìm hiểu về khoa học, âm nhạc, địa lý, kiến trúc, và cuối cùng cũng đến đề tài về những tòa nhà nổi tiếng cùng các cư dân trong đó.

“Giờ chúng ta đến nhóm làm về những cư dân và những tòa nhà lịch sử ở Bắc London. Luke De Biasi sẽ là điều phối viên của nhóm này cùng với...” cô liếc nhìn vào danh sách, “Theresa Joanne Watts, Sian Collins và Olivia Jacobs.”

Nesta quay lại và giơ ngón cái về phía tôi. Tôi mỉm cười. Hay quá, tôi nghĩ. Tôi sẽ có cơ hội nói chuyện thật sự với anh ấy về những ngôi nhà cổ.

“Nào các em”, cô Longbottom nói tiếp, “giờ

chia về các nhóm của mình để tự giới thiệu nhau đi. Chúng ta tập hợp lại trong 20 phút nữa.”

Nesta bắt kịp khi tôi đang đến nhập nhóm với Luke, Olivia và Sian.

“Thiệt quá hay khi bồ sẽ chung nhóm với anh Luke”, cô nàng nói. “Bồ có thể canh chừng hai con bé kia dùm mình. Mình để ý cái kiểu mà nhỏ tóc vàng nhìn ảnh, chắc chắn là nhỏ thích ảnh.”

“Mình nghĩ bồ chẳng cần lo đâu”, tôi nhận xét khi liếc sang nhóm kia, trong khi Luke vẫy vẫy tay gọi tôi sang họp nhóm. “Nhỏ đó đâu bằng một góc của bồ.”

“Ừa, nhớ báo cáo lại nếu có vụ gì vui nha cô?”

“Chắc chắn mà, cứ gọi mình là Đẹp Viên Nhí 3.”

Email: Hộp thư đi (1)

Người gửi: babewithbrain@psnet.co.uk

Người nhận: hannahnutter@fastmail.com

Ngày: 25 tháng 11

Tiêu đề: Londres

Aloha Hannah chiếc bánh nhỏ của ta

Xin lỗi người dạo này ta không liên lạc gì, ở đây đang loạn tung phèo lên. Người sao rồi? Ta nhớ người lắm.

Lúc này đời ta đang rối loạn. Ba và mẹ ta vừa chơi một vô ác ghê luôn, tự nhiên quyết định chuyển đến sống ở Devon. Đúng, Devon đó. Thôi khỏi, cảm ơn.

Vẫn còn cặp kè với Izzie, Lucy và Nesta. Mấy nhỏ dễ thương quá, khiến ta càng thấy khổ sở nếu phải đi khỏi London.

Tin tốt là bọn ta đang làm một dự án lớn (một đồng trường tham gia luôn) về lịch sử của London. Ta sẽ chung nhóm với Luke, bồ mới của Nesta, một anh chàng hấp dẫn. Và cũng dễ chịu nữa.

lu người

TJ

Email: Hộp thư đến (1)

Người gửi: hannahnutter@fastmail.com

Người nhận: babewithbrain@psnet.co.uk

Ngày: 25 tháng 11

Tiêu đề: Chuyển nhà

Bernando fernando octiposie

Ôi trời! Tội nghiệp người quá. Vụ này từa lưà rùi đây.

Được rồi, hãy nghe Cô Hannah khuyên nè.

Về vụ chuyển nhà:

Kế hoạch A: khi công ty địa ốc cử người xuống xem nhà, người xung phong dẫn họ đi. Sau đó giả bộ tiết lộ rằng cạnh nhà có mấy người hàng xóm tâm thần có mấy đứa con phá phách ồn ào lắm, mà đứa nào cũng có tiền án hết.

Kế hoạch B: kể cho những khách có ý định mua rằng có một con ma trong nhà. Một con ma rất kinh khủng, chuyên môn lang thang khắp nơi với một cánh tay bị cắt cụt và đánh người ta bằng phần tay bầy nhầy còn lại. Kể thêm cho họ là ngoài sở thích đồ ra thì con ma hoàn toàn hiền lành, hahahaha.

Kế hoạch C: tập hợp thật nhiều rác rến rồi giấu vô tủng phòng, sau đó nói với những khách mua nhà rằng nhà đang bị ngập nặng.

Mấy chiêu này sẽ giải quyết được vấn đề. Ta đúng là thiên tài phải hôn?

Còn chuyện với Steve sao rồi? Không thấy người nhắc tới chàng ta. Hai người vẫn còn cặp kè chứ hả?

Ở dưới này bọn ta đang lúc nóng kinh khủng của mùa hè, nhưng đã lắm. Có thể không phải lời an ủi gì, nhưng nhớ ta cảm thấy sao lúc nghe chuyện nhà ta phải chuyển đi không? Ta nghĩ đời ta tiêu rồi. Nhưng bây giờ ta lại thích ở đây và đã có thêm mấy người bạn thân. Hoàn cảnh luôn thay đổi. Có thể người sẽ thích Devon. Ta biết người chắc không muốn nghe mấy câu đó lúc này đâu, nhưng chuyện nhiều khi không đến nỗi đen đui như người nghĩ.

Thương nhiều,

Cô Hannah.

Tái bút: nhớ trả lời sớm.

Tái tái bút: Áaaa trời ơi! Ta mới xem lịch và

nhớ ra hôm qua là sinh nhật người. Ồi da. Nhỏ Hannah này hư ghê. Ừa. Thiệp kèm trong thư đó. Quà thì ở trong... cửa hàng. Ta rấaaaaat xin lỗi người nha. Ta sẽ đền bù cho người. Đừng ghét ta suốt đời nha. Chúc mừng sinh nhật người, mặc dù hơi trễ chút. Và xin lỗi xin lỗi xin lỗi vì đưa bạn tệ hại này. Hư-đốn-đáng-bị-đòn. Nhớ email lại liên và nói là người tha tội cho ta ghen.

Email: Hộp thư đi (1)

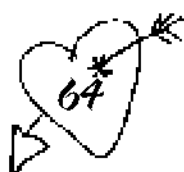
Người gửi: babewithbrain@psnet.co.uk

Người nhận: hannahnutter@fastmail.com

Ngày: 26 tháng 11

Tiêu đề: Sinh nhật

Người được xá tội. Năm nay sinh nhật ta cũng chẳng có gì đáng kể. Tại nó nằm ngay thứ Hai và cũng là ngày đi học. Ba và mẹ dắt ta đi một bữa tiệc trà đặc biệt khi xuống Devon, tiệc dễ thương lắm, nhưng lúc đó ta đã cay cú với Devon mất rồi nên cũng không

thấy vui (haha, người là Cô Cô Hannah, còn ta là Cay Cú Devon). Cũng nhận được quà dễ thương từ mấy nhỏ kia và một CD nhạc tuyển của Steve. Năm tới ta 16 tuổi rồi nên người phải bay tới thăm ta và trình diện trực tiếp nha.

Thương nhiều,
Cay Cú Devon.

@ h u ơ n g 5

@ông việ@ vui nhộn?

“Vậ anh muốn em đóng vai trò gì hả Luke?”
Sian hỏi.

Luke giả bộ suy nghĩ. “Đóng vai Hamlet”, anh nói.

Sian bật ngửa đầu ra sau và phì ra một giọng cười chói tai kỳ cục. Y như lừa kêu ấy. Hey, tôi nghĩ, chuyện Luke nói cũng vui nhưng đâu đến nỗi vui kiểu đó.

Nhóm tôi đang họp buổi đầu tiên vào tối hôm sau ở một gian phòng di động phía sau trường. Nó được đặt tạm ở đó để học sinh vào làm việc liên

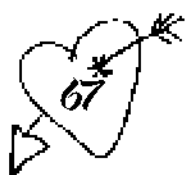

quan đến dự án. Trong đám bạn, tôi thuộc loại may mắn vì phòng này nằm ngay trong trường mình, còn những đứa kia phải đến những khu khác nhau. Lucy phải sang một trường ở Kilburn, còn Izzie phải sang khu St John's Wood.

Luke bước lên một chiếc bàn và quay xuống cười với ba đứa tôi: “Rồi, cả đội chúng ta ở đây. Nếu không có khó khăn gì nữa thì anh tuyên bố buổi họp bắt đầu.”

Anh ấy bước xuống và tiến hành họp. Rõ ràng Luke đã đầu tư kỹ lưỡng cho việc chuẩn bị vì anh trình ra rất nhiều bản in các tờ rơi, brochure, và chi tiết về những căn nhà cổ, lấy từ Internet.

“Chúng ta có cả đồng nơi phải tìm hiểu nên anh đề nghị chia nhỏ công việc ra. Nếu từ giờ đến Giáng sinh chúng ta tập trung vào các khu Hampstead và Highgate thì cũng đã có khối việc phải chuẩn bị cho lần trưng bày đầu tiên rồi. Phần còn lại của vùng Bắc London sẽ giải quyết sau. Vậy nhé. Anh sẽ phân công ai đi những nơi nào. Tốt nhất là cuối tuần này bắt đầu luôn vì cũng không còn thời gian nữa. Anh đề nghị đợt này chúng ta đến những nơi đó ghi chú lại, sau

đó họp nhóm vào đầu tuần sau để xem nên giữ phần nào và bỏ phần nào.”

“Rồi. Tòa nhà Kenwood. Em phụ trách chỗ này nha Olivia?”

Olivia gật đầu và cầm tờ brochure Luke đưa sang. Tôi thích vẻ ngoài của cô bạn này. Cao và gầy, mái tóc đỏ rực cắt ngắn, trông khá xinh nhưng không phải theo kiểu truyền thống vì chiếc mũi hơi to, tuy nhiên lại hợp với gương mặt. Tôi nghĩ nếu hai đứa chung lớp, tôi sẽ chọn làm bạn với nhỏ này vì nhỏ trông rất thú vị.

“Sian, em phụ trách tòa nhà Burgh nha. Nó nằm sau lưng làng Hampstead. Anh nghĩ em sẽ thích nó đó.”

Sian gật đầu: “Tuân lệnh, sếp.” Ngược hẳn với Olivia, Sian thấp và tóc vàng. Con nhỏ có gương mặt ốm, thân người dài, mũi to và chân ngắn, chính hiệu hình trái lê. Tuy nhiên có vẻ nhỏ cũng được, háo hức làm việc và làm hài lòng bọn tôi. Đặc biệt là làm hài lòng Luke.

“Rồi, đến cô TJ Watts, hay em muốn anh gọi là Theresa Joanne hơn?” Luke hỏi với một nụ cười tinh ranh.

“TJ là đủ rồi, xin cảm ơn rất nhiều”, tôi nói,

giả giọng như một bà hoàng khó tính chính hiệu.

“Mọi người đều gọi em là TJ.”

“Vậy thì TJ”, Luke nói. “Ok, em muốn anh phân công đi đâu?”

“Tôi qua em cũng tìm trên Internet và thấy có rất nhiều công ty tổ chức tour hướng dẫn tham quan vùng này. Có một tour khởi hành từ Hampstead lúc 2 giờ chiều Chủ nhật. Em nghĩ cũng đáng để thử vì có vẻ họ hướng dẫn tham quan nhiều chỗ, và họ chắc là rất rành về lịch sử khu này.”

“Rất tốt”, Luke nói. “Thật ra anh sẽ đi với em. Anh từng nghe về tour này và cũng định đi thử xem sao.”

Sian trông có vẻ thất vọng. “Hay là tụi mình đi hết”, con nhỏ đề nghị.

Luke lắc đầu: “Không, hai người tụi anh là đủ rồi.”

Tôi cảm thấy thật vui khi anh ấy muốn đi cùng tôi, và cũng có thể nhận ra điều đó. Nhưng vẻ mặt Sian lúc này trông hơi buồn cười và có vẻ nhỏ sắp hờn dỗi. Tuy nhiên con nhỏ cố gắng kiềm chế được và phần còn lại của buổi họp diễn ra rất tốt đẹp.

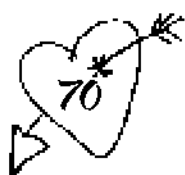
“Còn có tòa nhà Avenue trên đường East End ở khu East Finchley”, Olivia nói, “cũng đáng để ghé qua. Đây cũng là một địa danh lịch sử thú vị, có những khu vườn rất đẹp.”

“Tòa nhà Landerdale ở khu Highgate nữa”, tôi nói. “Và tất nhiên phải kể cả Nghĩa trang Highgate. Nơi đó hay lắm, có rất nhiều người nổi tiếng được chôn cất ở nghĩa trang này, kể cả Karl Marx. Thực ra nhiều người còn nói đây là đất cộng sản.”

Luke và Olivia bật cười, còn Sian lại nhìn tôi như đang nhìn người điên ấy. Tôi nghĩ nhỏ chẳng hiểu nổi câu đùa của tôi.

“Gợi ý rất hay đó TJ”, Luke nói. “Và chúng ta nên xem thêm căn nhà nơi thi sĩ John Keats từng ở. Cả căn nhà Fenton trên đỉnh đồi Hampstead nữa. Đúng thật, công việc ngập đầu, nhưng chắc hay lắm đây. Thực sự thú vị.”

Niềm hăng hái của Luke lây sang tôi và tôi thực sự vui vì có anh là người điều phối nhóm. Chẳng giống nhỏ Izzie tội nghiệp. Nhỏ chung nhóm với anh chàng Trevor học cùng trường với Steve. Anh ta trông đã chán rồi, mà Steve lại còn khẳng định

anh ta chán thật sự. Chắc Izzie chẳng muốn phải làm việc nhiều với anh ta đâu.

Một giờ họp trôi qua và chúng tôi đều nắm được mình sẽ phải làm gì. Riêng tôi cảm thấy rất hào hứng được bắt đầu. Tôi chắc rằng thành quả của cả nhóm sẽ có cơ hội được sử dụng nếu chúng tôi làm việc một cách hứng thú. Và điều đó không thành vấn đề khi đã có Luke là người thủ lĩnh.

Trong lúc ra ngoài cùng Olivia sau buổi họp, một lần nữa tôi lại tự nhủ Nesta thật may mắn khi có bạn trai như Luke. Đẹp trai, dễ thương, và một nhà lãnh đạo bẩm sinh. Bọn tôi sẽ trở thành một đội giỏi. Tôi có thể thấy ngay là Sian sẵn sàng làm mọi thứ Luke yêu cầu, còn Olivia đúng là rất hay.

“Anh Luke có vẻ vui tính ghê”, tôi nói khi hai đứa đến đứng chờ ở trạm xe buýt.

“Ừ, đúng đó. Ảnh lúc nào cũng vậy”, nhỏ nói.

“Ừa, bạn biết ảnh hả, ý mình là trừ chuyện...?”

“Ừ, mình biết ảnh lâu rồi. Nhà Luke từng ở cùng đường với nhà mình. Ảnh là bạn thân của anh William nhà mình.”

“VẬY Luke thực sự là người thế nào? Ảnh có vẻ rất tự tin, kiểu như biết chính xác mình muốn gì.”

Olivia nhún vai. “Đúng và không đúng. Không phải lúc nào ảnh cũng thế”, rồi nhỏ cười. “Hơi chậm phát triển, chắc bạn hiểu mình muốn nói gì.”

Không hề. “Không”, tôi nói.

“Hồi trước Luke không được vậy đâu. Ảnh mới trở nên tự tin vài năm gần đây thôi, chứ lúc 13, 14 tuổi ảnh hơi nhút nhát và không dám đi chơi với ai hết. Nhưng bây giờ thì ảnh đúng là cục nam châm rồi. Bọn con gái xếp hàng theo ảnh. Luke cũng thích vậy.”

“Thật sao?”

“Ừ. Nhưng Luke chẳng quen ai được lâu.”

“Hả? Ôi trời. Ảnh đang cặp với bạn thân của mình.”

“Ý chết, xin lỗi nha. Đáng lý mình không nên nói gì. Mà ai biết được chứ, có thể Luke cũng đã trưởng thành hơn. Kiểu như ai-nói-trước-được-khi-nào-yêu-thật-đâu? Chỉ là vì ảnh đã từng xử tệ với một đứa bạn thân của mình. Giờ mình cũng chẳng biết nhỏ với ảnh hết chưa nữa.”

“Trời đất. Sao có mấy tên lại cư xử kiểu đó

vậy? Bạn hiểu không, tìm cách giành được một cô gái nào đó rồi...”

“Mình tin là bởi vì ba của anh.”

“Ba của anh? Ba anh bắt phải có nhiều bạn gái hả?”

“Không phải, ngược ạ”, Olivia vừa cười vừa nói. “Giống như anh phải chứng tỏ mình vậy đó. Ba anh Luke đôi khi dữ lắm. Mình biết bởi vì anh hay đi tản qua nhà mình ở với anh William. Anh mình cho rằng ba của Luke làm tiêu tan sự tự tin của anh. Với ông ấy không bao giờ là đủ tốt cả, nếu anh Luke đạt điểm A thì hỏi tại sao không đạt A+, kiểu vậy đó. Giờ thì anh Luke khám phá ra anh giỏi một thứ. Lôi kéo các cô gái. Đây chính là lĩnh vực ba anh không thể xen vô được. Và anh sẽ là ngôi sao hạng A.”

“Ý bạn nói bên trong, Luke là người dễ dao động?”

“Mình nghĩ vậy”, Olivia nói, và mỉm cười, “nhưng chẳng phải tại mình đều dễ thương hết sao?”

Tôi bật cười. Đang định nói gì đó để đáp lại thì tôi nhận ra mình đã bỏ quên balô.

“Đúng là rảnh ghê”, tôi nói khi nhìn thấy một chiếc xe buýt rẽ ngay góc đường, “quên balô mất rồi.”

“Vậy hẹn gặp bạn tuần tới”, Olivia gọi theo trong khi đang giờ tay vẫy xe.

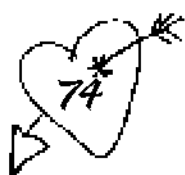
Cửa đã khóa khi tôi quay lại căn phòng. Lạ nhỉ, tôi tự nhủ, vì đã rời khỏi phòng trước Luke và Sian. Tôi gõ cửa, rồi nhìn qua cửa sổ và thấy Luke cùng Sian đang ngồi sát bên nhau. Rất sát. Và Luke đang nắm tay Sian. Luke nhìn lên, trông thấy tôi ngoài cửa sổ và sa sầm nét mặt. Ngay sau đó anh ra cửa đưa balô cho tôi.

“Quên cái này hả?” Anh hỏi. Rõ ràng Luke không muốn tôi vào trong. Nhìn Luke có vẻ không thoải mái, cứ như anh không thể đợi để tổng tôi đi cho rồi. Còn đằng sau anh, gương mặt Sian tỏ vẻ đầy tội lỗi.

“À... cảm ơn”, tôi nói khẽ, rồi bước nhanh đi.

Ôi trời ơi, tôi nghĩ. Tội cho Nesta. Ôi, tội nghiệp, tội nghiệp Nesta.

Trên xe buýt, tôi cứ đắn đo không biết có nên gọi ngay cho Nesta để kể những gì vừa thấy không. Nhưng tôi đã thấy gì chứ? Tôi rất bối rối

và không hề muốn khơi lên những phiền toái không đáng có. Tôi vừa về đến nhà khoảng mười phút và định ăn tối thì điện thoại reo.

“TJ, của con nè. Có muốn mẹ nói nó gọi lại sau không?” Mẹ tôi hỏi từ phòng khách.

“Ai vậy mẹ?”

“Đứa nào đó tên Luke.”

“Để con nghe”, tôi nói. Tôi đứng lên ngay. Có lẽ nên đối mặt với anh ta để xem anh ta nói gì, tôi nghĩ trong khi phóng lên phòng khách.

“Chào.”

“Chào TJ”, Luke nói giọng vui vẻ. “Anh chỉ muốn xác nhận lại chương trình ngày Chủ nhật. Em qua nhà anh rồi anh chở em tới Hampstead nhé?”

“Ừ, được. OK.”

“Còn chuyện... Anh muốn làm rõ chuyện về Sian.”

“À. Phải. Sian”, tôi nói, tự hỏi làm thế nào anh ta thoát khỏi vụ này.

“Hơi điên điên, nhỏ Sian đó”, Luke nói. “Con bé đang rối trí. Nhỏ muốn tâm sự với ai đó và

anh nghĩ vừa rồi anh đang ở gần đó nhất. Anh đã cố làm cho nhỏ thấy khá hơn.”

“À, rồi”, tôi nói.

“Anh không biết em đã nghĩ gì trong đầu khi nhìn qua cửa sổ...”

“Em...ờ...”

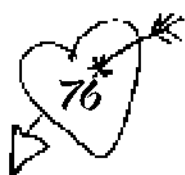
“Mọi thứ đều trong sáng. Ít nhất là về phía anh. Nói riêng anh và em thôi nha, nhỏ đó có vẻ thích anh. Cũng chưa biết phải làm gì nữa. Em nghĩ sao?”

Được, tôi nghĩ, ít ra thì anh chàng cũng nói thẳng thắn.

“Chẳng biết nữa. Ưm, hay đội cái giỏ qua đầu anh đi.”

Luke cười. “Rồi ngoáy mũi. Chắc chắn nhỏ đó sẽ chạy luôn chứ?”

Tôi cũng cười. “Có thể lắm.” Tôi thấy hãnh diện vì Luke đã thổ lộ và hỏi ý kiến của mình. Tôi thích điều đó. Cũng giống trong buổi họp, mỗi khi tôi đưa ra đề nghị nào, anh đều khiến tôi cảm thấy ý kiến của mình có giá trị. Lúc trước khi tôi tham gia một số dự án, có những người chỉ thích ý kiến do chính họ đưa ra mà thôi.

“Nè, không cần kể cho Nesta về Sian đâu nha. Anh không muốn cô nàng gây ra rắc rối gì. Như anh nói rồi đó, Sian chỉ hơi rối trí. Con bé không muốn ai nghiêm trọng với nhỏ đâu, khi mà sự việc cũng chưa có gì cả.”

“Đồng ý”, tôi nói.

“Vậy nhé. Chỉ anh và em biết?” Luke hỏi

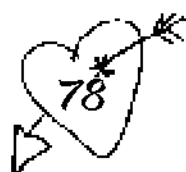
“Chỉ anh và em biết.”

Sau khi Luke gác máy, tôi cảm thấy như được giải thoát khi không cần phải kể với Nesta nữa. Chắc chắn nhỏ sẽ gây với Sian. Mà nếu đã không có chuyện gì thì đâu cần phải vậy. Những gì Luke nói quả là tử tế, anh ấy muốn giúp Sian nhưng cũng không muốn làm Nesta buồn.

Những tòa nhà nổi bật ở khu Hampstead và Highgate được mở cho khách vào tham quan:

- 1. Tòa nhà Burgh, ở Quảng trường New End, thuộc khu Hampstead, London. Được xây từ năm 1704.**
- 2. Tòa nhà Fenton, trên Đồi Windmill, thuộc khu Hampstead, London. Được xây từ năm 1693 (một trong những tòa nhà cổ nhất và lớn nhất của khu này).**
- 3. Tòa nhà Kenwood, thuộc Hampstead Heath, London. Từng là một tòa nhà có kích thước nhỏ hơn, sau đó được tu sửa lại vào những năm 1700 để được như ngày nay.**
- 4. Tòa nhà Avenue, đường East End, thuộc khu East Finchley. Được xây từ năm 1859.**
- 5. Tòa nhà Lauderdale, Công viên Waterlow, thuộc khu Highgate. Được xây từ năm 1580.**
- 6. Nhà của gia đình Keats, đường Keats, thuộc khu Hampstead, London. Thi sĩ John Keats từng sống ở đây từ năm 1818 đến 1820.**

@ h u o n g 6

Tour tham quan

“Chỉnh Xả@ thứ anh muốn tìm!” Steve nói khi chộp lấy một quyển sách trong thư viện của khu East Finchley sau khi tan học vào thứ Sáu.

Tôi bước lại nhìn qua vai anh. Đó là một quyển sách có những tấm hình ngày xưa mô tả làng Hampstead vào đầu thế kỉ trước trông ra sao.

“Hết xảy”, tôi nói khi nhìn Steve đọc lướt qua. “Sao anh không mượn về, tìm những địa điểm trong này rồi chụp hình lại đúng những nơi đó hiện giờ? Sau đó trưng bày chúng ngay cạnh nhau để người ta thấy được sự khác biệt.”

“Ý rất hay”, anh nói. “Nhóm anh cũng nghĩ

đến chuyện chụp hình một số nhân vật đặc biệt và trưng bày bên cạnh hình ảnh những người đó trong quá khứ. Ví dụ như các nữ nhân viên điều phối giao thông, cảnh sát...”

“Cảnh sát tuần tra giao thông nữa”, tôi nói. “Anh thấy họ còn nhiều hơn thấy cảnh sát. Họ luôn làm em liên tưởng tới những con ong bắp cày lượn qua lượn lại để chờ đốt và chích.”

Steve cười. “Có chích đó. Hôm trước mẹ anh bị ghi một vé phạt. Tốn bốn tiền luôn. Mẹ bực bội ghê lắm.”

“Ngày xưa chắc rất khác”, tôi nói. “Tuởng tượng nó như thế nào trước khi có xe cộ và giao thông ha.”

“Ừ, chắc kỳ lạ lắm.”

Sau khi xem xong các sách lưu hình ảnh, bọn tôi tiếp tục tìm những cuốn khác viết về khu này, và Steve tìm được cho tôi một quyển có liệt kê những văn sĩ và nghệ sĩ nổi tiếng từng sống ở đây.

“Đúng là cuốn em đang cần”, tôi nói khi đọc lướt qua.

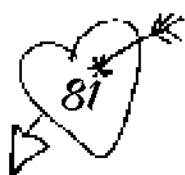
“Và nếu em có thể tìm ra những nơi họ từng sống, anh sẽ tới chụp hình những căn nhà đó cho

em”, Steve nói. “Ví dụ họa sĩ John Constable từng ở Hampstead và anh chắc là đã nhìn thấy một trong số những tấm biển xanh người ta treo bên ngoài nhà nói rằng có người nổi tiếng đã sống ở đó, nhưng anh không nhớ chính xác nơi nào.”

“Ông ấy từng ở hai nơi trong khu Hampstead, một trong số đó nằm trên đường Well Walk”, tôi nói khi đang đọc lướt qua quyển sách. “Và theo như cuốn này, có rất nhiều người nổi tiếng khác đã sống tại đây hoặc viết về nơi này. Em biết Charles Dickens là một trong số đó vì trên đường đến nhà Nesta em hay đi qua căn nhà ông ấy từng ở. Với Nesta, biết đâu ngày nào đó cũng có một tấm biển treo bên ngoài nhà khi nhỏ đã nổi tiếng. Nesta Williams từng sống ở đây. Nữ diễn viên nổi tiếng.”

“Đừng tự đánh giá thấp mình chứ. Biết đâu ngoài nhà em cũng có một tấm khi em trở thành nhà báo và nhà văn nổi tiếng thế giới.” Và Steve cười. “Lal muốn làm vài tấm biển kiểu đó để bán trong dịp Giáng sinh. Ý tưởng kinh doanh mới nhất của hắn. Hắn muốn mấy tấm biển này phải giống y như những tấm gốc, tức là nền xanh và chữ trắng. Nhưng thay vì phải làm bằng thạch

cao, chắc vậy, Lal muốn chế những tấm này thành dạng tấm nhựa tự dính được, để người ta có thể dán luôn lên tường nhà.”

“Nhưng nếu nhà anh không có ai nổi tiếng thì có tác dụng gì?”

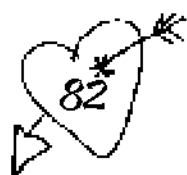
“À, đó chính là tác dụng của nó, Lal nói vậy đó. Chúng không phải những tấm biển tưởng nhớ người nổi tiếng mà dùng để bày tỏ sự trân trọng đối với những người bình thường như chúng ta. Mọi người có thể viết gì tùy ý, ví dụ như Bà Jones từng sống ở đây – người mẹ tốt nhất thế gian.”

“Hay Lal Lovering từng sống ở đây – hẳn là một tên đại ngố”, tôi gợi ý.

“Không phải đâu, anh nghĩ Lal sẽ ghi đại loại như Lal Lovering từng ở đây – người yêu tuyệt vời nhất thế gian. Em biết hẳn thuộc kiểu nào rồi đó.”

Tôi bật cười. “Ý tưởng này hay đó. Em sẽ mua vài tấm. Một cho Izzie, ghi là Iz Huyền Bí đã ở đây – Chiêm tinh gia, pháp sư và hành giả. Cho Lucy thì ghi Nhà tạo mẫu lưng danh. Còn Nesta...”

“Nữ hoàng phô trương và kịch cỡm”, Steve nói. Không như phần lớn bọn con trai, anh ấy chẳng hề mê Nesta, trong khi Lal thì đắm đuối và trở nên bấn loạn mỗi khi gặp nhỏ.

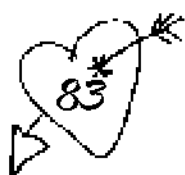

“Thật ra nhỏ không phải người phô trương đâu”, tôi nói. “Chỉ là vì Nesta... thuộc dạng hướng ngoại.”

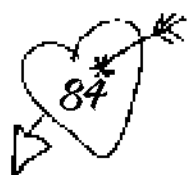
“Ừ, đúng đó. Cô nàng phô trương”, Steve tiếp.

Cuối buổi chiều, khi bọn tôi tách ra đi về theo hai đường khác nhau, suy nghĩ của tôi lại chuyển sang Luke và việc Nesta may mắn đến thế nào khi có một bạn trai như vậy. Đáng lý tôi phải nghĩ tôi may mắn thế nào khi có bạn trai như anh Steve. Ở cạnh anh ấy thật dễ chịu, một người bạn thật sự, và tôi biết anh sẽ làm mọi điều vì tôi. Giống như với dự án này, anh thật nhiệt tình và quan tâm đến những gì tôi đang làm cứ như chính anh đang làm vậy.

Sáng Chủ nhật, tôi cảm thấy bồn chồn về việc sẽ gặp Luke. Tôi nghĩ anh khiến tôi hơi e ngại trước anh. Tôi mất hàng giờ để quyết định xem sẽ mặc gì, bởi tôi không muốn trông như đã phải chuẩn bị quá nhiều, nhưng cũng không muốn giống mới bò ra khỏi giường. Sau khi đã thử cả nửa tủ quần áo, tôi quyết định mặc như bình thường, với quần jean và áo thun. Đúng là chán thật, tôi tự nhủ khi xem giờ và thấy rằng đã đến lúc phải đi. Tôi mặc thêm chiếc áo khoác jean rồi soi gương lần nữa.

Jean nhiều quá. Tôi quyết định đổi sang chiếc áo khoác đen. Trời ơi ghét quá. Tôi chưa bao giờ đạt được trình độ “cứ mặc vào là đẹp” như nhiều người khác. Thay vào đó, “cứ mặc vào là bình thường” thì đúng với tôi hơn. Phong cách của tôi là không có phong cách gì cả. Nếu lựa chọn người quảng cáo chụp hình trước và sau khi được “tút” sắc đẹp bởi các dịch vụ được giới thiệu trên các tạp chí, tôi có thể là ứng cử viên hoàn hảo cho một trong số đó. Nhưng vấn đề là tôi chỉ phù hợp với phần trước khi “tút” thôi. Sau đó tôi vẫn trông y như cũ. Tôi lục lọi trong tủ và tìm thấy chiếc mũ sọc cầu vồng cùng chiếc khăn quàng chị Marie mua tặng vào Giáng sinh năm ngoái. Hhmm, trông mình tươi tắn lên một chút rồi, tôi tự nhủ khi soi gương lại lần nữa. Nhưng tự nhiên tôi thấy mình giống mấy người nhí nhảnh ăn mặc sặc sỡ và giới thiệu trong các chương trình dành cho thiếu nhi trên tivi. Chán quá, tôi nghĩ trong lúc ra cửa. Dù sao cũng phải đi thôi. Mà sao tôi phải lo đến chuyện gây ấn tượng với Luke chứ? Với một bạn gái cực kỳ dễ thương như Nesta, tôi nghĩ anh ấy sẽ chẳng thèm để ý đến cô gái nào nữa dù cô ta ăn mặc thế nào.

Tôi đến con đường Luke ở sớm mười phút. Không muốn tỏ ra mình quá háo hức nên tôi vào một buồng điện thoại gần đó để vừa giết thời gian vừa tô lại chút son bóng. Sau một lúc, cảm thấy sao mình giống kẻ đang lén theo dõi nhà Luke quá, nên tôi đành hít một hơi thật sâu và bước đến cổng bấm chuông.

“Tới liền”, một giọng nói cất lên từ bên trong. Lát sau Luke ra mở cửa. “Vô đi, anh ở trong bếp.”

Luke dẫn tôi ra sau nhà đến chỗ anh đang ủ một chiếc somi.

“Em muốn uống gì trước khi đi không?” Luke hỏi trong khi đang cởi chiếc áo thun đang mặc ra.

Wow, tôi thầm kêu khi nhìn thân hình của Luke. Tôi thấy mình giống Jim Carrey trong phim Mặt nạ khi nhìn thấy Cameron Diaz lần đầu tiên, mắt anh ta cứ nháy liên hồi từ hốc mắt xuống sàn nhà, rồi lại từ sàn nhà lên hốc mắt. Ngay lúc đó tôi nhận ra mình đang nhìn chăm chăm vào Luke, nên lật đật chuyển hướng nhìn ra cửa. Rồi tôi lại thấy có thể mình đang tỏ vẻ bối rối quá rõ ràng, cứ như chưa từng nhìn thấy anh chàng nào không mặc áo ấy. Chắc chắn là tôi đang đỏ

mặt. Tôi cố gắng ngược lên và bắt gặp ánh mắt của Luke. “À, ừm, thôi, khỏi, cảm ơn anh”, tôi đáp ứng. Anh ấy có một cơ thể thật chuẩn, kiểu như được thường xuyên tập luyện. Vai Luke rộng, với làn da màu nâu nhạt khỏe khoắn cùng khuôn ngực trông chắc nịch, không phải theo kiểu vai u thịt bắp, chỉ là... thật hoàn hảo. Tôi đã nhiều lần thấy ông anh Paul ở trần tập chạy bộ, nhưng ông thuộc loại gầy và ngực lép. Tôi thậm chí đã từng thấy Steve gầy như không mặc gì khi anh ấy thay đồ chơi tennis – và phải công nhận rằng nói anh ấy không có cửa để đi thi Người đàn ông lý tưởng là vẫn còn nhẹ vì ngực anh cũng lép như Paul, chưa kể còn trông khá nhợt nhạt. Nhưng Luke thì khác, anh trông giống những người mẫu quảng cáo trang phục lót của hãng Calvin Klein bạn thỉnh thoảng vẫn thấy trên các poster bên hông xe buýt. Như nhỏ Izzie sẽ nói, hết xẩy. Đàng hoàng lại coi, tôi tự nhủ, mày đang cư xử giống một đứa nữ sinh ngớ ngẩn đó. Nhưng mình đúng là một đứa nữ sinh ngớ ngẩn mà, một giọng nói cất lên trong đầu tôi.

“Anh xong liền đây”, Luke nói sau khi mặc xong chiếc sơ mi mới ủi và với tay lấy chiếc áo

khoác cùng chiếc khăn quàng sau cánh cửa nhà bếp. “OK, Watts, sẵn sàng phi nha.”

“Uhm, rồi, phi”, tôi nói trong lúc theo anh đi ra xe.

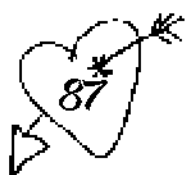
Bọn tôi đến Hampstead khoảng 15 phút sau và đi thẳng đến bến xe điện ngầm.

“Anh thực sự mong chuyến đi này”, Luke nói khi hai đứa nhập vào đám đông khách du lịch chờ mua vé từ một người đàn ông đầu dính đứng bên ngoài chiếc xe điện. Không khí náo nhiệt như vẫn thường thấy với đủ thứ âm thanh từ nhóm khách, gồm một cặp người Mỹ, một cặp người Nhật, hai sinh viên người Úc, một cặp người Đức.

Sau vài phút, thêm nhiều khách đổ dồn về ga tàu, mua vé, và chúng tôi lên đường.

“Tôi là Peter, hướng dẫn viên của các bạn trong buổi hôm nay”, người đàn ông bán vé khi nãy nói trong khi đang bước về phía trụ đèn giao thông. “Tour sẽ kéo dài khoảng hai tiếng. Bây giờ quý vị hãy đi sát nhau và băng qua đường cẩn thận...”

“Em thấy mình giống như đứa nhóc học sinh cấp một quá”, tôi thì thầm vào tai Luke khi cả nhóm khoảng hai mươi người chúng tôi chen chúc băng qua đường theo sau Peter.

“Anh biết mà”, Luke cười. “Nhớ phải chùi nước mũi trước khi nói chuyện với ai nghe chưa.”

Tôi vừa định lấy khăn giấy ra mới sực nghĩ anh ấy đang nói đùa. Tỉnh lại coi Watts, tôi tự nhủ. Mà đang cư xử như đồ điên ấy.

Buổi tham quan ngay từ đầu đã rất thú vị, khi anh Peter kể với chúng tôi rằng vào thời nơi đây chưa có gì ngoài một nông trại, cái tên Hampstead đã ra đời dựa theo một từ có nghĩa là trang trại cũ. Sau đó tên này trở nên phổ biến khi người ta thường xuyên đến đây để tận hưởng không khí và nguồn nước sạch sẽ của nơi này.

“Nhưng giờ cả hai đều ô nhiễm hết rồi”, Luke cười khi thấy một chiếc xe tải chạy ngang phả khói mù mịt.

“Ngay cả vua Henry VIII cũng tận dụng nguồn nước này khi ông cho gửi tất cả đồ cần giặt giũ tới đây”, anh Peter nói tiếp, “và quần áo của hoàng tộc được mang ra phơi trên các bụi cây có thể nhìn thấy cách xa hàng dặm. Sự nổi tiếng của nguồn tài nguyên nước nói riêng và của cả vùng nói chung mất dần sau khi một vị bác sĩ tuyên bố khí hậu biển mới là tốt nhất. Thế nên mọi người

đổ xô ra biển. Sau đó vùng này lại trở nên nổi tiếng nhờ các văn sĩ và nghệ sĩ...”

Cả Luke và tôi viết nguệch ngoạc như điên để ghi chú lại những điều anh Peter kể trong khi anh ấy dắt cả nhóm xuống một con đường rất đẹp đầy những căn nhà kiểu Georgia. Con đường tên là Nhà Thờ vì có một nhà thờ ở cuối đường. Chúng tôi xem qua rồi đi tiếp đến một nghĩa trang cũ. Chỗ này không giống London tí nào, tôi nghĩ thầm khi chúng tôi đi bộ giữa những hàng cây và những ngôi mộ cũ kỹ đã bị đám cây thường xuân che phủ.

“Chỗ này không giống London tí nào”, Luke nói. “Cảm giác như ở miền quê vậy đó.”

“Cũng đúng là điều em đang nghĩ”, tôi nói.

“Đi đến đầu kia của nghĩa trang”, anh Peter chỉ tay về một góc vắng vẻ, “các bạn sẽ thấy mộ của một trong những cư dân nổi tiếng nhất của Hampstead.”

Cả nhóm đi theo hướng anh chỉ bên dưới những tán cây. Và tại đó, trước sự ngạc nhiên của tôi, hiện ra một tấm bia mộ lớn trên có ghi dòng chữ John Constable.

Tôi cảm thấy một nỗi xúc động khó tả. “Không tin nổi”, tôi nói, “Hiu quạnh quá. Không một dấu hiệu, không một thông báo gì về người được chôn ở đây. Thật xúc động khi gặp nó một cách tình cờ như vậy. Em cứ nghĩ họa sĩ nổi tiếng như ông ấy phải được chôn trong một nghĩa trang lớn hơn hoặc trong một thánh đường với tấm bia mạ vàng chứ.”

Luke gật đầu. “Cũng đúng điều anh đang nghĩ.”

Tôi nhìn anh cười khúc khích. “Đúng là tư tưởng lớn gặp nhau.”

“Constable đã vẽ về làng Heath nhiều hơn bất cứ họa sĩ nào từng đến đây”, anh Peter kể. “Ông thực sự yêu quý nơi này.”

Luke thì thầm: “Chắc vì vậy mà ông ấy nên được chôn ở đây.”

Sau khi tham quan xong nghĩa trang nằm sau lưng nhà thờ, anh Peter dẫn chúng tôi băng qua đường đến một khu khác cũng thuộc nghĩa trang này. “Người ta nói rằng văn sĩ Jackie Collins và chị gái Joan của bà đã mua đất để được chôn cất ở đây.”

“Chắc thế nào bà Jackie cũng cho khắc dòng chữ “Cuối cùng là mảnh đất” lên mộ mình.”

Luke cười. “Anh chưa bao giờ nghĩ người ta lại có thể sắp đặt nơi chôn cất của mình trước.”

“Ừ. Anh có nghĩ đó là một kiểu bất bình thường không? Kiểu như tự nhiên lên kế hoạch cho việc chết ấy?”

Luke gật đầu. “Ừ, nhưng anh nghĩ chuyện này cũng sẽ xảy ra với chúng ta một ngày nào đó thôi. Có lẽ cũng không phải là ý tồi khi cân nhắc chuyện mình sẽ ra đi như thế nào.”

“Em thích một dàn đồng ca hát gì đó vui vui, ví dụ như “Hãy Chúc Tôi May Mắn Khi Bạn Vẫy Tay Tạm Biệt””, tôi nói.

Luke lại cười. “Anh chắc sẽ cho ghi lên mộ là “Lạnh Như Đá”, hay thứ gì giống giống vậy. Hoặc có thể là “Nhóc Phù Thủy”. Còn sau đó, anh thích được nhồi bông và tận dụng làm cây treo áo khoác đặt trong phòng khách nhà ai đó.”

Tôi thui vào tay anh. “Thôi đi. Em chắc là anh sẽ thành một cây treo đồ đẹp đẽ rồi, nhưng nói chuyện chết chóc trong nghĩa trang nghe ghê quá.”

“Người ta nói vợ của DH Lawrence đã cho thiêu xác của ông ấy rồi trộn tro với vữa và làm thành một chiếc lò sưởi.”

“Không thể nào!”

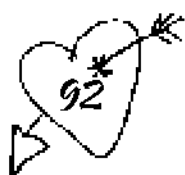
“Anh đọc rồi, thề đó”, Luke nói.

Khi đi dọc theo con đường nhỏ phía sau, chúng tôi còn được anh Peter kể rất nhiều về những cư dân nổi tiếng trước kia của Hampstead: John Constable, George Du Maurier, George Romney. Người ta cũng đồn rằng diễn viên Russell Crowe đã mua của đạo diễn nổi tiếng Ridley Scott một căn nhà nằm ngay trên con đường phía sau, còn đầu bếp lừng danh Jamie Oliver sống ngay cạnh quán Holly Bush.

“Cũng không biết họ còn ở đây không nữa”, anh Peter nói, “vì tôi không xuất thân từ vùng này. Có thể chỉ là tin đồn.”

Tôi rất háo hức kể chuyện này với Nesta. Ngay cả khi chỉ là tin đồn về chuyện Russell Crowe ở ngay trong khu này, điều đó cũng đủ làm nhỏ muốn tôi để ngấm nghĩa rồi. Tôi chợt cảm thấy đau lòng khi nghĩ đến việc chuyển nhà sắp tới. Bắc London đúng là đầy thú vị, nhưng tôi sắp phải bỏ lại tất cả sau lưng trong khi còn biết bao nhiêu điều tôi muốn khám phá.

Tại đình Đồi Holly, chúng tôi dừng lại bên

ngoài một tòa nhà khá to tên là Tòa nhà Fenton. “Đây là một trong những tòa nhà lâu đời nhất ở Hampstead, được xây từ năm 1693”, anh Peter giới thiệu. “Các bạn có để ý thấy điều gì khác thường ở các cửa sổ không?”

“Một số bị gạch xây bít kín”, giọng một du khách Mỹ.

“Có ai biết lý do không?” Anh Peter hỏi.

Tôi giờ tay. “Um... vào những năm 1600, có một khoản thuế được đặt ra với quy định nhà càng có nhiều cửa sổ thì phải trả càng nhiều tiền. Nhiều người vì không muốn phải đóng thêm tiền thuế đã cho xây gạch bít kín cửa sổ. Họ nói rằng đạo thuế đó đúng là ăn cướp, cướp giữa ban ngày.”

“Kể từ đó mới ra đời thành ngữ chúng ta dùng ngày nay”, anh Peter nói. “Rất giỏi. Tôi cũng không thể giải thích kỹ hơn được nữa. Sự kiện đó xảy ra trong thời trị vì của Hoàng hậu Anne.”

“Phô trương”, Luke thì thầm, rồi đâm vào tay tôi và cười. “Anh rất thích phát hiện ra những chuyện kiểu đó.”

“Em cũng vậy”, tôi đồng tình.

Chúng tôi hết đi lên, đi xuống, rồi lại vòng

quanh những con đường cùng những câu chuyện lịch sử anh Peter kể. “Chiếc hồ ở khu cao nhất của Hampstead là nơi lữ khách thường dừng lại cho ngựa uống nước trên đường ra vào London. Đó cũng là nơi bọn cướp chuyên ẩn nấp để tấn công bất ngờ khách qua đường khi họ dẫn ngựa đến. Người ta nói rằng Dick Turpin là một trong số đó và linh hồn hắn vẫn còn ám Nhà Trọ Của Người Tây Ban Nha nằm cuối đường dưới kia. Chiếc hồ cũng chính là nơi treo cổ những tên cướp để làm gương cho những tên khác.”

“Em có nghĩ nhờ đó mới ra đời từ treo mõm không?” Luke hỏi.

Tôi cười. “Cũng nghi lắm đó. Nhưng có vẻ thành ngữ ngàn cân treo sợi tóc nghe đúng hơn.”

Chúng tôi đi tiếp qua hồ đến đường East Heath. Trên đường này có một căn nhà nơi Elizabeth Taylor và Richard Burton từng sống chung, và qua khỏi đó lại đến một tòa lâu đài theo phong cách Gothic hoành tráng nơi Boy George từng ở. Tôi ghi chú lại để nhắc anh Steve chụp ảnh những nơi này để trưng bày trong ngày tổng kết.

Luke và tôi tán chuyện thoải mái trên đường và phát hiện bọn tôi có rất nhiều sở thích chung:

sách, lịch sử, phim ngày xưa, sân khấu. Có một lần anh nắm tay tôi dắt qua đường, và trong khoảnh khắc tôi đã cho phép mình tưởng tượng anh ấy là bạn trai của mình. Chỉ một khắc thôi, nhưng ngay sau đó tôi cảm thấy thật khó chịu. Anh ấy là bạn trai của Nesta mà. Sao tôi lại có thể tưởng tượng kiểu đó chứ, dù một giây cũng không được. Còn thêm Steve nữa. Mình đã có Steve rồi. Tôi không nghĩ anh ấy sẽ vui vẻ gì nếu tình cờ đi ngang và thấy Luke nắm tay tôi, dù trong sáng thế nào đi nữa.

“Em đang cặp với anh của Lucy phải không?” Luke hỏi cứ như anh ấy lại đọc được suy nghĩ của tôi.

Ngay lập tức tôi rút tay ra. “À, dạ. Từ hồi hè.”

“Anh từng gặp Steve rồi nhưng chưa nói chuyện thật sự. Anh đó như thế nào?”

“Tử tế. Dễ thương. Anh là một người bạn rất rất tốt.”

“Dễ thương hả?” Luke quay qua nhìn tôi một cách lạ lẫm cứ như đang chờ tôi giải thích gì thêm, nhưng thực sự tôi thấy không thoải mái khi nói chuyện với Luke về Steve. Thế là tôi làm ra vẻ như đang cố nghe điều gì đó anh Peter

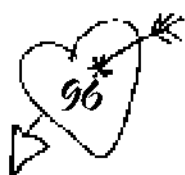

đang nói với cặp du khách người Nhật và bước ra xa Luke.

Chặng cuối của chuyến tham quan là đường Giếng – có tên này vì ngày xưa các giếng nước được đào ở đây, rồi đến đường Bình Nước – nơi nước được đóng vào các bình để bán. Trên đường đi, chúng tôi băng qua ngôi nhà Burgh và anh Peter cho biết đây là một trong những ngôi nhà cổ nhất của Hampstead.

“Anh đã phân công Sian tìm hiểu chỗ đó nên tội mình không cần vô nữa”, Luke nói. “Giờ đi uống gì đó nha. Anh nghĩ tội mình xứng đáng được thưởng.”

Sau chuyến tham quan, bọn tôi uống nước bên ngoài quán Ly Cà Phê và bàn về những gì vừa tìm hiểu được cũng như các ý tưởng cho buổi trưng bày. Đó cũng chính là lúc tôi bắt đầu thấy không thoải mái. Đi dạo cùng Luke thì không sao, nhưng ngồi đối diện, rồi anh ấy nhìn tôi, tôi nhìn anh ấy, điều đó khiến tôi thấy choáng. Tôi cảm giác như óc mình sắp tan chảy ra, và không nghi ngờ gì mặt tôi đang đỏ rần. Tôi không muốn có những cảm giác này tí nào, nhưng càng cố giấu thì có vẻ như chúng càng muốn hiện ra mặt. Cuối

cùng tôi không nhìn anh ấy nữa, thay vào đó tôi quay qua nhìn khách bộ hành. Và Luke vẫn tiếp tục nói trong khi trong đầu tôi như nổ ra Thế Chiến Thứ Ba.

“Mày đang có nguy cơ giống Sian đó, một giọng nói cất lên trong đầu tôi, và mày cũng biết Luke nghĩ gì về nhỏ đó rồi. Một con bé rối rắm. Kẻ đơn phương phải lòng anh ấy. Mày sẽ là cái tên tiếp theo trong danh sách dài thòng.

Nhưng anh ấy rất hấp dẫn, một giọng nói khác. Không chỉ đẹp trai mà còn hiểu biết nữa. Chẳng có gì sai khi ngưỡng mộ cái đẹp cả. Không thì có mà điên. Thoải mái đi”.

Và rồi những giọng nói ấy cứ tiếp tục lải nhải trong đầu tôi:

Nhưng anh ấy là bạn trai của Nesta mà.

Thì sao? Mình có định chiếm luôn anh ấy đâu.

Không. Nhưng mày không được tán tỉnh anh.

Đừng có hão huyền là anh ấy sẽ tán mày. Người như Luke sẽ chẳng bao giờ nhìn kẻ như mày đến lần thứ hai đâu, nói gì đến thích.

Nhưng mình nghĩ anh cũng mến mình mà.

Thì sao? Thích và mến khác nhau.

Hic! Có bao nhiêu người đang ở trong đầu mình vậy không biết?

“Em có đang nghe anh không vậy TJ?” Luke hỏi. “Nhìn em cứ như chu du nơi nào ấy. Đang nghĩ gì vậy?”

“Á. Dạ không có gì. Um, em xin lỗi nha”, tôi nói và đứng dậy. “Em phải đi đã, mới vừa xem lại giờ.”

Trông Luke có vẻ thất vọng. “Xin lỗi em. Có phải anh làm em thấy chán không? Anh nói nhiều quá hả?”

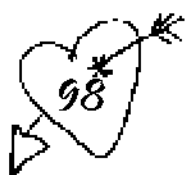
“Không, không phải đâu...Chỉ là em phải đi.”

Luke có vẻ không tin lắm. “OK. Vậy hẹn em thứ Ba gặp rồi so sánh phần ghi chú luôn nha.”

Tôi bắt đầu cảm cổ đi.

“Này, em không muốn đi nhờ xe về hả?” Luke gọi theo.

“Thôi. Cảm ơn anh. Em phải chạy luôn đây”, tôi nói với ra sau, và tăng tốc. Chắc mình điên rồi, tôi nghĩ. Đi nhờ xe của anh ấy quá tốt. Nhưng giờ tôi lại phải lết bộ về nhà. Có điều tôi cũng cần thời gian suy nghĩ về chuyện này đã. Phải tổng khứ thứ điên khùng đang xâm chiếm đầu óc tôi.

Được, tôi tự nhủ trên đường về nhà, OK, Luke thuộc hạng A và hấp dẫn loại năm sao. Diễn viên Orlando Bloom cũng vậy mà. Tôi ngưỡng mộ họ thì có sao. Tốt thôi. Chỉ nhìn cũng đâu có sao. Có mà điên mới không đếm xỉa đến cái đẹp và ngưỡng mộ ai đó khi họ dễ thương và thú vị. Đúng rồi. Vậy có gì lớn chuyện đâu. Có thể mình bị con gì đó cắn. Đúng. Có thể con virus nào đó làm mình thấy khác thường. Ra đường trong thời tiết lạnh lẽo này với toàn người lạ, chắc phải có một đồng con gì đó chạy lung tung vào mùa này. Cúm, cảm lạnh, sốt. Thế thôi.

Tôi cảm thấy bình tĩnh hơn lúc gần về đến nhà. Và tỉnh táo hơn.

Bị con gì cắn. Đúng rồi. Không vấn đề gì.

**Một số nhân vật nổi tiếng từng sống
ở Hampstead**

**Kingsley Amis, nhà văn
WH Auden, nhà thơ
William Blake, họa sĩ
Richard Burton, diễn viên
Agatha Christie, nhà văn
John Constable, họa sĩ
Dame Judi Dench, diễn viên
Charles Dickens, nhà văn
Daphne Du Maurier, nhà văn
George Du Maurier, tiểu thuyết gia
và họa sĩ tranh biếm
Sigmund Freud, nhà tâm lý học
Thomas Hardy, nhà văn
William Hogarth, họa sĩ
Aldous Huxley, nhà văn
John Keats, nhà thơ
DH Lawrence, nhà văn
AA Milne, nhà văn
Florence Nightingale, nhà cải cách về y tế
George Orwell, nhà văn
George Romney, họa sĩ
Dante Gabriel Rossetti, họa sĩ và nhà thơ
Peter Sellers, diễn viên
Sting (Gordon Sumner), nhạc sĩ
HG Wells, nhà văn**

@ h u ơ n g 7

Kẻ xấu xa nhất thế gian

Hải đưa tôi đang ở khu nghĩa trang phía sau ngôi nhà thờ trên đường Nhà Thờ. Tuyết đang rơi và khắp nơi chỉ toàn một màu trắng thần tiên.

“Em lạnh cóng rồi kìa”, Luke nói và cởi chiếc khăn quàng màu đỏ ra quấn quanh cổ tôi. Rồi anh nắm hai đầu khăn và kéo tôi về phía mình. Tôi có thể cảm nhận được hơi ấm từ người anh truyền sang. Luke tiến sát đến, tay trái anh dịu dàng vuốt ve mặt tôi rồi lướt xuống nâng nhẹ cằm tôi lên ngang với anh. Tôi nhìn vào mắt anh, và

gương mặt anh sát vào mặt tôi, môi hai đứa...

“ARRRRGGHHHHHHHHHHHHHHHHHH!”

Tôi bật dậy, người toát mồ hôi lạnh. Mình đang ở đâu đây? A. Ở nhà. Trên giường. Ấm áp. Tôi ngã người xuống và kéo chăn lên tận cổ. Ôi trời ơi. Mình mơ đang hôn hít anh Luke. Đúng chưa? Vậy mà nói là kiểm soát được rồi? Bị con gì cắn nữa? Ủ, tôi chắc hẳn đã kiểm soát được ý thức của mình, nhưng còn tiềm thức thì rõ ràng đang tự do. Chính cái tiềm thức đó đang thích trở nên gần gũi và riêng tư với bạn trai của Nesta. Chắc tôi chính là kẻ xấu xa nhất hành tinh này.

Ở trường tôi còn cảm thấy tệ hại hơn. Nesta dễ thương với tôi quá, mà sao nhỏ phải vậy kia chứ? Nhỏ không hề biết trong giấc mơ của mình tôi đã đóng phim cấm với bạn trai của nhỏ.

“Anh Luke nói buổi tham quan hay lắm”, Nesta nói khi cả đám ra ngoài sảnh trong giờ nghỉ giải lao.

“Ừ. Có rất nhiều thứ phải đưa vô bài. Tụi mình phải làm cả đồng việc. Mình biết là có vài người nổi tiếng từng sống ở đây, nhưng không ngờ lại phát hiện ra có nhiều đến vậy.”

Nesta quàng tay tôi nói: “Anh Luke nghĩ bồ không thích anh.”

“Gi? Tại sao chứ? Sao tự nhiên anh lại nghĩ kỳ vậy?”

“Chả biết”, nhỏ nhún vai. “Mình đoán là vì thỉnh thoảng bồ hơi lạnh nhạt. Kiểu như hơi xa cách ấy.”

“Không, không phải đâu. Mình... mình... chỉ nhút nhát thôi.” Thật ra tôi cũng từng nghe người khác nhận xét mình hơi xa cách, nhưng tôi không chủ tâm như vậy. Nó chỉ xảy ra khi tôi không quen thân với người đó và trở nên ít nói. Nhưng tôi không hề nghĩ tôi như vậy với Luke. Bọn tôi đã rất hợp nhau. Quá hợp.

“Anh nói vậy hả, mình hơi xa cách?”

Nesta gật đầu. “Gì đó về chuyện bồ chạy luôn ngay sau khi buổi tham quan kết thúc, cứ như là bồ không muốn đi đâu với anh trừ phi cần thiết ấy. Anh nói bồ có vẻ bí ẩn và không muốn để lộ nhiều. Anh hỏi tùm lum về bồ.”

Izzie nhướn mày. “Có thể anh thích nhỏ rồi. Coi chừng nha Nesta, bồ có địch thủ rồi kìa.”

Nesta bật cười nên tôi cũng cười theo, dù có phần hơi giả tạo.

“Làm gì có. Cứ làm như là...”, tôi nói.

“Nhưng mà mình nghĩ anh Luke đánh giá bồ rất cao. Ảnh nghĩ bồ rất thông minh. Mình nói bồ đúng là như vậy đó – người thông minh nhất mình từng biết.”

“Hi hi, cảm ơn bồ”, tôi thấy từ ngữ bay đi đâu hết. Và hơi buồn lòng. Anh ấy đánh giá tôi cao vì tôi thông minh. Còn anh ấy cặp bồ với Nesta vì nhỏ xinh đẹp.

Nesta nắm tay tôi và nói: “Giúp mình nha TJ, ráng thân thiện với anh Luke. Ý mình là tụi này đều biết bồ dễ thương hết cỡ, nhưng với những ai không biết bồ thì họ dễ ngại tính hơi xa cách và lạnh nhạt của bồ. Hay là cố trở nên gần gũi hơn chút nữa hen?”

Mình xa cách? Lạnh nhạt? Hết nói! Nếu nhỏ mà hiểu được tình trạng hỗn loạn trong đầu tôi thì phải biết! Và muốn tôi gần gũi hơn với Luke hả, rõ ràng nhỏ không có khái niệm gì về chuyện đang yêu cầu tôi. Ngạc nhiên hơn nữa là Luke nghĩ tôi không thích ảnh. Tôi tưởng chuyện đó được viết chình ỉnh ngay trên mặt tôi rồi chứ.

“Mình nghĩ chính vì bồ hơi lạnh nhạt nên anh

Steve mới thích đó”, Lucy nói. “Anh nói bồ không như mấy nhỏ khác chỉ biết la ó chứ không phải nói chuyện, và toàn giả tạo.”

“Anh nói vậy hả?” Tôi hỏi. Đúng là lạ khi xem xét những gì người khác đánh giá về mình và những gì mình tự đánh giá, tôi nghĩ thầm. Cái con người mà họ mô tả sao chẳng giống tôi gì cả. Lạnh nhạt? Xa cách? Có vẻ giống người bệnh tâm thần. Cô gái Tâm thần từ Miền đất Tâm thần, chính là tôi đó.

“Anh Steve nói anh sẽ phụ bồ chụp hình”, Lucy quàng tay tôi và nói.

“Ừ”, tôi nói nhỏ. Ôi trời. Steve. Tôi cảm giác như mình phản bội anh ấy. Đáng lý tôi phải mơ về chuyện hôn Steve chứ sao lại Luke. Trong một lúc, tôi khao khát muốn được nói chuyện với Hannah. Nhỏ sẽ biết phải khuyên gì, làm sao để giải quyết. Tôi nhìn sang Lucy, Izzie và Nesta. Tôi tin rằng mình có thể nói với mấy nhỏ mọi thứ, nhưng chuyện này thì không thể. Mấy nhỏ sẽ ghét tôi đến hết đời và cho tôi là kẻ xấu xa nhất thế gian, mà cũng có thể đúng như vậy lắm. Kiểu như nói ề mấy bồ, đoán coi tối qua mình mơ gì – Mơ mình hôn hít với anh Luke và

mình thích ảnh. Có một đạo luật bất thành văn: Người không được đụng chạm đến bạn trai của người khác.

Sau giờ học, Nesta và Lucy định đến Highgate để gặp Luke và Tony. Máy nhỏ rủ tôi đi cùng và gọi Steve đến luôn. Không đời nào, tôi tự nhủ, quá nhiều nhà trực giác dồn vào một nơi nhỏ xíu. Mặc cho vẻ bề ngoài có vẻ điềm tĩnh của tôi, một trong số họ chắc chắn sẽ phát hiện ra tôi đang nghĩ gì trong đầu. Thế nên tôi bịa ra lý do và đi thẳng về nhà.

Phải làm mình bận bịu mới được, tôi nghĩ khi đang ngồi trên xe buýt. Tránh xa Luke ra. Không bao giờ được ở riêng với anh ấy nữa. Khi có nhiều người thì cứ thân thiện với ảnh để làm Nesta vui. Rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Tôi dành cả buổi tối soạn danh sách những người nổi tiếng từng sống ở Hampstead, sau đó dán những ngôi sao để đánh dấu nơi họ sống trên chiếc bản đồ tôi đã tranh thủ làm xong ở trường. Anh Luke sẽ thích đây, tôi nghĩ thầm khi nhìn lại tác phẩm của mình. Thực sự đẹp. Một bên có tên người, từng làm gì, và thời gian họ từng sống ở đây; phần giữa là chiếc bản đồ với những ngôi

sao đánh dấu nơi họ sống; và phần bên phải ghi tên cùng địa chỉ những nơi đó. Chắc hẳn khi trưng bày ra sẽ rất đẹp. Tôi dự định dán tất cả những bức ảnh do anh Steve chụp những căn nhà đó lên một tấm bảng đặt ngay bên cạnh. Đúng rồi, nhìn rất đã. Phải, đã. Giống mình. Thôi đi.

Email: Hộp thư đi (1)

Người gửi: babewithbrain@psnet.co.uk

Người nhận: hannahnutter@fastmail.com

Ngày: 1 tháng 12

Tiêu đề: Con trai. Khẩn.

Hannah yêu quý,

Làm ơn trả lời ta ngay khi người nhận được thư nhé.

Mà không. Thực ra làm ơn đọc trước rồi mới trả lời.

Haha.

Sự thực là không có gì buồn cười hết. Không hề buồn cười trong tình cảnh của ta. Ta nghĩ mình là kẻ xấu xa nhất thế gian. Ta thích anh Luke, bạn trai của Nesta, và thậm chí còn mơ làm chuyện hôn hít với anh hôm qua. Giờ ta thấy tệ hại quá. Còn nhỏ Nesta thì dễ thương hết biết, lại còn nói ta nên cố gắng thân thiện hơn với anh Luke. Thân thiện hơn nữa hả?!!!! Ta làm gì bây giờ? Hay là bỏ luôn cái dự án đó? Ta ước gì người có mặt ở đây biết bao.

Nhớ email liên nha.

lu người,

TJ

Tái bút: Nhân tiện, người có nghĩ là ta lạnh nhạt hay xa cách không?

Email: Hộp thư đến (1)

Người gửi: hannahnutter@fastmail.com

Người nhận: babewithbrain@psnet.co.uk

Ngày: 2 tháng 12

Tiêu đề: Chuyện khẩn về con trai

TJ bé bỏng của ta,

Bình tĩnh đi. Ta thích cả đồng bồ của mấy đứa bạn ta. Ai chả vậy, có gì lớn chuyện đâu. Chuyện đó hoàn toàn bình thường, đặc biệt nếu mấy anh chàng đó dễ thương, hấp dẫn. Người định làm gì, nhìn qua chỗ khác hay lẩm nhẩm đọc kinh như điên hả? Là chuyện rất rất thường tình nếu người rồi trí như thế, và chính vì người là người tốt và vẫn còn lương tri. Người mơ về anh chàng này hả? Cũng đâu có nghĩa là người hôn anh ta trong đời thực đâu. Cho nên cứ theo lời khuyên của ta, cứ thoải mái. Thoải mái giống như người là người thoải mái.

Đừng bỏ dự án. Sao người không kể cho Nesta? Ta nghĩ rất hay nếu được nghe một đứa bạn đánh giá cao bạn trai của mình, và ta cá là hai đứa sẽ có chuyện để cười cho coi.

Thương nhiều, và ta cũng nhớ người lắm,
Hannah

Tái bút: Không, ta không nghĩ người xa cách, nhưng
ta biết thời ta vẫn còn học
ở trường, nhiều người cố vẽ e ngại với đầu óc siêu
việt của người. Và thỉnh thoảng người cũng rụt rè,
nên chắc ai không biết người sẽ nghĩ là người thờ
ơ, hoặc chán, vì người chẳng nói gì cả. Kệ họ đi, ta
khuyên người đó. Như lời một bài hát: "Hãy đứng
thay đổi..."

Email: Hộp thư đi (1)

Người gửi: babewithbrain@psnet.co.uk

Người nhận: hannahnutter@fastmail.com

Ngày: 2 tháng 12

Tiêu đề: Con trai. Khẩn.

Ta không thể kể với Nesta được. Dù ta quý nhỏ lắm, nhưng cũng phải nói là nhỏ hơi nhiều chuyện. Nếu ta kể với nhỏ rằng ta thích anh Luke, đúng là có thể bọn ta sẽ có chuyện cười. Nhưng sau đó nhỏ sẽ kể với Izzie và Lucy. Rồi đến Luke. Hiện giờ cả đám cũng đang bàn luận về ta. Và nếu nhỏ kể với anh ấy thật thì làm sao ta can đảm làm chung dự án với anh nữa. Thôi không được đâu. Nhưng ta sẽ cố và tập thư giãn. Thư giãn. Tự thư giãn. Và được thư giãn.

Yêu người,

Ký tên: Nữ hoàng Băng giá vùng Bắc London.

Grrrr, ở đây lạnh lắm. Không chỉ vì ta đang phải cố gắng thư giãn trong cái lạnh mà vì đây đang là mùa đông rồi.

@ h u ở n g 7

Buổi trốn việc

Đến tối thứ Tư, tôi cảm thấy gần như đã trở lại là chính mình. Tôi sẽ lại pro, lại giỏi giang, và tách biệt như xưa. Tôi sẽ là người như mọi người nhìn thấy. Xa cách, lạnh nhạt. Tôi sẽ làm thế và không để bất cứ ý nghĩ ngu ngốc nào có thể ngăn cản mình.

Luke, Sian và Olivia đã có mặt ở phòng họp khi tôi đến. Chúng tôi ngay lập tức trình những kết quả đã tìm hiểu được. Rõ ràng Sian đã thực hiện công việc theo phân công và đưa cho chúng tôi những brochure mà nhỏ đã thu thập suốt dịp cuối tuần vừa rồi.

“Và có một tour tham quan khác nữa”, nhỏ vừa nói vừa nhìn Luke đầy hy vọng, “chỉ quanh Highgate thôi. Các chiều Chủ nhật vào lúc 1g45.”

“Hay lắm”, Luke nói. “Em đi được không?”

Sian gật đầu.

“OK, em và Olivia đi tour đó nha”, anh ấy nói tiếp. “Có nhiều nơi phải đi lắm, nên anh cho là tốt nhất hai người tụi em phụ trách khu Highgate, để anh và TJ tập trung vào khu Hampstead.”

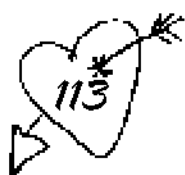
“Em không thấy phiền nếu phụ trách khu Highgate đâu, nếu Sian muốn cùng làm với anh về Hampstead”, tôi nói.

Luke lắc đầu khi nhìn các danh sách và bản đồ của tôi. “Sau những kết quả ban đầu quá tốt đó của em sao? Không thể nào. Thật sự thì anh muốn đi ngay bây giờ để tới xem căn nhà của DH Lawrence ở Thung lũng Heath, nếu em đồng ý.”

“Dạ, được thôi.”

“OK. Sian và Olivia, hai em trấn ở đây trong khi anh và TJ chạy ra đó nhé. Tụi em có nhiều việc lắm đó. Phân loại những nơi cần chú ý ở khu Highgate.”

“Dạ, sếp”, Olivia làm bộ giơ tay chào.

Sian gật đầu nhưng có vẻ không vui gì lắm.
“Nhưng em muốn xem xét thật kỹ nên làm gì”,
nhỏ vừa nói vừa chỉ những gì đã tìm được.

“Tất nhiên”, Luke nói trong khi mặc áo khoác.
“Anh sẽ gọi em và mình gặp nhau sau. Vậy nha?”

Lần này nhỏ trông đã vui vẻ hơn.

“Dạ được”, Sian nói.

“Thật ra tuần này tụi mình nên gặp nhau càng
nhiều càng tốt cho đến khi sắp xếp mọi thứ xong
xuôi. Chúng ta phải xem đây là ưu tiên hàng đầu
và tạm thời đặt những bài tập ở trường sang một
bên cho đến khi biết được chính xác mình sẽ
báo cáo những gì. Sau đó mình mới có thể nghỉ
ngơi một chút.”

Tôi nghĩ nhỏ Sian đang nghĩ anh ấy nói gặp
nhau chỉ riêng với nhỏ thôi nên trông phấn khởi
lắm. Có điều ngay sau đó anh Luke quay sang
Olivia và hỏi: “Đồng ý chứ?”

Olivia gật đầu.

“TJ sao?”

“Em sẽ cố hết sức.”

Tội nghiệp nhỏ Sian. Mặt nhỏ lại xụ xuống.
Có vẻ như nhỏ sẽ chẳng bao giờ có riêng được
anh Luke.

Bọn tôi lái xe xuống Thung lũng Health và anh Luke đậu xe ngay phía trên. Đây là một nơi rất hay, nằm ngay đường East Heath thôi, nhưng nhiều người dân địa phương thậm chí còn chẳng biết có chỗ tồn tại. Trông nhỏ giống một ngôi làng giấu mình bên dưới của Hampstead Heath.

Chúng tôi tìm ngay ra ngôi nhà DH Lawrence từng sống vì có một tấm bảng xanh rất đặc trưng được treo ngay bên ngoài tường nhà.

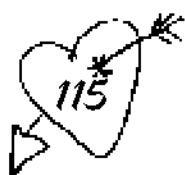
“Anh không biết nó đã bị mua lại rồi”, Luke nói với vẻ thất vọng khi nhìn dãy nhà. Nhìn vào chiếc xe máy dựng trong vườn và chiếc máy tính để ngay cửa sổ trên gác, rõ ràng căn nhà đã có người ở.

“Em cũng không ngờ”, tôi nói. “Em tưởng nó cũng giống như ngôi nhà trên đường Keats được dùng làm nơi tưởng nhớ dòng họ Keats chứ. Mà thôi, không sao, em sẽ nhờ anh Steve đến chụp hình căn nhà.”

“Anh nghĩ mình có thể đến nhà Keats cũng được”, Luke thở dài, sau đó anh lại mỉm cười nhìn đồng hồ. “À, mình có thể đi trốn việc một chút.”

“Trốn việc, là sao?”

“Xem phim.”

Bản năng của tôi lập tức nói không, nhưng tôi nhớ đến những gì Nesta đề nghị về việc tỏ ra thân thiện hơn.

“A, được đó. Ở đâu?”

“Em tới rạp Thường Dân ở Hampstead bao giờ chưa?”

Tôi lắc đầu. “Em đi qua vài lần rồi nhưng chưa vô bao giờ. Bọn em toàn tới rạp gần Finchley.”

“Thế thì làm một châu ở đó đi, anh đái em. Anh mới lãnh khá tiền nhờ làm việc ở nhà hàng của ba anh cuối tuần trước.”

“Chỗ này hay ghê”, tôi nói khi một chị soát vé dẫn chúng tôi đến chỗ ngồi sau đó hai mươi phút.

Luke có vẻ rất vui. “Anh biết mà.”

Anh ấy mua vé hạng nhất nên chúng tôi được ngồi trên lầu trong một lô riêng có vài chiếc ghế da và ghế nệm khá sang trọng.

“Các bạn thích ngồi đâu thì cứ tự nhiên nhé”, chị soát vé nói. “Hôm nay khách không đông.”

“VẬY quý bà thích ngồi đâu ạ?” Luke hỏi sau khi chị ấy đi ra.

Tôi nằm ườn ra một chiếc ghế to dùng ở đằng sau. “Ngồi đâu cũng đã hết”, tôi nói.

“Đây là chỗ ưa thích của anh”, Luke nói và ngồi vào một chiếc sofa trên hàng thứ hai từ dưới lên.

Tôi bước lên và ngồi cạnh anh. Thật kinh ngạc. Cực kỳ sang trọng, và giống như chỉ có hai đứa tôi trong rạp, đang xem một buổi chiếu phim riêng tư vậy. Vài phút sau đèn tắt và đoạn giới thiệu bắt đầu. Luke co người một cách thoải mái trên ghế.

“Hết xảy phải không?” Anh hỏi.

“Quá đúng”, tôi đáp lại.

Khi bộ phim đã bắt đầu chiếu, tôi vẫn thấy thật khó tập trung. Tôi cảm nhận quá rõ rệt sự gần gũi của Luke. Có một lúc anh ngồi thẳng lên và đầu gối của hai đứa chạm nhau, chỉ mỗi sức ép của chân anh ấy thôi cũng đã làm đầu óc tôi choáng váng. Tôi rút chân ra ngay. Nhưng vài phút sau lại đến tay chúng tôi chạm nhau, và có cảm giác như hơi ấm từ anh ấy thiêu đốt luôn tôi. Sau đó Luke tháo giày và duỗi chân ra. “Ngồi ngã người ra đi”, anh thì thầm. “Cứ tận dụng hết tiện nghi chứ.”

Tôi làm như anh nói, và anh ấy gác chân lên đầu gối tôi rồi cười. “Thoải mái ghê ha?”

“Um...dạ...”, tôi nói nhỏ. “Th...thoải mái.”

Ê, Nesta, tôi thậm chí nghĩ trong lúc liếc nhìn

xuống Luke đang thu người một cách khoan khoái trên ghế như một chú mèo, ít ra thì mình cũng đang làm như bồ nói đó nha. Như thế này là thân thiện hết mức rồi!

Sau khi xem phim xong, Luke đề nghị đi uống cappuccino ở quán bar ngay bên dưới. Một lần nữa bản năng lại lập tức từ chối, nhưng có điều tôi đã chạy biến trong lần trước, và tôi chẳng muốn anh ấy lại kể với Nesta điều tương tự nữa. Và tôi cũng nhớ những gì Hannah đã viết. Cứ thoải mái. Ai chẳng thích bồ của bạn thân mình, đặc biệt nếu mấy anh chàng đó dễ thương, hấp dẫn. Ủ, rõ ràng Luke thuộc dạng này. Thêm nữa tụi tôi rất hợp nhau và có nhiều sở thích chung. Tôi quyết định cư xử một cách thoải mái và tận hưởng khoảng thời gian này. Chẳng có gì sai với chuyện đó cả.

Trong khi Luke vào quán, tôi ngồi vào một chiếc ghế bành và ngắm nghía xung quanh. Rất hay, tôi nghĩ, mình thực sự thích chỗ này. Một không gian pha trộn giữa phong cách trang trí vừa công phu lại vừa phóng túng, với ánh sáng mờ ảo, những bức tường sẫm màu, những chiếc ghế bọc nhung, và những tấm ảnh trắng đen từ

các bộ phim của điện ảnh Bollywood xưa. Tôi cảm thấy mình như lớn hơn nhiều khi ngồi đây, cùng với những người xung quanh đang nhấp từng ngụm rượu và nhăm nháp ôliu.

“Rất sang”, tôi nói thầm với Luke khi anh quay lại với đồ uống. “Em thấy ở đây người ta ăn ôliu chứ không phải bắp nổ như thông thường đâu.”

Vài cô bé đi vào nhìn sang Luke, rồi lại nhìn tôi với ánh mắt có vẻ ghen tị. Tôi không thể ngăn mình cảm thấy tự hào khi là người đi chung với anh ấy.

Cũng giống như trong buổi đi tham quan, Luke tỏ ra là người đồng hành rất thú vị. Bọn tôi tán chuyện về những bộ phim hai đứa cùng thích và đều muốn đi xem. Đúng lúc tôi đang bắt đầu cảm thấy thư thái thì bỗng nhiên Luke im lặng và nhìn tôi chăm chú. Chưa từng có ai nhìn tôi như vậy, cứ như anh đang thật sự đọc thấu tâm hồn tôi ấy. Tôi cảm thấy mặt mình ngày càng đỏ lên.

“TJ này, ở cạnh em thật dễ chịu”, cuối cùng anh nói. “Anh tự hỏi không biết sẽ ra sao nếu anh gặp em trước Nesta nhỉ.”

“Ừm...th...thì...”

Hết. Chứ tôi phải nói gì đây? Anh ấy hoàn toàn hạ gục tôi rồi. “Uhm, er...chả biết nữa. Chắc uống cà phê tiếp ha? Không à? Thôi. Em uống.” Và tôi lật đật đi đến quầy trước khi anh ấy có thể nói tiếp điều gì làm nổ tung đầu tôi.

Luke không hề thúc ép tôi trả lời khi tôi quay lại. Anh nhìn đồng hồ trong lúc tôi uống vội ly cà phê nóng, rồi lại quay sang nhìn tôi. Tim tôi bắt đầu đập liên hồi.

“Em nghĩ chắc mình phải về thôi”, tôi nói và đứng dậy.

Cũng như trong quán Ly Cà Phê hôm Chủ nhật, anh ấy có vẻ thất vọng nhưng cũng không phản đối. “Ừ”, anh nói trong khi đứng lên mặc áo khoác. “Để anh đưa em về.”

Đường rất đông khi bọn tôi quay lại xe, và trong một khoảnh khắc lúc đang băng qua đường anh ấy nắm tay tôi. Tôi chạy theo anh lên vỉa hè đối diện và, khi liếc sang trái, tôi thấy ai đó đang đứng nhìn hai đứa tôi chăm chú. Chính là Lal. Lal, anh của Lucy. Và vẻ mặt anh ta rất ngạc nhiên. Sau đó anh ta quay đi và bước nhanh về phía góc đường.

Email: Hộp thư đi (1)

Người gửi: babewithbrain@psnet.co.uk

Người nhận: hannahnutter@fastmail.com

Ngày: 3 tháng 12

Tiêu đề: Cũuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!!!!

Hannah yêu quý,

Ôi trời ta gặp rắc rối Nesta nói ta phải thân thiện hơn nên ta đã làm vậy và khi Luke đề nghị cúp cua đi coi phim ta đã đi rồi ảnh nắm tay ta khi băng qua đường để Lal Lovering nhìn thấy rồi lại tới phiên Luke hỏi ta nghĩ sẽ ra sao nếu ảnh gặp ta trước Nesta ôi trời ơi ảnh có ý gì vậy hả?? Có thể chẳng có chuyện gì hết, và chuyện ảnh nắm tay ta (thực ra là lần thứ hai rồi) liệu có ý nghĩa gì không? Có thể không có gì vì ảnh là người gốc Ý và ta nghĩ ảnh thuộc dạng nhạy cảm tự nhiên có thể ta đã tưởng tượng mọi chuyện ôi trời ơi Hannah ơi, làm ơn quay lại đây liền đi vì ta không còn ai để nói chuyện ở đây nữa và nó khiến ta nổi điên. Sau cùng ta đang bắt đầu nghĩ rằng chuyển tới Devon sẽ là giải pháp tốt nhất.

Cho ta biết phải làm SAAAAAA0000000!

Ta câaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaan người.

Bạn iu của người,

Người điên.

Email: Hộp thư đến (1)

Người gửi: hannahnutter@fastmail.com

Người nhận: babewithbrain@psnet.co.uk

Ngày: 4 tháng 12

Tiêu đề: Cừuuu

Hohohahaha. Bạn bé bỏng của ta. Người gặp phải một tình huống thật là nhí nhánh nơi miền Anh Quốc. Đầu tiên. Thở đã. Tiếp theo. Thở lần nữa.

Xem ra tên Luke này đang tán tỉnh người. Rõ ràng hẳn ta đang kiểm tra người đó. Đúng là nắm tay có thể chỉ bình thường thôi, nhưng cái câu hỏi kia thì ta không nghĩ vậy. Người phải nghĩ kỹ đi. Có lúc nào trong giấc mơ điên khủng nhất của người, người hỏi hẳn nghĩ sẽ ra sao nếu người gặp hẳn trước Steve không? Không há. Chính xác. Vậy hiểu rồi chứ?

Tên này gây rắc rối đây. Hãy cực kỳ cực kỳ cẩn thận.
Cô tránh bất cứ tình huống nào người phải ở với hẳn
một mình. Và đừng có đại dốt để lộ hết đó nha, vì lúc
đó xem như hẳn nắm thóp của người rồi.
Chỗ của ta vẫn nóng muốn chết.
Ta đang chơi chung trong một nhóm cũng dễ thương
lắm, nhưng chưa thực sự thích
ai hết.
Thương và hôn người
Cô cô Hannah.

@ h u o n g 9

Tuần lễ kinh khủng

“Lucy gọi con”, mẹ tôi nói ngay khi tôi vừa bước vào nhà sau buổi xem phim với Luke.

“Khi nào hả mẹ?”

“Khoảng năm phút trước.”

“Nhỏ có nhắn gì không mẹ?”

“Chỉ nhắn con gọi lại ngay khi về thôi.”

“Giọng nhỏ như thế nào?”

“Ý con là sao? Thì giọng của Lucy. Sao vậy? Có chuyện gì hả?”

“Đâu có.”

Tôi chạy lên phòng và đứng nhìn chăm chăm

vào chiếc điện thoại. Làm sao mình thoát khỏi vụ này đây? Con Mojo đứng bên ngoài cào cào vào cánh cửa phòng nên tôi cho nó vào trong. Chú ta nhảy ngay lên giường tôi nằm và vẫy đuôi lia lịa.

“Trời, phải chi mà mày biết nói ha Mojo”, tôi thọt lét nó trong khi chú ta lăn qua lăn lại khoái chí. “Ê, nói với tao đi cưng. Mày hay thích làm gì nè? Nói đi mà...”

“Grrraamm”, Mojo kêu lên.

“Đúng rồi! Gặm xương. Còn tao đang cảm thấy gì lúc này hả?”

“Grrraauu, grrraauu”, nó đáp lại.

“Đúng nữa rồi, chính xác là tao đang rầu quá đây”, tôi nói. Con Mojo có vẻ sượng điên và nhồm lên liếm lấy liếm để mặt tôi. “Thấy chưa, cứ thử thì cưng cũng nói được mà.”

Với vẻ mặt đầy hào hứng, con Mojo đúng là đã cố hết sức an ủi được tôi một ít, nhưng tôi quyết định phải hỏi ý của ai đó có thể nói tiếng Anh đàng hoàng cơ. Tôi gửi email cho Hannah rồi nằm dài ra giường nhìn trùng trùng lên trần nhà.

“Điện thoại của con nè”, mẹ tôi gọi từ cầu thang. “Lucy đó.”

Tôi hít một hơi thật sâu và nhấc máy.

“Lucy hả”, tôi nói với giọng điệu hồ hởi nhất có thể.

“Có vụ gì vậy?” Lucy hỏi.

Gã Lal này đúng là không hề bỏ phí chút thời gian nào.

“Ờ cũng vậy thôi”, tôi trả lời, cố làm như không để ý đến giọng của Lucy. Tôi biết chính xác ý nhỏ muốn hỏi “vụ gì”.

“Bồ với anh Luke”, Lucy tiếp. “Anh Lal nói là thấy hai người.”

“A, chuyện đó hả.”

“Đúng, nó đó. Anh Lal nói hai người nắm tay nhau.”

“Cũng không hẳn.”

“Nè, hoặc là có hoặc là không chứ.”

“Có, nhưng không phải kiểu nắm tay nắm chân đó đó đâu. Ảnh cầm tay mình khi băng qua đường, vậy thôi. Cho an toàn đó mà. Chắc ảnh được học về hướng đạo sinh, kiểu như dắt người già qua đường vậy đó. Không có gì đâu mà Lucy, bồ biết mình không bao giờ...”

“Bồ thích ảnh hả?”

“Khôoong. Không có đâu, tất nhiên là không. Ý mình là thực sự ảnh rất dễ thương, nhưng ảnh không hợp với mình. Với lại bồ cũng biết đó, mình không làm vậy với Nesta được. Còn anh Steve nữa. Coi nào, Lucy, mấy bồ là bạn của mình mà.”

“Ừa, OK. Chỉ muốn hỏi lại cho rõ thôi, tại bồ thừa biết anh Steve sẽ đau lòng lắm, Nesta cũng vậy, nếu bồ có chuyện gì với anh Luke.”

Tôi gần như bật khóc. Tôi muốn kể cho nhỏ hết mọi chuyện quá, nhưng không dám vì sợ làm sai điều gì đó và khiến tình hình còn tệ hơn. “Nhưng mình đâu có. Thật mà. Lucy, bồ phải tin mình mới được.”

“Vậy hai người đã đi đâu vậy?”

“Xem phim. Anh Luke muốn cúp và mình đã định nói không đi được rồi, nhưng Nesta dặn mình phải thân thiện hơn với ảnh. Nhớ không? Bồ cũng ở đó mà. Bồ có nghe rồi đó. Mình sẽ không bao giờ, không khi nào giành bạn trai của người khác đâu. Đặc biệt lại là Nesta nữa. Bồ phải tin mình.”

Có một khoảng yên lặng ở đầu dây bên kia. “Ừ, mình tin. Xin lỗi bồ. Chắc chỉ tại ông Lal, bồ

biết ổng rồi đó, vô làm nhặng xì cả lên. Với lại bồ biết ổng cũng mê mẩn nhỏ Nesta. Chắc ổng hy vọng bồ với anh Luke có gì đó để ổng nhảy vô an ủi nhỏ. Xin lỗi nha. Đáng lý mình phải hiểu là chuyện không có gì cả.”

Tôi lại ngã người ra giường sau khi nhỏ gác máy. Xong luôn, tôi nghĩ. Tôi vừa nói dối với một trong những đứa bạn thân thiết nhất. Đúng là tôi sẽ không phản bội Nesta và vẫn chưa có gì thực sự xảy đến, nhưng trong đầu tôi lại có chuyện. Tôi có thích anh Luke. Thích như điên. Trời ơi là trời. Một tuần kinh khủng. Mà chỉ mới có thứ Tư thôi đó.

Trong buổi học hôm thứ Năm, Lucy vẫn vui vẻ như bình thường, còn Nesta cũng chẳng nhắc gì đến vụ án nắm tay, nên tôi nghĩ Lucy đã cho rằng tốt nhất không nên kể gì về chuyện đó cả. Tôi thấy như trút được gánh nặng vì tình bạn của chúng tôi vẫn như trước, và tôi ước gì đầu óc mình cũng vậy. Bởi dù cố gắng thế nào, tôi cũng không ngăn được mình nghĩ về Luke, hết lúc này đến lúc khác, về cách anh nhìn tôi và hỏi sẽ ra sao nếu anh gặp tôi trước Nesta. Về cảm giác trong rạp chiếu phim khi anh tháo giày và

gác chân lên đầu gối tôi cứ như hai đứa là những người bạn chí cốt và thân thiết nhất. Về cảm giác khi anh nắm tay tôi trong lúc hai đứa băng qua đường. Và tôi không thể ngăn được mình tưởng tượng cảm giác khi hôn anh. Ý nghĩ đó khiến tôi thấy nóng ran từ đầu đến chân. Tôi cố gạt anh ra khỏi đầu nhưng anh vẫn ở đó, và tôi chẳng thể làm gì ngoài việc mong chờ đến buổi họp nhóm kế tiếp để được gặp lại anh.

Tuy nhiên trong buổi họp đó, rõ ràng Luke đã không hề cảm thấy giống tôi. Anh ấy phớt lờ tôi, đúng ra là có nói chuyện và có giao công việc, nhưng chẳng hề nhìn tôi. Không một lần nào. Cứ như anh không thể tìm đúng được ánh mắt tôi ấy. Tôi tự hỏi phải chăng Luke thấy hối hận vì chuyện tối hôm đó và có cảm giác đã phản bội Nesta. Một mặt tôi hơi thất vọng, nhưng mặt khác lại thấy nhẹ nhõm. Điều này sẽ khiến mọi việc dễ giải quyết hơn, và một lần nữa tôi tự nhủ phải quên anh ấy đi và tỉnh táo lại.

Khi tôi đến buổi họp nhóm vào thứ Sáu thì Luke đã có mặt ở đó rồi và tỏ ra hoàn toàn khác so với ngày hôm trước. Anh nhìn thẳng vào tôi, rồi bắt đầu than là cổ bị đau và nhờ tôi xoa bóp. Ban đầu

tôi định từ chối, nhưng biết lấy lý do gì bây giờ? Rằng tôi không dám chạm vào anh? Anh ấy sẽ nghĩ tôi bị điên, hoặc lại thêm một ca không bình thường giống Sian, nghĩa là một con nhỏ dở hơi dám mê mẩn một người mà nhỏ không thể với tới. Hay tôi nên nói thẳng với anh ấy rằng tôi cảm thấy áy náy cho Nesta. Nhưng lúc đó anh ấy lại nghĩ tôi kiêu cách. Luke chỉ nhờ tôi xoa cổ thôi mà, chứ có phải đề nghị tôi hôn anh đâu. Nếu một người khác nhờ như thế chắc tôi đã chẳng hề nghĩ ngợi gì nhiều. Khi tôi bắt đầu xoa cho Luke, nỗi lo lắng của tôi nguôi dần. Cảm giác thật khác lạ khi chạm vào vai, vào cổ anh ấy, và anh ấy cũng tỏ vẻ như đang tận hưởng điều đó. Tôi chắc không phải mình tưởng tượng khi cảm thấy không khí xung quanh như đang cô đọng lại. Có một lúc anh đặt tay mình lên tay tôi rồi cứ để yên như vậy, sau đó anh lại ngã lưng dựa vào người tôi, và chúng tôi cũng vẫn giữ nguyên tư thế ấy. Không thốt ra một lời nào. Tôi nhận thức được cảm giác lạ lẫm đó – một sự pha trộn có cả nỗi buồn lẫn sự gần gũi, bởi tôi biết hai đứa không thể đi xa hơn được nữa. Tôi chắc rằng Luke cũng có cảm giác tương tự vì anh khẽ nói một câu khác

thường trong bầu không khí buồn bã đó: “Không nói nhưng không phải không hiểu.” Thế là đủ. Tôi hiểu anh muốn nói gì. Chỉ là xoa cổ, chỉ là xoa cổ, tôi liên tục tự nhủ, mặc dù tôi còn cảm thấy nhiều hơn thế. Có điều ngay khi nghe Sian và Olivia gọi cửa, Luke liền bật dậy và làm ra vẻ bận rộn. Nếu mọi thứ đều trong sáng thì sao anh ấy phải làm vậy? Có lẽ cảm giác của tôi không phải chỉ có một phía như tôi vẫn nghĩ. Chuyện quái quỷ gì vậy hả? Cả tuần tôi đã hỏi mình câu đó hàng trăm lần.

Sáng thứ Bảy chúng tôi lại có tiếp một buổi họp nhóm ngắn, nhưng tôi đến trễ vì chiếc xe buýt bị tắc đường. Lén nhìn qua cửa sổ trước khi vào, tôi thấy trong nhà chỉ có Sian và Luke. Có điều tôi không thể tin vào mắt mình khi thấy Sian đang massage cổ cho anh ấy. Tôi thực sự khó chịu với ý nghĩ anh ấy không chỉ đang nhờ một cô gái khác massage cho mình mà còn tỏ vẻ thích thú với tình trạng đó nữa. Lát sau Olivia đến và nhìn thấy tôi đang ngó qua cửa sổ. Khi đã thấy điều gì đang diễn ra, nhỏ quay sang tôi và nhướn mày như tỏ ý muốn hỏi, vụ này là sao đây? Bản thân tôi cũng tự hỏi điều đó, và suốt buổi họp đầu tôi

không thể tập trung nổi. Ngày hôm qua tôi vẫn nghĩ đã có điều gì thật đặc biệt giữa tôi và anh. Phải chăng tôi chỉ tưởng tượng? Có lẽ đúng thế rồi. Không còn nghi ngờ gì việc tôi rất thích Luke, và dù không hề cố gắng theo đuổi nó, tôi cũng không thể chối bỏ cảm giác này được. Chắc hẳn chuyện như thế rất hay xảy ra. Ta gặp một người, ta đi chơi với người đó, rồi ta lại thích một người khác. Đâu có nghĩa là ta rời bỏ người bạn trai đầu tiên. Mà khoan, đầu tôi đang nghĩ gì vậy không biết? Có thể tôi cũng chỉ như Sian? Thêm một cô nàng trong danh sách dài thòng những người mê mẩn Luke. Tôi ước sao mình kể được cho đám bạn thân về chuyện này, đặc biệt là Nesta. Nếu là một anh chàng nào khác, nhỏ chắc chắn rất phù hợp để xin ý kiến vì chuyện về đám con trai là “chuyên môn” của nhỏ. Nhưng đây lại là bạn trai của nhỏ, điều tôi đã tự nhắc mình không biết bao nhiêu lần, nên tôi chẳng bao giờ có thể mở lời được. Tôi thấy mình thật bối rối và khổ sở. Tôi không hề muốn có những cảm giác đó trong đầu chút nào, nhưng thỉnh thoảng trong buổi họp Luke lại cố tình nhìn tôi và không thèm đưa mắt sang chỗ khác nữa, và ánh mắt ấy sao thật dịu dàng. Bụng tôi cứ co thắt và cồn cào. Có chuyện

gì đó rồi. Đúng là có chuyện. Không thể nào tôi đang tưởng tượng được, phải không nhỉ? Trong một giây, tôi thấy như mình tới đám anh ta một phát và hét lên: “Đừng có nhìn em kiểu đó nữa! Đừng phá rối đầu óc em nữa!” Nhưng biết đâu anh sẽ cho rằng tôi bị loạn óc. Chưa kể hai nhỏ kia thì chắc chắn nghĩ vậy rồi! Có một lần Olivia phát hiện ra Luke và tôi đang nhìn nhau và tôi lập tức nhìn sang chỗ khác. Phải ra khỏi đây nhanh lên, tôi nhủ thầm, nhưng vấn đề là một nửa của tôi vẫn muốn ở lại để được nhìn vào mắt anh ấy thêm lần nữa.

Sau buổi họp, dù đã cố nhưng tôi cũng không thể bắt mình rời khỏi đó theo Sian và Olivia. Tôi lộn ra lộn vào chiếc áo khoác, xáo trộn đồng giấy tờ, xếp đi xếp lại đồng đồ trong balô cho đến khi Luke nhìn sang.

“Em cần gì hả?” Luke hỏi trong khi thu dọn đồ đạc của mình.

Tôi thấy rất bối rối. Đáng lý tôi nên đi. Ra khỏi đây. Đón xe buýt. Tôi cảm giác như cơ thể không phải của mình nữa. Đầu tôi không còn hòa hợp với phần còn lại.

“À... ừm... mình cần nói chuyện...”, tôi bắt đầu.

Trong khi Luke còn đang tròn mắt ngạc nhiên, tôi nhớ ra Nesta từng nói với tôi đó chính là bốn chữ hầu hết bọn con trai đều e sợ. “Ồ, cũng không có gì đâu”, tôi nói tiếp và cố chỉnh giọng nghe nhẹ nhàng hơn. “Um... Cổ anh sao rồi.”

Luke hất cằm qua lại. “Thực sự đỡ rồi.”

“Phải rồi, em thấy anh đã nhờ Sian đấm bóp hôm qua.” Câu nói bật ra trước khi tôi kịp phanh lại, và tôi biết giọng điệu của mình mang vẻ ghen tuông.

Luke dừng việc anh đang làm, thở dài và ngược nhìn tôi. “Đừng nói em đang kiểm chuyện với anh đó nha?”

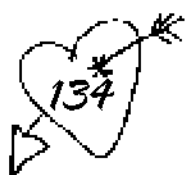
Tim tôi như ngừng đập. “Ý anh là sao?”

“Sian. Xoa bóp cổ. Hoàn toàn trong sáng, em biết mà.”

“Phải. Em biết.”

“Tốt. Vì anh tin rằng em thông minh hơn là chỉ biết nhìn sự việc theo vẻ bề ngoài.”

“Ừ. Đúng rồi.” Bầu không khí trở nên thật nặng nề. Bậy bạ hết rồi. Tôi đã làm một việc ngớ ngẩn. Túng tử. Nấn ná ở nơi tôi không nên có mặt với niềm hy vọng được nhận một ánh mắt,

một lời nói động viên, hay bất cứ thứ gì cho tôi biết mình không đơn độc trong những điều tôi đang cảm nhận.

Luke mặc áo khoác vào rồi nói: “Gặp em sau nha.”

“OK. Hẹn gặp anh sau.”

Arrghhhhhh, tôi thầm kêu lên khi nhìn Luke đi ra. Đừng nhìn sự việc theo vẻ bề ngoài? Anh ấy ám chỉ chuyện giữa tôi và anh ấy hay chuyện giữa anh ấy và Sian? Quỷ quái thật. Tôi những muốn hỏi anh ấy luôn cho rồi, nhưng lúc đó tôi sẽ biến mình thành kẻ ngu ngốc thật sự. Van nài. Dai như đĩa. Và tôi hiểu con trai ghét chuyện đó như thế nào. Chưa kể còn phải nghĩ đến Steve và Nesta nữa chứ. Luke có thể hoàn toàn vô tư trong chuyện này, nhưng nếu tôi lỡ miệng thổ lộ những cảm xúc của mình ra, anh ấy có thể nghĩ tôi là kẻ lắm điều nhất thế gian và là người bạn tệ hại nhất. Đừng để lộ ra hết, Hannah từng khuyên như vậy.

Tôi đã gần như mất trí và thực sự khao khát có ai đó để trò chuyện. Nhưng ai bây giờ? Vì Luke nên phải loại Nesta ra khỏi danh sách thôi. Phải loại cả Lucy vì nhỏ liên quan đến anh Steve. Con

Mojo không thể giúp gì được. Còn email cho Hannah không đủ hiệu quả nữa rồi, nhỏ ở xa quá. Tôi cần ai đó biết tất cả những người trong cuộc. Ai đó có thể cho tôi những lời khuyên đúng đắn.

Thôi quên chuyện sợ bị biến thành kẻ ngu ngốc đi, tôi nghĩ. Chẳng còn gì để mất nữa rồi.

Tôi quyết định chấp nhận may rủi, cầm lấy điện thoại và quay số.

Bốn chữ hầu hết con trai đều e sợ: Mình cần nói chuyện.

@ h u ở n g 10

Luyện tập Yoga

“@huyệ̣n gĩ độ́ cô tiến sĩ?” Izzie cười khi ra dẫn tôi vào nhà, và hai đứa đi thẳng lên phòng nhỏ trên lầu.

“Có gì đâu”, tôi nói sau khi vào phòng, và nằm phịch xuống giường Izzie.

“Ăn trưa nha?”

Tôi lắc đầu. “Không đói.”

Izzie ngồi vào bàn và hỏi: “Bồ kêu cần phải nói chuyện với mình mà. Nghe có vẻ gấp lắm.”

“Ừ. Mà không. Ý mình là... chỉ xem coi tiến độ tới đâu rồi. Dự án bên bồ đó?”

Izzie nở một nụ cười tinh quái. “Cũng được lắm. Sự thực là mình khiến anh chàng Trevor chịu nghe lời hết biết. Hắn ta đang từ từ học theo tư tưởng của mình. Mình đã nói hắn là không thể nào chỉ tập trung vào mỗi sự phát triển của Đạo Cơ đốc. Giờ tụi mình nghiên cứu đủ thứ luôn. Tất cả các loại tôn giáo. Sự kỳ thị phù thủy, chủ nghĩa thần bí, ma thuật... Hắn ta mê luôn rồi. Thậm chí mình còn thuyết phục được hắn cắt tóc cho chàng hoàng nữa đó.”

“Tiếp theo chắc bồ sẽ dụ anh chàng này xăm mình quá”, tôi cười.

“Ý được đó. Nói chung là đang tiến triển tốt. Tụi mình khám phá ra rất nhiều chuyện hay ho, ví dụ như bồ biết chỗ ở khu Highgate tên là Quảng trường Hồ đúng không?”

Tôi gật đầu.

“Đó, bây giờ chẳng còn cái hồ nào nữa, nhưng lúc trước thì có. Hai cái. Và một trong số đó được dùng để dìm phụ nữ xuống...”

“Phù thủy đó hả?”

“Không. Chỉ những người nào hay cần nhằn chồng thôi! Mình định đề nghị người ta áp dụng lại

phong tục này với ba mẹ nào hay cần nhằn con. Mẹ mình thế nào cũng thường xuyên bị phạt.”

Tôi bật cười. Quan hệ giữa Izzie và mẹ nhỏ khá bất hòa. Hai người hoàn toàn trái ngược nhau. Mẹ Izzie là người ngăn nắp, có tổ chức và rất thẳng thắn. Izzie thì cái gì cũng thích, hay tò mò và phóng khoáng. Hai người thường gây nhau khi Izzie khám phá ra một sở thích khác lạ nào đó mới, hoặc một tôn giáo, một liệu pháp tâm lý mới, và quyết định lần thứ một ngàn sẽ thay đổi cuộc sống của nhỏ.

Izzie kéo ghế lại gần giường và nói: “Bồ cũng biết là nếu cần nói chuyện thì mình rất vui được nghe bồ tâm sự, và không chỉ có chuyện dự án thôi đâu.”

“Mình biết. Mình...” Tôi thực sự muốn tâm sự với nhỏ. Thở lộ hết cho rồi. Nhưng vẫn còn một phần trong tôi lo sợ nhỏ sẽ ghét bỏ tôi. Izzie và Lucy là bạn lâu năm lắm, từ lúc còn ở trường cấp hai, và là bạn thân nhất của nhau. Rồi hai đứa quen thân với Nesta còn lâu hơn với tôi. Chưa kể vụ anh Steve lại là anh của Lucy và nhỏ thương ổng lắm. Tôi đã không muốn mình chọn nhầm người để thổ lộ khi loại phe của Lucy, mà trong

phe đó biết đâu có cả Izzie nữa. Nhưng dù sao Izzie vẫn là bạn tôi, và ngoại trừ tất cả những ý tưởng điên điên của nhỏ thì Izzie đúng là giỏi đưa ra những lời khuyên. “Trời ơi, chuyện phức tạp lắm...”, tôi bắt đầu.

“Nói thử coi”

“Cũng không có gì quá... ôi trời... Không biết nữa... Mình chẳng biết nói sao đây...”

“Chắc chắn đang có chuyện gì đó khiến bồ lo lắng, nói ra lúc nào cũng tốt hơn.”

Tôi quyết định tin tưởng nhỏ. Nếu không nói ra chắc tôi sẽ kiệt sức mất. “Nếu mình kể, bồ phải hứa là không cho ai khác biết đó nha?”

“Hứa.”

“OK. Mình... Mình thấy giống như mất trí luôn rồi. Chuyện này cũng mới đây thôi, mình không thể thôi nghĩ đến nó, và dù mình không hề muốn nhưng không làm sao ngăn mình nghĩ về chuyện đó được. Mà cứ càng cố quên đi thì lại càng nghĩ tới nhiều hơn...”

“Ái da”, Izzie nói. “Có chuyện. Một anh chàng.”

Tôi gật đầu. Tôi biết nhỏ sẽ hiểu. “Nhưng không phải anh chàng bình thường.”

“Không phải anh Steve?”

“Không phải anh Steve”, tôi lắc đầu.

“Chà. Vậy ai?”

“Ờ... um... ờ...”, tôi nhìn xuống tấm ảnh.
“Anh Luke.”

“Luke? Trời ơi!”

“Mình biết. Ôi trời ơi.”

“Giữa hai người có chuyện gì chưa?”

“Chưa. Không thể nào. Sẽ chẳng có gì. Không có. Hoàn toàn chỉ là trong cái đầu ngu dốt của mình thôi.”

“Thật ra đúng là ảnh cũng khá hấp dẫn”, Izzie nói.

“Bồ có thích ảnh không?” Tôi hỏi.

“Mình nghĩ ảnh rất ấn tượng, nhưng thích ảnh thì không. Chất xúc tác ở đây không có, và dù cho ai đó hấp dẫn đến đâu đi nữa mà cái hấp lực giữa hai người không hề tồn tại thì cũng như không. Xét giữa mình với ảnh là vậy đó.”

Điều nhỏ nói khiến tôi suy nghĩ. Hấp lực. Rõ ràng nó đã xuất hiện giữa tôi và Luke. Cứ mỗi khi gặp nhau, anh ấy lại như thổi nam châm còn

tôi là thép sắt, chẳng có đường nào khác ngoài bị hút về phía anh. Tôi không cưỡng lại được. Đó chính là hấp lực.

“Mình biết anh là bạn trai của Nesta”, tôi nói, “và mình rất tôn trọng điều này. Mình sẽ không bao giờ theo đuổi anh đâu. Vấn đề chỉ là... Như bồ nói đó, hấp lực.”

“Đúng rồi, nhưng bồ có thể cảm thấy có hấp lực với cả đồng người, thậm chí với người bồ không thích hay tin là không thể thích nổi. Mình từng cảm thấy như vậy với một gã dở hơi hồi đi nghỉ hè vài năm trước. Hắn ta làm việc trên bãi biển và rất tự phụ, chạy tới chạy lui cứ như mình là nhân viên cứu hộ nhà nghề ấy, nhưng thực ra chân cẳng thì khảng khiu, da dẻ trắng bệch, và công việc của hắn là thu tiền ở quầy thanh toán. Hấp lực đúng là rất mạnh mẽ, nhưng không thể nào mình cứ đi theo nó được. Vậy là điên điên đó. Lực hút và lực đẩy lúc nào cũng đồng thời.”

“Mình biết. Mình hiểu. Và có cả những giới hạn nữa. Mình đã nghĩ về chuyện này rất nhiều. Giống như khi người ta cưới nhau, không có nghĩa là không được phép thấy những người khác hấp dẫn nữa, nhưng chính vì lời thề chung thủy nên

nếu có hấp lực với một ai đó thì trong phần lớn trường hợp người ta phải để cho cái hấp lực đó qua đi.”

“Đúng”, Izzie nói. “Nhưng anh Luke và Nesta chưa cưới nhau mà.”

“Nhưng nhỏ và mình là bạn thân. Trong suy nghĩ của mình, điều đó có nghĩa là không được đụng đến bạn trai của nhỏ. Bạn bè rất có ý nghĩa với mình.”

“Mình cũng vậy”, Izzie nói.

“Và chính mấy bồ là nguyên nhân chủ yếu khiến mình không muốn chuyển tới Devon. Hoặc đã từng không muốn chuyển. Mình không biết nữa rồi. Giờ có chuyện này với anh Luke... biết đâu chuyển đi lại là cách tốt nhất...”

Izzie tỏ vẻ sững sốt. “Tệ dữ vậy đó hả? Nghĩa là bồ thấy thực sự có gì đó với anh rồi sao?”

“Mình nghĩ vậy. Ý mình là đúng vậy. Chắc chắn, gần như chắc chắn, có điều mình chưa bao giờ tiến xa hơn. Thật đó. Chỉ là bây giờ rất khó làm chung dự án với anh. Nó mạnh mẽ quá. Giống như mình bị rơi xuống một dòng sông chảy xiết và nó cứ cuốn mình đi, nhưng mình biết là

không thể theo nó được nên phải cố bơi ngược lại. Chuyện đó làm mình kiệt sức mất rồi.”

“Hhmmmm”, Izzie trầm ngâm, rồi cười. “Vậy ra khỏi con sông đó đi!”

“Hả? Làm sao ra?”

Nhỏ quay qua bàn, cầm một tờ giấy lên và đọc một câu trong đó: “Nếu bạn không muốn gặp phải rắc rối trong tình cảm, hãy theo tôi.”

Tôi chờ Izzie nói tiếp, nhưng nhỏ vẫn im lặng.

“Câu đó nghĩa là sao?”

“Sách về Đạo Phật”, nhỏ nói. “Mình đang đọc. Ý là có rất nhiều dạng tình cảm mặc dù chúng ta chỉ dùng mỗi một từ để gọi thôi. Chúng ta yêu thương vật nuôi, yêu thương cha mẹ, yêu thương anh chị em, yêu thương bạn bè, thậm chí yêu thương sôcôla nữa. Tất cả đều dùng một từ giống nhau, nhưng lại rất khác nhau về cấp độ, và mỗi cấp độ lại có sự phức tạp riêng. Chúng ta cũng yêu thương vài anh chàng. Đó chính là cấp độ yêu thương phức tạp nhất. Nó mang đến sự bất an, sự ghen tuông, sự mất tập trung, sự điên loạn.”

“Kể cho mình tiếp đi.” Tôi nhớ lại đủ thứ những cảm xúc mình đã trải qua trong mấy ngày vừa

rồi – sôi nổi, phát điên, phấn khích, buồn bã, êm dịu, hy vọng, thất vọng, hân hoan, tuyệt vọng...

“Đức Phật nói rằng cội nguồn của tất cả những khổ đau chính là ham muốn”, Izzie nói tiếp. “Ham muốn cứ nối tiếp ham muốn, nên không bao giờ chúng ta thỏa mãn cả. Khi đạt được thứ này chúng ta lại muốn có thứ khác. Lúc đạt được nó, ta kêu lên ồ, hay quá. Sang tuần sau ta lại chán và phát hiện ra thứ gì đó mình muốn đạt tiếp, cứ thế cứ thế. Chúng ta luôn nghĩ rằng có được những thứ đó mới hạnh phúc được. Nhưng thật ra không phải vậy. Nó làm ta rối trí. Ta thích một anh chàng. Ta muốn nắm tay anh ta, rồi ta muốn hôn anh ta, và cứ vậy...”

“Đúng đó. Vậy thì sao? Những thứ bồ vừa nói vẫn chưa có gì đặc biệt. Làm sao để ngăn chuyện đó chứ?”

“Bằng cách vượt qua ham muốn. Phật gọi đó là bánh xe, luôn luôn chuyển động. Cái bồ phải làm là tiến đến trung tâm của chiếc bánh xe đó bằng sự thiền định, rồi bồ sẽ có được sự tĩnh lặng trong tâm hồn.”

Nhỏ nói nghe sao dễ quá. Rồi nhỏ lấy một

quyển sách dạy Yoga ra và chỉ cho tôi một cách tập thiền, theo đó tôi phải dùng ngón cái bịt mũi bên phải và hít vào qua mũi bên trái, sau đó lại dùng ngón giữa bịt mũi bên trái và thở ra mũi bên phải. Cứ vậy tiếp tục. Đến cuối buổi quả thật tôi đã thấy trấn tĩnh hơn một chút, chủ yếu là vì cứ quên mất phải hít hay thở bằng bên mũi nào và phải dùng ngón cái hay ngón giữa; nhờ đó tâm trí tôi đã sao lãng và tạm thời không nghĩ đến Luke nữa.

“Tụi mình có thể thành những nhà Yoga đó”, Izzie nói.

“Hmm. Có thể lắm. Cũng không chắc mình có theo được không nữa”, tôi nói.

Nhỏ trấn an tôi rằng cứ tập luyện nhiều rồi sẽ thành thạo thôi, nên tôi quyết định thử xem sao. Tôi sẽ thành một nhà Yoga, sẽ ra khỏi dòng sông đó, và tiến đến trung tâm của chiếc bánh xe. Đại loại thế.

Trung tâm, tĩnh lặng, tập trung. Ra khỏi cái vòng ham muốn. Mình tự do rồi, tôi tự nhủ khi về nhà. Hít vô bên này, thở ra bên kia. Nhưng tôi lại thắc mắc sẽ ra sao nếu bị cảm lạnh và nghẹt

mũi. Chẳng lẽ lúc đó cái tỉnh lặng của tinh thần cũng hết luôn?

Đến sáng Chủ nhật, cả băng hẹn gặp nhau ở quán Costa trong khu Highgate để “tám” như thường lệ. Lucy tới trước cùng anh Tony. Rồi đến phiên Izzie vừa bịt mũi vừa bước vô. Ngay sau đó Nesta cũng tới cùng với Luke. Vừa nhìn thấy hai người, tôi liền tức tốc chuyển qua tập thiền. Bịt một bên, hít vào bên kia...

“Bồ cần khăn giấy không?” Lucy hỏi.

“Không sao”, tôi nói. “Mình đang tập thiền mà.”

“Vậy làm ơn kín đáo chút đi”, Lucy bật cười. “Nhìn giống như bồ đang móc mũi quá.”

“Điều bộ quyến rũ nhất của mình đó”, tôi cười đáp lại nhỏ. Izzie cũng nhìn tôi cười. Chắc sẽ không sao đâu.

Trong khi bọn tôi “tám” về tất cả những gì diễn ra trong tuần, tôi cố gắng không nhìn thẳng vào Luke. Tuy vậy tôi cũng không thể không để ý rằng anh thật thân thiện với mọi người. Chạm tay với Izzie khi khen ngợi dự án của nhỏ, vỗ vai Lucy khi đứng lên hỏi mọi người có uống gì

không. Đúng, rõ ràng anh ấy thuộc kiểu người thân thiện và cởi mở. Vụ anh ấy nắm tay tôi hôm trước cũng chỉ là một biểu hiện của điều đó thôi, không có ý nghĩa gì cả. Hoặc ít ra với anh ấy nó không có ý nghĩa gì cả. Thêm vài lần thở-bịt-mũi nữa chắc sẽ ổn. Hơi sao lãng. Hơi mất tập trung. Không sao.

Lúc này Nesta đứng dậy để giúp Luke lấy đồ uống. Thế rồi khi đang xếp hàng, hai người bắt đầu quán lấy nhau, và cuối cùng cả quán được chứng kiến một nụ hôn xứng đáng đoạt giải Oscar. Nesta chưa bao giờ thấy ngượng vì có người khác nhìn cả. Tôi cố nhìn sang nơi khác nhưng không làm được. Tệ quá. Tôi cảm giác có ai đó đâm mình một nhát dao. Ghen tức. Cảm giác đau đớn không thể tả. Vậy là rõ quá rồi. Anh Luke hoàn toàn thích Nesta, còn tôi chỉ là một con bé ử ê cũng mê mẩn anh ấy. Tất cả những ý nghĩ đó chạy qua đầu tôi. Tôi thật đáng thương. Buồn bã. Thảm hại.

Rồi tôi thấy Lucy đang nhìn mình.

Rồi Izzie nhìn sang Nesta và Luke, rồi nhìn sang tôi.

Lucy nhìn cách Izzie nhìn tôi.

Rồi Lucy nhìn tôi. Nhìn Nesta và Luke. Nhìn lại Izzie. Rồi lại nhìn tôi.

Tôi cảm thấy mình như một chú thỏ con bị mất kẹt giữa tia nhìn của hai đứa nhỏ. Izzie thông cảm. Lucy dò hỏi.

Lucy biết, tôi nghĩ thầm. Nhỏ biết là đang có chuyện gì đó trong đầu tôi. Tôi cố thở-bịt-mũi mà không dùng đến các ngón tay, nhưng trông nó lại giống tôi đang kiềm nén một cú hắt hơi hơn. Trở thành nhà Yoga sao mà khó với mình quá, tôi nghĩ trong khi đứng lên và đi thẳng vào nhà vệ sinh, nơi tôi giơ chân đá vào bức tường đến nỗi suýt nữa làm gãy chân luôn. Mình không thể ra ngoài như thế này được. Từ giờ phút này mọi người sẽ nhìn thấu được tôi, chưa kể Lal và Steve cũng đang tới. Lal, kẻ đã nghi ngờ có chuyện, và Steve thì giống Lucy, mắt sắc như dao nên thế nào cũng phát hiện ra ngay.

Chỉ có một cách.

Tập YOGA

1. Ngồi thoải mái và giữ lưng thẳng
2. Khi áp dụng kỹ thuật này bạn sẽ phải luân phiên hít vào và thở ra bằng hai lỗ mũi. Đầu tiên đặt tay phải lên mặt. Nhẹ nhàng để ngón cái lên mũi bên phải.
3. Để ngón trỏ nằm trên trán và giữ ngón giữa sẵn sàng trên mũi bên trái. Tư thế này sẽ không làm tay bạn thấy khó chịu
4. Khi đã xong, nhẹ nhàng ấn ngón cái để bịt mũi bên phải lại.
5. Bây giờ hãy từ từ hít vào qua mũi bên trái, giữ và đếm đến hai rồi nhẹ nhàng dùng ngón giữa để bịt mũi bên trái lại (đồng thời thả ngón cái đang bịt mũi bên kia ra) rồi từ từ thở ra qua mũi bên phải.
6. Sau đó, vẫn giữ ngón giữa trên mũi trái, từ từ hít vào tiếp qua mũi bên phải, đếm đến hai, rồi thả ngón giữa ra khỏi mũi trái đồng thời lại dùng ngón cái bịt mũi bên phải.
7. Làm thử vài lần đến khi đã quen, sau đó tập từ từ mười lần. Một khi đã thành thạo kỹ thuật này, bạn có thể tập liên tục trong 10 phút hoặc lâu hơn, và nó sẽ khiến bạn bình tĩnh và tập trung (trừ khi bạn là TJ).

@ h u ở n g 11

@ấp độ khá@?

“Mẹ Ơi, có chuyện này con muốn nói với mẹ.”

“Về sớm vậy T.J.” Mẹ tôi đang ngồi chơi ô chữ trên tờ Telegraph. “Mẹ tưởng con đi chơi với mấy đứa.”

“Dạ, nhưng con đang nghĩ tới một chuyện nên muốn nói ngay với mẹ.”

“Gì vậy con?”

“Chuyện đi Devon. Con đổi ý rồi. Con muốn đi.”

Mẹ tôi cười và xếp tờ báo sang một bên. “Mẹ đã nghĩ cuối cùng rồi con cũng chịu, nhưng...”

“Vậy khi nào mình đi?”

“Nhưng sao con đổi ý đột ngột vậy?”

“Đâu có gì. Thay đổi môi trường cũng tốt mà. Er, với lại con muốn thành nhà văn, nên cần có trải nghiệm mới, lĩnh vực mới, v.v..., kiểu vậy đó. Vậy khi nào đi vậy mẹ?”

“Trời, có nhiều thứ phải chuẩn bị lắm, và ba mẹ chỉ mới bắt đầu tính toán chuyện đó thôi mà con. Ba mẹ thậm chí còn chưa rao bán nhà nữa, với lại ba con cũng phải sắp xếp cho xong nhiều thứ ở bệnh viện.”

“OK. Vậy trong lúc đó con chuyển tới ở trước với chị Marie được không? Để quen với trường mới luôn.”

Mẹ tôi tháo kính ra và nhìn tôi chăm chú. “TJ, sao vậy con? Ngồi xuống đây đã. Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôi vẫn quanh quẩn đằng sau chiếc ghế cạnh lò sưởi. “Đâu có gì. Sao mẹ cứ nghĩ phải có chuyện gì đó mới được chứ? Đơn giản là con đã đổi ý thôi, và giờ con thấy chuyển tới Devon rất hay. Càng sớm càng tốt. Vậy con gọi cho chị Marie nha?”

“Không được. Bây giờ chị con đang có đủ thứ

phải lo, từ bắt đầu công việc mới đến chuẩn bị đám cưới. Chắc có gì rồi. Chuyện gì vậy TJ?”

“Không có. Thật mà,” tôi vừa nói vừa lĩnh ra khỏi phòng. “Nếu có chuyện thì con đã kể với mẹ rồi.”

Mẹ tôi làm ra vẻ đã tin những gì tôi nói, nhưng chắc không phải đâu. Có điều tôi phải nói gì với mẹ đây? Con mê bạn trai của bạn thân của con và con đang từ từ phát điên? Rồi mẹ sẽ nói gì? Mà còn ai nói được gì, ngoài việc nói phải cố vượt qua. Chán quá.

Phải sắp xếp lại mọi thứ, tôi ngẫm nghĩ trong lúc đang nằm trên giường mười phút sau đó, và nhìn trùng trùng vào trần nhà cứ như câu trả lời sẽ xuất hiện một cách thần kỳ trên đó vậy. Phải sắp xếp lại kế hoạch. Đầu óc tôi như sắp nổ tung. Phải làm gì đây? Tôi không thể ló mặt tới trường nếu tụi bạn thân đã biết hết rồi. Nếu Izzie đã kể cho Lucy điều tôi kể với nhỏ thì sao? Rồi Lucy kể với Nesta. Rồi Nesta kể với Steve và Luke. Rồi... trời ơi trời ơi trời ơi...

Một lát sau tôi nghe thấy chuông điện thoại reo. Dừng mà, tôi nhủ thầm và kéo gối trùm lên đầu. Chắc một trong tụi nó gọi và tôi sắp bị lôi

ra trước một hội đồng xét xử. Không phải do tôi đâu thừa quý Tòa, thật mà, tôi vô tội.

“TJ”, mẹ tôi gọi. “Điện thoại của con. Luke gọi.”

Luke? Anh ấy muốn cái quái gì chứ? Tôi tự hỏi trong lúc nhắc điện thoại. Xin làm ơn, Thượng Đế ơi, Chúa ơi, Phật ơi, nói chung ai ở trên đó và đang nghe thì làm ơn đừng để ai nói với Luke rằng con thích anh.

“Chào em”, Luke nói. “Đang làm gì đó?”

“Cũng không có gì”, tôi nói. Đúng ra là gần như điên loạn rồi, nhưng không thể để anh ấy biết điều đó được.

“Em thấy sao nếu đi xem căn nhà Keats ở khu Nam Hampstead?” Luke hỏi. “Chiều nay nó mở cửa đó.”

Giọng anh ấy có vẻ bình thường. Chắc là mọi thứ vẫn ổn và chưa có ai để lộ điều gì cả. “Em tưởng anh bận gì đó với Nesta”, tôi nói.

“Ừ, nhưng sau đó Lucy thấy lo cho dự án của nhỏ quá nên đã nhờ Nesta phụ một tay rồi. Giờ hai người đang làm chung với nhau. Vậy em đi qua nhà Keats được chứ?”

“Xin lỗi, em không đi được đâu.”

“Anh tưởng em nói không có nhiều việc.”

“Er... có bài về nhà, anh biết mà...”

Giọng Luke đột nhiên chuyển từ vui vẻ sang nghiêm trang. “Năm nỉ em đó TJ. Anh... anh... là vậy, anh nghĩ anh... hôm trước em nói đúng, tụi mình phải nói chuyện. Gặp anh nửa tiếng nữa được không?”

Phải nói chuyện? Chết rồi. Chắc ai đó đã để lộ chuyện gì rồi.

“Nhưng chuyện gì?”

“Không nói qua điện thoại được. Em tới đi mà.”

Anh ấy có vẻ nghiêm trọng đến nỗi trí tò mò của tôi đã thắng và tôi đồng ý. Trong khi vội vàng sửa soạn và chạy ra ngoài, tâm trí tôi cứ xoay vòng vòng. Phải nói chuyện? Mà chuyện gì? Chuyện dự án? Khó có khả năng này. Hay lại về Sian? Chuyện gì chứ?

Khi ra đến đường, tôi để ý thấy mẹ đang nhìn theo qua cửa sổ.

“Chào mẹ, con về liền”, tôi nói to và giơ tay vẫy. Trông mẹ có vẻ lo lắng. Tôi mong mẹ sẽ không hỏi gì lúc về, bởi tôi cũng chẳng thể nói gì được cả. Chính bản thân tôi còn không biết chuyện gì đang diễn ra.

Luke đang đứng chờ bên ngoài hiệu sách South End Green. Tim tôi lại như ngừng đập khi anh mỉm cười chào tôi.

“Hey”, anh nói, “cảm ơn em đã tới. Uống một ly sôcôla nóng trước khi đi nha?”

“OK”, tôi nói. “Được. Sôcôla. Cũng hay.”

Luke dẫn tôi đi về phía quán cà phê và nhìn lướt qua cảnh bên trong quán. “Trong đó hơi đông. Hay mình ngồi ngoài này nha? Riêng tư hơn?”

Tôi gật đầu. Riêng tư? Bản năng của tôi đã đúng khi nghĩ rằng anh không chỉ muốn nói chuyện về dự án. Hic. Ngoài này lạnh cóng, nhưng nếu anh ấy đã thích được riêng tư hơn thì tôi cũng không cần phản đối, chưa kể nếu may mắn, thời tiết giá lạnh này có thể khiến tôi không đỏ mặt nổi khi anh ấy nhìn tôi. Khi Luke vào trong để lấy thức uống, đầu tôi lại muốn nổ tung lần nữa. Anh ấy cần nói với tôi về chuyện quỷ quái gì mà lại không thích người khác nghe thấy?

Vài phút sau anh quay lại, và bọn tôi ngồi đó trong im lặng. Tôi có cảm giác dù anh ấy đang định nói về chuyện gì đi nữa thì chắc cũng không dễ chịu lắm, nên tôi cố nở một nụ cười động viên.

Em nghe đây. Em có thể giống nhỏ Izzie. Có thể tôi nên kể cho anh ấy về Đạo Phật và vụ thờ-bật-mũi. Mà thôi, chắc không đâu. Izzie đủ khả năng truyền đạt mấy vụ đó chứ tôi thì không. Anh ấy sẽ nghĩ tôi bị điên. Chị phục vụ mang đến hai ly sôcôla nóng. Chúng tôi ngồi nhăm nháp một lúc, vẫn trong im lặng. Một sự im lặng buồn cười, tôi nghĩ. Nó vừa dễ chịu vừa khó chịu, yên bình, căng thẳng, dài và lê thê, cô đọng, mơ hồ, gần gũi. Đúng là rối loạn.

Cuối cùng tôi không chịu nổi nữa. “Vậy anh định nói chuyện gì?”

Luke nhìn xuống vỉa hè, rồi nhìn vào quán, sau đó đến con đường và cây cối. “Nesta”, một lúc sau anh nói.

“Nesta?”

Luke gật đầu. “Nesta.”

Cuộc nói chuyện cho đến giờ vẫn khá kỳ quặc, tôi nghĩ. Anh ấy nói một cái tên, rồi tôi lặp lại.

“Nhỏ nói gì sao?” Tôi hỏi và chuẩn bị tinh thần trong trường hợp Izzie đã để lộ bí mật.

Trông Luke hơi bối rối. “Nói gì? Về chuyện gì?”

“Em đâu biết. Um. Tua băng lại đi. Rồi, Nesta?”

“Đúng, Nesta. Anh muốn biết nên làm gì tiếp theo đây.”

Ôi trời ơi, không. Anh ấy sắp xin mình những lời khuyên về Nesta. Đáng lý tôi phải đoán ra mới phải. Tôi là bạn thân của nhỏ, chắc anh ấy muốn biết những thông tin nội bộ. Có lần Lucy đã kể với tôi rằng vụ này rất hay xảy ra liên quan đến Nesta và các anh chàng của nhỏ. Bọn họ thường tiếp cận Lucy để hỏi xem làm sao của được Nesta hay làm sao đi chơi được với nhỏ, đại loại thế. Nhưng Luke vẫn đang đi chơi với nhỏ mà, vậy thì anh ấy muốn gì ở tôi?

“OK”, tôi hỏi, “nên làm gì tiếp theo. Ý anh là sao?”

Luke thở dài và lại nhìn xuống vỉa hè. “Chuyện sẽ không tới đâu hết.”

Không tới đâu? Khôooooong. Vụ này không có trong kế hoạch. Thực ra là không phải thứ tôi nghĩ tới.

“Ý anh là Nesta thực sự rất hay”, Luke nói tiếp, “chỉ là... anh không chắc nữa. Anh cũng muốn tiến xa hơn. Có điều chuyện diễn ra hơi nhanh và... ôi trời, anh chẳng biết nữa...”

Em cũng không, tôi thầm nghĩ. Sao lại nói với

em? Anh muốn hỏi gì từ em? Làm sao để nói với nhỏ? Làm sao thổ lộ được tin xấu này?

“Em... ờ... nhỏ có biết gì không?” Tôi hỏi.

Cuối cùng Luke cũng nhìn tôi, và như mọi khi, bụng tôi như thắt lại. “Không. Chưa biết gì, anh nghĩ vậy. Anh không muốn làm Nesta buồn. Anh thích cô ấy. Nesta rất thú vị.” Anh khẽ cười. “Cần chăm sóc liên tục, nhưng rất thú vị. Với em, chuyện dễ hơn nhiều...”

“Ý anh là sao? Cần chăm sóc liên tục?”

“À, em biết Nesta mà. Cô ấy là một ngôi sao, và những ngôi sao đều cần được chú ý liên tục. Nesta muốn anh dành hết thời gian cho mình, nhưng anh không nghĩ anh cũng muốn như vậy, ít nhất là với cô ấy. Anh biết mấy tên khác sẽ nghĩ anh điên. Nesta rất hấp dẫn, nhưng cuối cùng, thật ra, còn có thứ khác nữa, đúng không? Hấp lực ấy.”

“Nhưng em tưởng hai người đúng là có... hấp lực”, tôi nói và nhớ lại nụ hôn tầm cỡ Hollywood hôm trước trong quán cà phê, và tất cả những gì Nesta đã kể về việc hai người yêu nhau ra sao.

“Anh cũng tưởng vậy. Nhưng rồi anh... Giống như ở trường mình được học đó. Có hấp lực, và

cũng có cả siêu hấp lực nữa, em hiểu anh nói gì chứ?” Nói tới đây anh quay sang nhìn tôi chăm chú. “Anh có thể nói chuyện được với em. Cảm giác dễ chịu hơn. Thật ra một mặt thì như vậy, nhưng mặt khác, chuyện phức tạp hơn nhiều. Steve. Nesta. Anh không muốn làm ai buồn cả, nhưng...” Anh nhích tới và nắm tay tôi, ngón tay anh vuốt ve một cách dịu dàng. Tôi rút tay lại.

“Dừng.”

Trông Luke có vẻ tổn thương. “Tại sao vậy?”

“Bởi vì... em...” Tôi vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn với những gì anh ấy nói về Nesta. Hoặc về tôi. Khó mà chia tay với một người, và chắc anh ấy chỉ đang cần một bàn tay để nắm lấy, tôi dặn mình như vậy. Mà ngay cả trong trường hợp đó tôi cũng không thể kiểm soát nổi. Tôi không thể cứ ngồi đó và nắm tay, an ủi anh ấy chỉ vì chuyện với Nesta không thể tiếp tục được nữa. Thậm chí nếu anh ấy sắp chia tay với nhỏ. Như vậy là phản trắc.

“Bởi vì em làm sao?” Luke hỏi và lại nắm tay tôi lần nữa.

Thật quá sức chịu đựng của tôi, và một lần

nữa tôi rút tay lại. “Bởi vì em không thể đối mặt với nỗi đau”, tôi nói toạc ra. “Anh chỉ có nắm tay em nhưng... với em... em không chịu nổi, nhưng... em...”

Luke đặt cả hai tay lên tay tôi và giữ chặt khiến tôi không thể rút ra được nữa. “Anh nghĩ em hiểu không phải anh chỉ có nắm tay em.”

“Nhưng anh nắm tay tất cả mọi người. Em đã thấy rồi, tay thì ôm người này, rồi lại nhờ massage từ cái người kia...”

“Ý em là Sian? Anh đã nói rồi mà, không có gì hết. Không như tụi mình. Anh tưởng em hiểu chuyện giữa hai đứa mình ở một cấp độ khác.”

Đừng để lộ hết mọi thứ, giọng Hannah vang lên trong đầu tôi. Tôi rất muốn hỏi xem anh ấy có ý gì khi nói ở một cấp độ khác. Ý anh là một tình bạn đặc biệt? Hay một kiểu tình yêu thuần khiết? Loại cấp độ gì chứ? Thoải mái đi, tôi tự nhủ. Đừng khiến mình thành đứa ngốc ngếch. Anh ấy chỉ cần lời khuyên làm sao để chia tay Nesta và nghĩ rằng có thể tâm sự với tôi. Kiểu như với một trong số chiến hữu, chính là tôi. Cậu bạn Scott ở nhà hàng xóm từng nói rằng cậu ta thích

tôi cũng vì lý do đó – tôi không khiến người khác phải e sợ. Đó chính là cấp độ của sự việc. Luke cần lời khuyên, còn tôi lại là người dễ giải bày. Chỉ có vậy. Đừng tưởng tượng thêm gì cả, tôi tự nhủ. Anh ấy đang rất rối trí vì chuyện phải chia tay với Nesta, và đó chính là lý do anh ấy nắm tay tôi. Mình không được không được thổ lộ hết mọi thứ về sự điên loạn đang diễn ra trong đầu. Đó là điều cuối cùng anh ấy mong đợi trong lúc như thế này.

Tôi khoác lên mình cái kiểu cách “chiến hữu” và nói: “Luke, em nghĩ anh nên nói chuyện với Nesta về vấn đề này chứ không phải em. Em xin lỗi, nhưng nhỏ là một trong những bạn bè thân nhất của em và chuyện này làm em cảm thấy mình đang phản bội nhỏ. Em không thể khuyên anh nên làm gì hay nói gì được, và em cũng không thể làm người trung gian đâu. Em biết chuyện này khó xử, nhưng nếu thấy không tiếp tục được thì anh phải nói với Nesta. Hãy cho nhỏ biết trước khi nói với bất cứ ai khác. Vậy mới công bằng cho nhỏ.”

Luke buông tay tôi ra, uống cạn ly của mình,

rồi gật đầu và nhìn tôi buồn bã. “Đúng, tất nhiên rồi. Anh hiểu, tất nhiên.”

Anh ấy đứng dậy và lắc mạnh đầu, cứ như cố tống khứ tâm trạng của mình ra khỏi đó. “OK, Watts”, anh nói với một giọng vui vẻ hơn. “Mình đi xem nhà Keats nha. Hình như ông ấy yêu một phụ nữ tên là Fanny Brawne.” Anh bật cười. “Mấy người đó toàn yêu những người không thể tiến tới được. Đúng là cứ đi vòng vòng. Ngày xưa cuộc đời khắc nghiệt quá ha?”

Rồi Luke bước về phía đường Keats. Phù, tôi nghĩ thầm trong khi đang đi theo anh. Tôi tin là mọi chuyện đã xong, tôi tin mình đã nói điều đúng đắn và làm điều đúng đắn. Nhưng tội nghiệp Nesta. Nhỏ sẽ không vui chút nào đâu, không một chút nào. Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể để giúp nhỏ vượt qua được chuyện này.

Khi chúng tôi đến đường Keats, Luke đã trở lại thái độ thường ngày của mình và chỉ nói về dự án. Khi đó việc trả lời anh ấy dễ hơn nhiều. Tôi kể cho anh những gì mình đã đọc về thơ ca trong thời của Keats và anh ấy có vẻ rất ấn tượng. Luke không nhắc đến Nesta nữa. Có

điều tâm trí tôi lại không thể bỏ qua mọi thứ dễ dàng như thế, và cứ tiếp tục tua đi tua lại những gì anh ấy nói, cách anh ấy nhìn tôi, và cảm giác khi anh vuốt ve tay tôi. Anh ấy có ý gì vậy? Người ta yêu những người không thể tiến tới được? Nghĩa là Keats? Sian? Nesta? Hay tôi? Có thể nào anh ấy ám chỉ tôi? Và anh ấy có ý gì khi nói chúng tôi ở một cấp độ khác? Cấp độ bạn-tốt? Cấp độ thân-nhau-vì-cùng-thích-lich-sử? Cấp độ mình-có-thể-nói-chuyện-thoải-mái? Hay gì nữa? Thôi đừng hỏi thêm kiểu đó, tôi tự nhủ. Đừng hỏi tới “còn gì nữa”. Nếu nhờ vào một phép lạ nào đó khiến Luke cũng có những cảm xúc đối với tôi giống như cảm xúc của tôi đối với anh thì sự việc thậm chí còn tệ hại hơn nữa. Không bao giờ được để cho ai biết. Thích Luke trong khi anh ấy vẫn còn hẹn hò với Nesta là một chuyện, nhưng tiếp tục chuyện đó dù theo kiểu tế nhị nhất, khi anh ấy chuẩn bị chia tay với Nesta còn tệ hơn nhiều. Dù không bị một trong những đứa bạn thân nhất chơi xấu sau lưng thì nhỏ cũng đã đau lòng lắm rồi. Trong khi Luke đang cúi xuống đọc một quyển sách cổ và vẫy tôi đến cùng đọc, tôi tự nhủ: Không, không được

để điều đó xảy ra. Không bao giờ. Không bao giờ. Không bao giờ.

Trích từ một lá thư John Keats gửi Fanny Brawne:

“Tôi yêu em quá đỗi nên phải liều thân đến Hampstead. Tôi cảm nhận đó không phải là chuyến viếng thăm mà như liều mình xông vào ngọn lửa.”

Hai kẻ bị từ chối

Thật đáng sợ khi phải chờ đợi đến lần họp nhóm vào thứ Tư tới, đồng thời phải để ý kỹ Nesta xem có biểu hiện gì chứng tỏ Luke đã nói chuyện với nhỏ không. Biểu hiện của nhỏ có vẻ hoàn toàn bình thường, chứng tỏ chưa có chuyện gì xảy ra cả. Tuy nhiên Lucy thì lại tỏ ra lo lắng về mối quan hệ giữa tôi và anh Steve.

“Anh nhớ bồ lắm vì đã không gặp được bồ hôm Chủ nhật”, nhỏ nói với tôi trong giờ giải lao vào thứ Hai.

“Ừ, xin lỗi, lúc đó mình thấy không khỏe lắm”, tôi chống chế. “Hình như bị con gì đó cắn.”

“Mình nghĩ bồ đạo này lạ lắm, đúng không Izzie? Nhớ mình nói gì với bồ không?”

Izzie nhướn mày lên nhưng không nói gì.

“Bồ có sao không? Sao bồ có vẻ lạnh nhạt với anh Steve vậy?” Lucy hỏi. “Ảnh nói đạo này bồ không ra ngoài nhiều.”

Tôi lắc đầu. “Bạn quá. Dự án có tầm lum thứ phải làm, mà thời gian lại ít.”

Lợi dụng lúc Lucy không nhìn thấy, Izzie nhướn mày lên lần nữa. Hay đó là một kiểu thiên mới? Giờ là nhướn mày thay cho bịt mũi, hay nhỏ đang cố nói gì? Đúng là với Izzie không thể nào chắc chắn được.

Lucy gật đầu. “Ừ, mình hiểu. Công chuyện đang dồn một đống. Nhưng nếu bồ muốn chia tay anh Steve thì phải nói cho ảnh đó nha. Mình không muốn thấy ảnh đau lòng và muốn chuẩn bị trước để phản ứng.”

“Ừ. Chắc chắn mà. Nhưng tình cảm của mình với ảnh vẫn vậy. Thật đó”, tôi nói. Đúng là như thế. Vẫn không thay đổi. Tôi vẫn rất quý Steve, luôn luôn thế, nhưng tôi phải thừa nhận tình cảm của tôi đối với Luke ở một cấp độ khác. Ôi trời.

Lại kiểu nói đó nữa rồi. Liệu Luke có ý giống tôi khi nói “ở một cấp độ khác”? Kiểu như cấp độ thích-phát-điên, hay cấp độ chưa-từng-thấy-vậy-trong-đời? Ôi trời, im đi, im đi, im đi, tôi tự nhủ khi cả đám quay lại giờ học toán.

Trước hôm thứ Tư, tôi gần như đã trấn tĩnh trở lại. Chuyện với mấy đứa kia đều ổn, rõ ràng vẫn chưa có ai để lộ điều gì. Tôi xác định rõ rằng chỉ cần cố gắng xong được dự án và giúp Nesta vượt qua được cú sốc sau khi chia tay Luke, sau đó tôi sẽ không phải gặp anh nữa. Mọi chuyện sẽ qua đi. Và rồi gia đình tôi sẽ chuyển tới Devon, nơi tôi sẽ chẳng bao giờ gặp lại anh.

Tôi lên gân cho mình trước khi gặp Luke ở buổi họp nhóm và định cố tỏ ra vui vẻ, nhưng khi đến phòng họp tôi chỉ thấy một mình Sian đang ngồi ghi chép gì đó.

“Chào”, tôi nói khi bước vô. “Mấy người kia chưa tới hả?”

Sian lắc đầu. “Không tới đâu”, nhỏ nói. “Anh Luke muốn xem gì đó với Olivia. Mình nghĩ hai đứa mình bị ra rìa rồi.”

Tôi vừa thấy thất vọng lại vừa thấy nhẹ nhõm.

“À, OK”, tôi nói và đặt balô xuống bàn cạnh túi của Sian.

Nhìn nhỏ có vẻ lo lắng. “Bạn có nghĩ anh Luke thích Olivia không?”

“Olivia? Er, không. Hai người chơi thân lâu lắm rồi. Nhỏ nói với mình. Anh Luke là bạn của anh trai Olivia.”

Sian thở dài và lật lật mấy tờ giấy. Sau một lúc nhỏ nhìn tôi và hỏi: “TJ, mình nói chuyện với bạn được không?”

“Tất nhiên.”

“Hứa là bạn không nói với ai nha?”

Ôi trời, không phải chứ, tôi nghĩ. Nhỏ sắp kể cho mình nghe là nhỏ mê anh Luke. “Không, mình không nói với ai đâu”, tôi lắc đầu.

“Chuyện về anh Luke”, nhỏ bắt đầu. Biết ngay mà, tôi nghĩ và ngồi vào bàn, chờ được nghe nhỏ kể hết về mối tình đơn phương. “Ành... Ờ, tui mình...”

“Bạn thích ảnh đúng không?” tôi hỏi. Tôi nghĩ nên làm nhỏ thấy thoải mái vì dù sao hai đứa tôi cũng cùng chung một hoàn cảnh. Nhỏ đang rất bối rối không biết có phải anh Luke thích mọi cô

gái anh ấy làm việc chung không. Nhỏ thì đang lo về Olivia. Còn tôi lại đang lo về nhỏ.

Sian gật đầu. “Mình không mong đợi bạn thật sự có thể hiểu được...” nhỏ nói tiếp.

Ái chà! Tôi kêu thầm. Cô bạn không biết đó thôi, nhưng đúng là cô bạn không tìm được ai hơn mình để hiểu chuyện này đâu. Về mặt tình cảm thì chúng ta đúng là một cặp sinh đôi. Cả hai đều đang có mối tình đơn phương. Tôi quyết định lắng nghe hết những gì nhỏ nói và khuyên nhỏ những điều Hannah đã khuyên tôi. Anh Luke quá dễ thương. Cả tá người mê anh ấy, nên Sian phải cố mà vượt qua chuyện này. Cố lên. Nói tiếp đi.

“Thật ra, rất khó...” Sian tiếp tục.

“Ừ...”

“Mình biết Nesta chơi thân với bạn, nên bạn đừng nói cho cô ấy là mình biết chuyện này nha, nhưng sự thật là anh Luke sắp chia tay với Nesta. Hai người không thể tiến tới được nữa.”

“Thật sao?” Tôi ngạc nhiên vì anh ấy lại nói với nhỏ chuyện này. Lạ nhỉ. Nhưng chắc hôm Chủ nhật tôi đã chẳng giúp được gì nên anh ấy

đành phải tìm lời khuyên từ nơi khác, hoặc tìm ai đó để tâm sự.

Sian gật đầu. “Ừ, mình cũng thấy tiếc cho chuyện đó lắm, nhưng chuyện giữa mình và ảnh quá sâu đậm, nên ảnh không thể tiếp tục quen Nesta được nữa. Như vậy có vẻ không công bằng với cô ấy.”

Khoan, tôi kêu thầm. Mình nghe thiếu chuyện gì phải không ta? “Er... chuyện giữa bạn và ảnh, ý bạn là sao?”

“Là mình với anh Luke thích nhau.”

Tôi nghiệp Sian, tôi nghĩ. Nhỏ thực sự tưởng mình có cửa. Nhưng nếu biết được tất cả những gì anh Luke nói với tôi về nhỏ, chắc nhỏ sẽ thất vọng lắm.

“Sian”, tôi nói, “mình biết anh Luke dễ thương, nhưng phải thừa nhận là có nhiều người thích ảnh lắm. Còn ảnh thì lại rất thân thiện và cởi mở với mọi người, nên đôi khi có thể khiến hiểu lầm, bạn hiểu ý mình không? Tưởng tượng chuyện không có thật ấy. Bạn phải coi chừng đó. Chắc bạn cũng không muốn hi vọng quá nhiều để rồi bị tổn thương vì sau đó chuyện không tới đâu hết.”

“Nhưng mình chắc chắn không tưởng tượng đâu...”

Ôi trời, nhỏ lún sâu quá rồi, tôi nghĩ. Nhỏ đã mơ mộng quá nhiều từ những lần nhỏ ở bên cạnh anh ấy.

“Sian à, anh Luke là tít người rất phóng khoáng nên đâu phải lúc nào cũng có thể xem là có chuyện gì. Với lại tình cảm cần phải từ hai phía mới được.”

“Mình biết. Đúng là vậy mà.”

“Nhưng vậy thì làm sao bạn biết được, trong khi có chuyện gì giữa hai người đâu?”

“Nhưng đúng là đã có chuyện mà. Hôm tối thứ Hai ảnh tới chỗ mình. Giờ mình tin chắc là ảnh cũng cảm thấy những tình cảm như mình.”

Tôi có cảm giác choáng váng thực sự. “Nhưng có chuyện gì?”

Sian trông có vẻ bẽn lẽn một lúc. “Ảnh hôn mình.”

Nhỏ làm tôi cứng họng. Anh ấy hôn nhỏ? Nhưng... nhưng tôi tưởng anh ấy nói rằng nhỏ chỉ là một con bé bối rối tội nghiệp. Rằng anh ấy chẳng bao giờ thích nhỏ được.

“Ôi trời, mình xin lỗi, TJ. Chắc bạn sốc lắm. Mình biết Nesta thân với bạn. Xin lỗi nha. Tụi mình cũng không muốn làm ai buồn hết, nhưng đúng là anh ấy sắp chia tay Nesta rồi. Anh chỉ đang tìm thời điểm thích hợp để nói thôi, rồi sau đó tụi mình có thể bên nhau.”

Tôi có cảm giác đầu mình sắp nổ tung rồi. Liệu có phải hôm Chủ nhật anh ấy định kể chuyện này cho tôi không? Không chỉ chuyện chia tay với Nesta, mà còn chuyện chuyển qua cặp với Sian...? Không, chắc chắn không. Nhưng... cũng có thể. Ôi trời. Sao mình có thể ngu ngốc đến vậy? Còn nói đến chuyện dùng tưởng tượng, dùng hiểu sai vấn đề. Tôi được tưởng thưởng xứng đáng rồi đó. Chuẩn bị phân tích với Sian rằng nhỏ ngốc ra sao với mối tình đơn phương, rằng nhỏ chỉ tưởng tượng ra chuyện đó, trong khi chính tôi mới là kẻ tưởng tượng mọi thứ, và chính tôi mới hiểu sai hết mọi chuyện. Ôi trời. Mình còn tin chắc có điều gì đó đặc biệt giữa mình và anh ấy. Tất cả những cái nhìn thiết tha của anh ấy. Lại còn thế nữa... biết đâu anh ta đang chơi trò đó với tất cả mọi người. Tôi, Sian, Nesta. Không thể nào. Anh ấy không phải người như vậy. Những thứ đó chỉ

có trong đầu tôi mà thôi. Anh ấy hôn Sian thật sao? Nhưng vậy thì... chắc chuyện giữa hai người chưa tới mức sâu đậm thật sự, nếu không sao nhỏ còn phải lo lắng khi anh Luke đi với Olivia. Rõ ràng nhỏ không chắc chắn về phía anh ấy. Có thể anh chỉ cố đạt được tình cảm của các cô gái, thử xem anh có thể ghi được bao nhiêu điểm. Olivia đã cảnh báo tôi ngay từ đầu, anh ấy chỉ thích chứng tỏ rằng mình muốn có ai cũng được. Không. Không đâu. Anh ấy là người tốt. Ôi trời ơi, sao mình rối quá.

Email: Hộp thư đến (1)

Người gửi: hannahnutter@fastmail.com

Người nhận: babewithbrain@psnet.co.uk

Ngày: 8 tháng 12

Tiêu đề: Chàng công tử bột

Ê nhỏ kia

Ở đó có vụ gì không vậy? Ta hy vọng chuyện với chàng Lukieminukie vẫn OK chứ? Kể cho ta nghe với nha.

Thương người

Hanahlulu

Email: Hộp thư đi (1)

Người gửi: babewithbrain@psnet.co.uk

Người nhận: hannahnutter@fastmail.com

Ngày: 10 tháng 12

Tiêu đề: Thư trả lời: Chàng công tử bột

Chào Hannah

Hôm nay là ngày tệ nhất trong đời ta, chưa bao giờ ta lại thấy chán chường và rồi ren đến như vậy. Tệ ra Luke không thích Nesta. Cũng không thích

ta luôn. Anh ấy thích con bé tóc vàng lạ đời tên là Sian. Ít nhất là ta nghĩ vậy. Nhỏ mới kể với ta rằng hai người đã hôn nhau rồi. Ta đang chuẩn bị diễn giải cho nhỏ rằng nhỏ đang hiểu lầm các biểu hiện và sẽ không đến đâu hết, thì nhỏ đã thổ lộ ra vụ họ hôn nhau. Ta có thể lầm lẫn khi ai đó nắm tay ta, nhưng hôn thì vẫn là hôn, không hiểu lầm được. Ta thấy mình như đồ đàn vậy. Thảm thương. Ngốc nghếch. Ta không còn tin vào cảm giác của mình nữa, và chẳng biết ta còn có thể tin vào những biểu hiện của Luke không đây. Ta tin ai được bây giờ?

Thương người
Kẻ đàn ở Finchley.

Email: Hộp thư đến (1)

Người gửi: hannahnutter@fastmail.com

Người nhận: babewithbrain@psnet.co.uk

Ngày: 10 tháng 12

Tiêu đề: Thư trả lời: Chàng công tử bột

TA ĐÂY NÈ! Ngốc à. Người tin ta được mà. Cô cô
mập này chưa hát hò gì thì chuyện chưa xong là phải.
Nghe nè. Ta cũng từng hôn những người ta chẳng
thích. Tại bị choáng chút thôi. Nặng quá chẳng hạn.
Hoặc do tạm mất trí. Thiếu gì lý do chứ.
Ta nghĩ người phải thoát ra và xong chuyện luôn với
anh chàng công tử bột này. Có thấy trong đầu anh ta
tùm lum thứ về người, về nhỏ Sian đó, và về Nesta
chưa. Người sẽ không mất mát gì đâu, và thêm nữa,
dựa vào những gì ta hiểu về người, người đâu phải
loại người để cho trí tưởng bở của mình lẫn át chứ.
Nhớ thông báo cho ta tình hình nha. Có vẻ như ở chỗ
ta đời tàn hết rồi hay sao ấy, vì chẳng có vụ án gì xảy
ra hết trơn. Ta thì chẳng thích ai hết.
Chán quáaaaaaaaaa. Ta thấy mình như bà xơ ấy. Xơ
thế này, xơ thế kia, hiểu không?

Yêu người

Sơ Mary Hannah Hiểu Chuyện

@ h u ớ n g 13

@uỒ@ sống trước@ khi @ó đám @on trai

Tồ hợ. Đòi không thể tệ hơn được nữa, tôi ngẫm nghĩ sau khi về đến nhà. Cuộc nói chuyện với Sian và những lời của nhỏ về quan hệ giữa nhỏ với Luke cứ dần vật tôi, cứ như muối xát vào vết thương.

“Thức ăn tối mẹ để trên bàn đó con”, mẹ tôi gọi ra từ nhà bếp.

“Con không đói”, tôi trả lời, “một lát nữa con sẽ ăn.”

Mấy chục lát nữa lận, tôi trầm nghĩ. Cảm giác như tôi chẳng bao giờ muốn ăn nữa. Tôi ném

mình lên giường. Mình ghét cảm giác này. Ước gì tôi được trở lại như trước. Trước khi gặp Steve. Trước khi gặp Luke. Trở lại thời tôi mới tám tuổi, khi mà tất cả những gì tôi hình dung về con trai là một đám sinh vật ồn ào hay ngoáy mũi, mang vớ hôi hám, và cần phải tránh xa bằng mọi giá. Thật tồi bại khi thích đám con trai. Thật tồi bại khi ở tuổi này. Thật tồi bại khi là chính tôi đây.

Tôi trả lời thư của Hannah và kể cho nhỏ nghe những cơn ác mộng của tôi, sau đó cố làm bài tập về nhà nhưng đầu óc tôi không tập trung nổi. Tôi thử áp dụng phương pháp của Izzie để lấy lại bình tĩnh, nhưng sự tĩnh lặng có vẻ đang ở xa tít mù khiến tôi không thể tổng khứ hình ảnh Luke hôn Sian ra khỏi đầu được. Tôi cần một cách thư giãn dễ thực hiện hơn. Tắm nước hương liệu, tôi nghĩ, chắc có tác dụng. Trong lần gặp trước, Izzie đã trích từ tài liệu của nhỏ và đưa tôi một danh sách dầu thảo dược có thể pha thêm vào nước tắm nhằm giảm stress. Tôi vào nhà tắm tìm thử và nhìn thấy chai sữa tắm mùi oải hương mà Nesta đã tặng tôi nhân ngày sinh nhật. Oải hương cũng nằm trong danh sách của Izzie, nên tôi mở nước và cho vài giọt vào bồn. Mùi thật dễ

chịu, có điều khi ngâm mình trong mùi hương dịu dàng đó, tôi lại cảm thấy thật tội lỗi vì đó chính là quà tặng của một người bạn mà tôi đã có lỗi.

Sau khi tắm xong, tôi kiểm tra email và thật may Hannah đã trả lời rất nhanh chóng. Nói chuyện với Luke đi, nhỏ khuyên. Đầu tiên tôi nghĩ chẳng có cách nào, nên tôi trả lời luôn cho nhỏ. Để làm gì chứ? Tôi đã có cơ hội nói chuyện với anh ấy hôm Chủ nhật và tôi đã bỏ qua. Thậm chí tôi đã tưởng tượng cuộc nói chuyện trong đầu mình, nghĩ xem anh sẽ nói gì, hết lần này đến lần khác. Nhưng mỗi lần tôi lại thay đổi kịch bản. Hay mình nói với Nesta? Kể cho nhỏ nghe về Sian. Nhỏ xứng đáng được biết. Mà không, mình không làm vậy được. Đó là trách nhiệm của Luke chứ, hơn nữa tôi cũng đâu biết thực sự chuyện gì xảy ra giữa hai người đó.

Sau một lúc tôi lại nghĩ mình đúng là điên, chỉ việc nói thẳng ra hết với Luke là xong. Hannah nói đúng. Tôi còn gì để mất đâu. Sự tỉnh táo của tôi đúng là đã biến mất từ mấy tuần trước rồi. Phải nói chuyện với anh ấy, làm rõ một lần cho tất cả về chuyện gì đang diễn ra với Sian, với Nesta, và với tôi.

Tôi đi tới chiếc điện thoại, nhắc lên rồi lại nhút chí và đặt xuống.

Sau khi hít sâu vài lần tôi quyết định nhắc điện thoại và quay số. Tim tôi đập thình thịch sau khi tiếng chuông ở đầu dây bên kia bắt đầu reo.

“A lô”, một giọng có vẻ lai Ấn Độ cất lên.

“Dạ, có Luke ở đó không ạ?”

“Tôi nghĩ là cô bé gọi nhầm số rồi nhé”, đầu dây bên kia nói và gác máy.

Tôi kiểm tra lại số máy và gọi lần nữa. Mình làm được, mình làm được, tôi tự trấn an trong lúc chuông vẫn đang reo. Ngay khi tôi nghe giọng ai đó thì cửa phòng tôi bật mở và mẹ tôi bước vào cùng với khay thức ăn. Tôi gần như đứng tim và lập tức dập máy.

“Mẹ!”

“À, mẹ xin lỗi, con đang nói chuyện hả?”

“Không! À quên, có, nhưng... xong rồi.”

Mẹ đặt đĩa thức ăn lên bàn tôi và ngồi xuống cuối giường. “Mọi chuyện vẫn bình thường chứ con?”

“Dạ. Đương nhiên. Sao vậy mẹ?”

“Chỉ là mẹ thấy dạo này con hơi lạ. Con gặp chuyện gì buồn hả?”

“Đâu có. Bình thường mà mẹ. Chỉ bận bịu quá, vì có dự án ở trường đó mà. Với lại cũng suy nghĩ về chuyện chuyển tới Devon nữa. Nhưng mọi thứ đều tốt.”

Mẹ tôi thở dài và đứng dậy. “Ăn hết đi rồi mẹ mang cho một ly trà.” Ra đến cửa, mẹ tôi dừng lại. “Nếu con cần nói chuyện gì thì mẹ luôn sẵn sàng nghe.”

Trong một khắc, tôi đã định nói hết với mẹ. Mẹ tôi cũng từng ở tuổi này, dù xa xưa lắm rồi. Có thể mẹ đã trải qua chuyện như thế, có thể mẹ hiểu được. Tôi vừa định mở lời thì điện thoại reo làm tôi giật nảy mình lần nữa.

“Con có nghe máy không?” Mẹ hỏi.

Tôi gạt đầu và nhấc máy. Luke gọi.

“Điện thoại của con”, tôi che ống nghe lại và nói nhỏ với mẹ.

Mẹ tôi gạt đầu và bước ra.

“Chào TJ”, Luke nói. “Em mới gọi anh hả?”

“Er, không, nghĩa là... cũng có...”

“Anh cũng nghĩ em gọi. Chuông reo nhưng khi

anh nghe máy thì không có ai nữa, nên anh gọi hỏi tổng đài và người ta cho số của em.”

“Dạ, tại vì... vì em có khách.”

“Vậy em gọi anh có gì không?”

Tôi hít một hơi thật sâu và quyết định nói thẳng. “Em mới gặp Sian”, tôi nói và chờ anh ấy kể xem chuyện gì đã xảy ra giữa hai người.

“Rồi sao?” Luke hỏi sau một chút ngập ngừng.

“Rồi thì nhỏ kể cho em nghe chuyện giữa hai người.”

Bên đầu dây kia Luke bật cười, hoặc đúng hơn là phì cười. “Anh cá là nhỏ làm vậy mà.”

“Tức là anh cũng thừa nhận.”

“TJ à”, Luke nói, “anh đã nói với em là Sian rất thích anh rồi mà.”

“Đúng, nhưng Sian nói anh cũng vậy với nhỏ.”

“Phải rồi”, Luke lại phì cười.

“Sian nói anh đã hôn nhỏ.”

“Nhỏ nói vậy thật sao?”

“Nói chung là anh có hay không có?”

“Dù sao thì em có quan tâm không Watts?”

“Em? Tất nhiên là không. Chỉ vì sau lần anh nói chuyện hôm trước, về Nesta...”

“Nghe anh nè”, giọng Luke trở nên nghiêm trang, “Sian hôn anh. Chuyện này khác. Không thể nào có tình cảm từ cả hai phía, em hiểu anh nói gì mà. Sian xạo anh, nhấn anh qua nhà, nói là nhỏ muốn bàn về việc tìm hiểu khu Highgate cho dự án. Còn anh thì như tên ngốc nên tin là thật. Anh đã nói rồi, không thể nào anh thích Sian. Nhỏ không phải tít người anh thích, không bao giờ. Tất cả chỉ là do nhỏ tưởng tượng ra thôi.”

“Nhỏ nghĩ anh sẽ chuyển sang cặp với nhỏ sau khi đã chia tay Nesta.”

Tôi nghe tiếng Luke thở dài. “Chán thật”, anh nói. “Chắc là anh phải nói trực tiếp với Nesta, đúng không?”

“Chẳng biết nữa”, tôi nói. “Em nghĩ vậy.” Đầu tôi như quay cuồng. Tôi muốn tin anh ấy. Nghe như anh ấy đang nói sự thật, nhưng vẫn có một linh cảm trong đầu mách bảo tôi có gì đó không ổn lắm.

“Thực sự anh không có hôn nhỏ mà”, Luke nói cứ như đã nhìn ra sự nghi ngờ của tôi. “Anh chỉ để nhỏ hôn mình trong... chắc chỉ một phần

ngàn giây thôi. Anh không muốn... em biết đó, kiểu như... đẩy nhỏ ra. Vậy thì thô lỗ quá. Tìm ra cách ứng xử trong tình huống đó đôi khi rất khó. Làm sao lại khiến người khác khổ sở vì mình được? Ý anh nhỏ vẫn còn là một cô bé nên anh không muốn làm tổn thương nhỏ. Em phải hiểu chuyện đó khó như thế nào. Đôi khi chính em hôn, đôi khi em bị hôn, đôi khi có cả hai. Nhưng với Sian thì không đâu.”

Tôi cảm thấy thật lạ kỳ khi nói chuyện về các kiểu hôn nhau với Luke. Nó khiến đầu óc tôi đầy những hình ảnh, và tôi thích điều đó. Vậy là vụ hôn Sian cũng chẳng có gì lớn. Một lần nữa Hannah đã đúng, đôi khi ta lâm vào một tình huống trong đó ta hôn (hoặc bị hôn bởi) một người ta không hề thích. Vậy là anh ấy không thích Sian. Nhưng tôi vẫn không biết anh ấy cảm thấy thế nào với tôi. Mình phải hỏi anh ấy, tôi nghĩ, có điều tôi chẳng biết làm sao để mở đầu. Tôi cần thời gian suy tính phải nói điều đó như thế nào để không khiến mình biến thành đồ dở hơi. Và tôi muốn biết, tôi khát khao muốn biết liệu tất cả những gì tôi cảm thấy trong mấy tuần qua chỉ là tưởng tượng, hay anh ấy cũng cảm thấy vậy.

“Anh nghe em nói nè Luke...”

“Sao?”

“Um... ngày mai, sau khi tan học... ờ... anh có thể, mình có thể gặp nhau không?”

“Em đang hẹn hò với anh hả, TJ?”

“Không hề. Tất nhiên là không. Hẹn hò gì đâu. Chỉ nói chuyện thôi.” Rồi tôi tự hỏi đến khi nào khả năng sử dụng ngôn ngữ của tôi thoái hóa thành ngôn ngữ của Tarzan – cứ như em là Tarzan, anh là Jane. Em là TJ, anh là Luke. Ugabuga. Mình hết thuốc chữa rồi, tôi thầm nghĩ.

Luke cười. “À, không hẹn hò gì? Chỉ nói chuyện thôi”, anh nhắc lại. “Sao mình không nói bây giờ luôn.”

“Um... không nói qua điện thoại được. Em... em muốn gặp riêng anh.”

“Hmmm. Nghe nghiêm trọng đây. OK. Được. Anh sẽ gặp em. Nhớ bảo trọng. Máy giờ vậy?” Giọng anh ấy nghe thật ấm áp.

“Khoảng 7 giờ được không? Chỗ vườn cây trên Quảng trường Hồ.”

“Anh sẽ tới.”

**Một vài loại tinh dầu
có tác dụng thư giãn**

Để nước chảy vào bồn tắm đồng thời nhỏ từ sáu đến tám giọt tinh dầu vào. Khuấy nước để tinh dầu hòa tan ra.

**Cúc La Mã
Tuyết tùng
Ngải đắng
Oải hương
Kinh giới
Hoa cam
Hoắc hương
Hoa hồng
Gỗ hồng
Gỗ đàn hương
Ngọc lan tây**

@ h u ơ n g 14

Về lại mặt đất đi Watts

Ngày hôm sau ở trường, tôi thấy cứ như mình đang trôi nổi trên một đám mây – một đám mây đen mang theo sấm chớp, mưa và có lẽ cả sét nữa. Tuy nhiên trạng thái mơ màng của tôi đã bị phát hiện.

“Em có tập trung không đó, Theresa Joanne?” Cô Watkins hỏi trong giờ Giáo Dục Xã Hội.

“Ngoài kia có gì hay ho vậy, cô Watts?” Thầy Johnson hỏi trong giờ tiếng Anh khi bắt gặp tôi đang lơ đãng nhìn ra cửa sổ.

“Đang gọi TJ Watts, TJ Watts”, cô Elwes kêu lên trong giờ Nghệ thuật. “Về lại mặt đất đi Watts. Quay lại đây!”

Tôi có nhiều chuyện phải lo nghĩ quá. Vụ chuyển tới Devon vẫn nằm trong chương trình, và khi đó cuộc sống của tôi cùng tất cả những rắc rối ở đây sẽ sớm bị bỏ lại phía sau. Tôi cũng không chắc mình cảm thấy ra sao nữa. Nó cứ thay đổi suốt. Còn Steve nữa. Tôi hầu như không gặp anh từ khi dự án bắt đầu. Mặc dù thường vào cuối tuần mới gặp nhau được nhưng chúng tôi vẫn nói chuyện qua điện thoại vào những ngày khác. Cả hai đứa đều bận bịu, anh ấy cũng có rất nhiều việc ở nhóm chụp hình. Có điều tôi tự hỏi không biết anh ấy đã nhận ra dạo này tôi không thường xuyên gọi điện như trước nữa. Rồi lại còn chuyện về Luke. Một nửa của tôi lo lắng về cuộc gặp tối nay với anh, nhưng một nửa khác lại thấy phấn khích. Nếu có đứa nào trong nhóm phát hiện ra tình trạng không bình thường của tôi và hỏi han này nọ, đến giờ ăn trưa tôi sẽ lấy cớ phải vào thư viện để tìm tài liệu. Máy nhỏ sẽ tin ngay. Đứa nào đang tham gia làm dự án cũng đều phải lo lắng về buổi trình bày kết quả ngay tuần tới.

Sau giờ tan học tôi lao ngay về nhà để sửa soạn. Tôi thấy rất bồn chồn. Chưa bao giờ tôi có cảm giác đó khi chuẩn bị đi gặp Steve cả, nhỏ giống như tôi vừa uống sáu ly cà phê đặc và đầu óc đang kêu o o.

Tôi quyết định mặc quần jean, áo thun và áo khoác trùm đầu vì trời đang lạnh. Rồi tôi để xõa tóc ra thay cho kiểu thường ngày của tôi là thắt bím ra phía sau. Thêm một chút son bóng, một chút nước hoa, và tôi đã sẵn sàng.

Khoảng mười phút trước khi đi, tôi nghe tiếng chuông gọi cửa, và ngay sau đó có tiếng mẹ tôi gọi lên.

“TJ, Steve tới nè. Ba với mẹ đi xem hòa nhạc đây. Gặp con sau nhé.”

Steve! Ôi trời ơi! Dường như tôi đã nghe tiếng chân anh ấy bước lên cầu thang. Mình nói gì bây giờ? Một giây sau cửa phòng tôi bật mở và Steve bước vào.

“Hey, trông em dễ thương quá vậy”, anh nói và bước tới định hôn, nhưng tôi đã ngã người về phía trước để ôm anh ấy và khiến nụ hôn chỉ lướt nhẹ qua má. Tôi quay mặt sang để anh ấy có thể hôn lên môi, nhưng Steve bước lùi lại.

“Dạ, cảm ơn anh.”

“Định ra ngoài hả?”

Tôi gật đầu.

“Đi đâu vậy?”

“À, Highgate. Um, vụ dự án.”

“Cần anh đi với em không?” Steve hỏi. “Đi chung cho vui?”

Tôi cảm thấy như một chú ruồi bị mắc kẹt vào mạng nhện. “Um, thôi. Chán lắm. Anh biết mà, hợp hành linh tinh ấy.”

Trông Steve có vẻ thất vọng. “Hợp với Luke hả?”

Tôi lại gật đầu. Steve nhún vai, rồi rút trong giỏ ra một tấm bưu thiếp và một tấm ảnh. “Anh nghĩ có thể em thích xem mấy cái này.”

Tôi cúi xuống nhìn khi Steve xếp chúng trên bàn.

“Bức tranh có tên là Làm việc của họa sĩ Ford Madox Brown”, anh ấy giải thích khi tôi xem tấm bưu thiếp có hình một bức tranh theo kiểu xưa vẽ những người đàn ông đang xắn tay áo đào đường. “Nó nổi tiếng lắm đó.” Rồi anh ấy chỉ tấm ảnh. “Và đây chính là nơi ông ấy ngồi vẽ.”

“Wow”, tôi kêu lên khi so sánh hai tấm hình. “Nó nằm trên Greenhill, băng qua khỏi đường Hampstead High một chút thôi. Đó là chỗ mẹ luôn đậu xe khi cả nhà đi mua sắm ở đó.”

“Anh biết. Ấn tượng phải không? Anh tin là nó sẽ rất hay trong phần trình bày của em.”

“Chắc chắn. Cảm ơn anh nhiều lắm,” tôi vừa nói vừa nhìn đồng hồ.

“Xin lỗi, anh làm em trễ hả? Chỉ là tự nhiên anh đi ngang và anh... Ừm, ngay lúc anh biết được sự liên quan của hai bức ảnh là muốn tới cho em xem liền.” Anh ấy lấy trong túi ra thêm nhiều bức ảnh nữa. “Còn đây là tất cả những tấm chụp các căn nhà nơi những người nổi tiếng đã từng ở.”

Tôi nhìn lướt qua và thấy chúng thật sự đẹp. Rõ ràng anh ấy đã phải mất nhiều thời gian để chụp chúng cho tôi. Tôi thấy mình thật tệ hại. “Anh Steve, mấy tấm này đẹp lắm. Em xin lỗi vì bị chuyện gấp này nhưng thật sự là em phải đi đã. Em phải tới Highgate lúc 7 giờ.”

Steve bước ra cửa. “Không sao đâu. Anh sẽ ra cùng với em.”

Tôi thấy mình giống như Nữ hoàng Nhỏ mọn. Tôi biết anh ấy rất cố gắng để tỏ ra vui vẻ, tỏ ra hài lòng về mọi chuyện, nhưng rõ ràng bầu không khí vừa rồi thật căng thẳng và giả tạo. Nhỏ mọn, nhỏ mọn, nhỏ mọn, một giọng nói vang lên trong đầu tôi. Trong một giây tôi đã nghĩ đến việc gọi cho Luke để hủy buổi hẹn. Tôi không hề muốn thấy Steve đau lòng, không một chút nào. Nhưng chắc Luke đã ra khỏi nhà rồi, và tôi cũng biết rằng việc hoãn buổi hẹn này chỉ làm kéo dài thêm những nỗi khó chịu đang diễn ra trong đầu tôi mà thôi.

Khi hai đứa đã ra đến đường, tôi ôm chặt Steve lần nữa. “Gặp anh sau nha?” Tôi hỏi. “Chắc mai mình làm gì đó đi.”

“Ừ, tất nhiên”, Steve đáp lại nhẹ nhàng. “Được. Gặp em sau nha TJ.”

Rồi anh ấy bước đi về hướng ngược lại. Tôi có thể thấy rõ mình đã làm Steve buồn khi nhìn đôi vai như cong xuống của anh. Có lẽ Izzie nói đúng, tôi thậm chí nghĩ khi nhìn bóng anh ấy mất hút sau một ngã tư. Sống độc thân. Hoặc tôi có thể theo một lời khuyên của Hannah, trở thành nữ tu. Sẽ dễ dàng hơn biết bao nếu quyết định

không tham gia vào trò chơi tình cảm nữa. Dù ta ở phía nào thì cũng đều đau lòng cả thôi.

Tôi đến Quảng trường Hồ khoảng 7 giờ 10 phút nhưng không thấy Luke đâu cả. Tôi kiểm tra lại đồng hồ và nhìn xung quanh. Tôi chờ tiếp đến hơn 7 giờ 30 nhưng vẫn không thấy ai đến. Tôi không muốn gọi điện vì sợ giọng mình sẽ nghe như đang tuyệt vọng, nhưng đến 8 giờ kém 10 tôi cảm thấy người đã đông cứng và hai chân như chuyển thành đá. Mình bị cho leo cây rồi, tôi nghĩ, đáng đời chưa. Tôi quyết định đợi anh ấy thêm vài phút nữa, rồi quay số gọi.

Mẹ anh ấy nghe điện thoại.

“Dạ, có Luke ở đó không ạ?” Tôi hỏi.

“Có, nhưng nó ngủ rồi cháu ơi. Hình như coi TV rồi ngủ gục luôn. Cần bác đánh thức nó dậy không?”

Ngủ? Tôi thầm nghĩ, ngủ sao!! “À dạ thôi, đừng đánh thức anh dậy. Cháu sẽ gặp anh sau.”

“Cháu là Sian hả?” Mẹ Luke hỏi. “Để bác nói là cháu gọi.”

“Dạ không, không phải Sian. Dạ thôi, bác đừng lo. Cũng không có gì quan trọng đâu. Cháu sẽ gọi anh sau cũng được.”

Tôi tắt điện thoại và ngã phịch lên một chiếc ghế. Lúc này khi đang cảm thấy thất vọng cùng cực như thế, tôi chẳng muốn nói chuyện với bất cứ ai nữa. Izzie chắc sẽ gọi đây là quả báo. Nhỏ nói quy luật này có nghĩa là ta gieo thứ gì thì sẽ gặt được thứ ấy. Nói một cách đơn giản, ta nhận thứ ta đáng phải nhận. Và chắc là tôi đáng phải nhận kết cục này. Tôi xử tệ với Steve nên bây giờ Luke xử tệ lại với tôi. Nhưng sao lại ngu chứ! Không thể tin nổi. Và mẹ anh ấy biết tên của Sian. Chắc chắn nhỏ đã nhiều lần gọi điện. Vậy là rõ, mày có câu trả lời rồi đó TJ Watts, tôi tự nhủ. Chuyện này cho thấy buổi hẹn có ý nghĩa với Luke đến mức nào – tới mức anh ta đi ngủ và quên luôn. Tôi đứng lên và buồn bã lê chân tới trạm xe buýt. Trời ơi, con ghét cảm giác này quá. Có thể mình sẽ làm nữ tu, hoặc tham gia vào giáo phái Hare Krishna với đám người muốn từ bỏ thế giới, cạo trọc đầu và đứng ở sân bay tặng hoa hồng cho người qua lại. Bất cứ thứ gì, bất cứ thứ gì dễ chịu hơn hoàn cảnh hiện giờ.

Bức họa Làm việc do Ford Madox Brown, một người theo trường phái Tiền Raphael, vẽ trong khoảng từ năm 1852 đến 1865, mô tả những công nhân xây dựng đang đào đường hầm ở khu Hampstead. Bức tranh hiện đang được trưng bày tại Phòng tranh nghệ thuật của thành phố Manchester nước Anh.

@ h u ơ n g 15

Rấ@ rồi đầY @ám dồ

@ăn nhằ vẫn yên ắng khi tôi về đến nơi vì ba và mẹ tôi vẫn đang ở nhà hát Barbican để xem hòa nhạc. Con Mojo đang nằm cuộn tròn trên ghế sofa trong phòng khách và nhìn tôi một cách đầy hồi lố khi nghe tiếng tôi bước vào. Nó biết mình không được nằm ngủ trên ghế vì nó đã có cái giỏ trong bếp rồi, nhưng khi ba mẹ tôi ra khỏi nhà là y như rằng chú ta nhảy lên hưởng thụ chiếc ghế ngay.

“Đừng có dậy”, tôi nói và ngồi xuống bên cạnh nó. Nó nhìn tôi đầy triu mến, rồi đứng dậy và

liếm mặt tôi. Nó rên lên một tiếng nhẹ nhàng như muốn nói rằng mình hiểu hết rồi, sau đó thu người lại và nằm lên chân tôi. Nó thật khác thường mỗi khi tôi buồn. Dường như nó hiểu được cảm giác của tôi nên cứ muốn quấn quýt càng gần tôi càng tốt, cứ như là đang cố gắng an ủi tôi vậy.

“Râu”, tôi nói chuyện với nó.

“Grauu”, chú ta tỏ vẻ đồng tình và dụi đầu vào đùi tôi.

Tôi bật TV và bấm chuyển kênh liên tục, nhưng chẳng có chương trình nào thu hút nổi tôi cả, tâm trí tôi đã không ở yên được nữa rồi. Sau một lúc, tôi nằm ôm con Mojo và nhắm mắt lại. Chắc hẳn tôi đã ngủ quên vì sau đó tiếng chuông cửa làm tôi choàng tỉnh. Tôi nhìn đồng hồ, 9 giờ. Ba và mẹ về giờ này thì sớm quá, với lại họ không bao giờ quên đem chìa khóa khi ra ngoài. Tôi đến cửa sổ và nhìn qua tấm rèm. Tim tôi như ngừng đập khi thấy Luke đang đứng bên ngoài. Trông thấy có chuyển động gì đó sau cửa sổ nên anh ấy nhìn qua, khiến tôi phải lập tức bật lùi lại sau. Chuông cửa lại vang lên, một hồi khá dài. Rồi tôi nghe tiếng anh nói qua hộp thư.

“TJ. TJ. Anh biết em có ở trong đó.”

Tôi rón rén đi vào phòng khách. Chiếc hộp thư bật mở và tôi thấy đôi mắt anh đang nhìn qua khe.

“Đi đi”, tôi nói.

“TJ, cho anh vô với.”

“Em không muốn nói chuyện với anh.”

“Năn nỉ mà TJ. Nghe nè, em giận là đúng lắm. Anh xin lỗi vì đã lỡ hẹn. Anh không cố ý mà. Anh cũng không nhớ chuyện gì xảy ra nữa. Anh nằm trên ghế sofa, thế rồi dùng một cái tỉnh dậy thấy hơn 8 giờ. Anh đã cố gọi di động cho em nhưng em không trả lời nên anh tới thẳng đây. Anh xin lỗi thật mà. Cho anh vô với.”

Đến lúc này con Mojo đã chạy ra để xem cái thứ tiếng ồn ào đó là gì. Nó nhìn tôi, rồi nhìn hộp thư, rồi lại nhìn tôi như đang hỏi sinh vật nào mà lại nhìn được qua cái khe bé tí như cái hộp thư vậy ta?

“Chow, Mojo”, Luke gọi, làm con Mojo chạy đến bên cửa và cố liếm anh ấy cho kỳ được qua chiếc khe bé xíu của hộp thư. Rồi tôi nghe anh ấy kêu lên “Eel.”

Tôi không nhin cười được. Con Mojo vẫy đuôi như điên, cuối cùng nó đứng được ngay

trên tấm thảm sau cửa để chơi trò mắt nhìn mắt với Luke.

“Thôi mà TJ, năn nỉ em đó”, Luke nói. “Anh đang quỳ ở đây rồi nè.” Rồi anh ấy cười. “Đúng là anh đang quỳ thật và đang chơi trò nhìn nhau với chú chó của em. Mặc dù anh cũng thích nó lắm, nhưng đó đâu phải lý do anh tới đây.”

“Chờ năm phút”, tôi quyết định để anh vào trong. Thực sự tôi rất giận anh. Đủ lắm rồi, giờ tôi chỉ muốn lấy lại cuộc sống và sự tỉnh táo thường ngày của mình. Cũng như mọi khi, có vẻ Luke luôn hiểu rõ tôi đang nghĩ gì.

“Giận anh lắm hả?” Luke hỏi với một nụ cười thấy ghét.

Tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua vụ này. “Đúng vậy. Em đã chờ cả buổi, em lạnh cóng luôn.”

“Anh thật sự xin lỗi em. Anh đã chuẩn bị tới đó. Bình thường anh thuộc loại rất đáng tin cậy mà. Anh không hay ngủ sớm nhưng vừa rồi... không hiểu nữa, chắc hôm trước không ngủ được... tại hơi rối trí...”

“Giải thích cho em nghe”, tôi nói khi đi vào phòng khách. Luke theo sau.

“Mẹ anh nghĩ em là Sian. Bác biết là có ai đó tên Sian, đúng không?”

“Đúng, nhưng anh đã nói với em nhỏ chỉ có một phía thôi mà”, Luke nói. “Chỉ hoàn toàn do Sian tưởng tượng thôi.”

Tôi không mời Luke ngồi vì cũng chẳng muốn anh ở lại, thế nên bọn tôi cùng đứng nhìn nhau từ hai phía của căn phòng như hai võ sĩ quyền Anh đang chuẩn bị so găng. “Em không chắc chắn về bất cứ chuyện gì được nữa. Ý em là làm sao em tin tưởng anh được đây? Anh đùa giỡn với tình cảm của người khác và em không nghĩ anh hiểu được nó ảnh hưởng như thế nào đâu.”

“Nè, vậy không công bằng. Anh chưa bao giờ khuyến khích Sian cả.”

“Anh để nhỏ massage cho anh, khá là khuyến khích rồi còn gì nữa.”

“Đâu phải ở nhà anh. Người ta massage cổ và đâm lưng cho nhau suốt, chuyện đó có gì đâu.”

À, tôi nghĩ, tức là chuyện em xoa cổ cho anh cũng chẳng có ý nghĩa gì đúng không?

“Vậy còn Nesta thì sao? Anh rõ ràng đã khích lệ tình cảm của nhỏ, còn nhỏ thì chẳng hề biết

anh đang định chia tay. Nếu đó không phải là đùa giỡn với tình cảm của người ta thì em cũng chẳng biết gọi là gì nữa.”

“Đúng, nhưng...”

“Và anh đúng là kẻ ưa tán tỉnh, Luke De Biasi a. Tôi đã thấy anh nắm tay hết người này đến người khác, rồi chơi trò tâm tình với Sian. Tôi nghĩ chắc anh rất thích được chú ý.”

“Nghe anh nè TJ, đã nói với em rồi, anh đâu có chuyện gì với Sian. Không hề.”

“Phải rồi, cũng giống như anh nói không tiếp tục được với Nesta chứ gì, nhưng tôi có thấy anh cố giải thích cho nhỏ hiểu đâu.”

Luke thở dài. “Chuyện đó khó quá. Anh rất không muốn làm người khác buồn. Mà em cũng vẫn đang gặp Steve đó thôi, em cũng cần giải thích vậy.”

“Steve! Steve? Ảnh thì có liên quan gì ở đây? Sao tôi lại không được gặp ảnh?”

Luke nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Bởi vì tụi mình!”

“Tụi mình! Tụi mình gì? Nghĩa là sao? Tụi mình nào chứ?”

“Em cũng hiểu là những gì xảy ra giữa tụi mình ở một cấp độ khác mà.”

Hết chịu nổi. Tôi thường không nổi nóng nhưng lần này tôi không kiềm chế được nữa. “Đừng có nói kiểu đó! Nghĩa là sao? Ở một cấp độ khác? Cấp độ nào? Hiểu thế nào chẳng được. Anh muốn tôi nghĩ gì đây? Anh toàn nói kiểu đó, hèn gì Sian cũng nghĩ anh thích nhỏ. Chắc anh cũng nói với nhỏ là chuyện giữa hai người ở một cấp độ khác chứ gì.”

Luke ngã người lên chiếc sofa. “Mới vừa tụt mất một cấp độ rồi”, anh nhìn tôi cười cười.

Tôi chẳng thèm cười đáp lại câu đùa đó.

“Anh chưa bao giờ cho Sian chút hy vọng nào hết. Thật đó.”

“OK. Vậy nói thật tiếp đi. Về Nesta thì sao? Anh nghĩ gì về nhỏ? Thật sự nghĩ gì?”

“Chuyện hết rồi. Anh hiểu, anh biết mình chưa nói gì với Nesta, nhưng làm sao nói đây? Hơn ai hết em cũng thấy chuyện đó khó thế nào mà.”

“Lại nữa rồi. Sao tôi lại phải hiểu hơn ai hết?”

Luke với tới nắm tay tôi kéo về phía anh. “Thôi mà TJ, em đừng phủ nhận nữa.”

“Phủ nhận GÌ CHÚ?” Tôi rút tay lại và hỏi.

“Làm ơn ngồi xuống đi TJ”, Luke vừa nói vừa vỗ vỗ lên chiếc nệm bên cạnh chỗ anh ngồi. Tôi thật sự không muốn nhìn thẳng vào anh, bởi mặc dù còn giận, tôi cũng phải thừa nhận rằng hấp lực với anh vẫn còn. Bầu không khí trong phòng có vẻ cô đặc đến mức tưởng như có thể dùng dao cắt được nó. Thế là thay vì ngồi bên cạnh Luke, tôi ngồi ngay dưới sàn nhà và quay lưng lại phía anh, khoanh tay lại.

Anh chuyển đến ngồi ngay sau lưng tôi, hai chân để hai bên người tôi và đặt tay lên vai tôi.

“Thôi mà TJ, em biết có điều đặc biệt giữa tụi mình. Anh tin là em biết.”

Anh ấy bắt đầu nhẹ nhàng xoa xoa vai và sau cổ của tôi. Tôi như đông cứng lại. Rồi tay anh lùa vào tóc tôi khiến một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Cảm giác thật kỳ lạ, nhưng cũng bắt đầu báo hiệu nguy hiểm. Tôi cố đẩy anh ra.

“Thôi mà, cứ thư giãn đi”, Luke dịu dàng nói. “Để anh xoa bóp cổ cho em. Em đang cần thư giãn một chút. Cứ thoải mái đi.”

Điều anh ấy vừa nói về chuyện giữa hai đứa tôi có gì đó đặc biệt khiến đầu óc tôi như muốn

nhũn ra. Tôi chẳng biết phải nói gì. Tôi cứ ngồi đó, để mặc cho anh vuốt ve cổ và tóc tôi. Có vẻ như tâm trí tôi đã hoàn toàn trống không, mọi thứ đều ngừng lại hoặc tan biến hết ngoại trừ cảm giác đang có anh ấy ngồi ngay phía sau và hơi ấm từ tay anh trên vai mình.

Sau một lúc, anh ấy đứng lên đi đến chỗ chiếc máy nghe nhạc.

“Có đĩa gì hay không?”

“Er, không chắc nữa”, tôi nói. “Đĩa của em ở trên lầu. Nhưng chắc ở đó cũng có vài đĩa của anh em để lại trước khi đi du lịch. Nó nằm bên phải đó.” Đúng rồi, tôi nghĩ, nhạc. Ý hay. Cần có thứ gì đó để làm tôi tạm quên đi những ý nghĩ đang nổi loạn trong đầu mình.

Luke chọn một đĩa và bật lên.

“Anh nghĩ em sẽ thích đĩa này”, Luke nói và lại ngồi xuống sau tôi để tiếp tục công việc đấm bóp dịu dàng của anh ấy.

Khi tiếng nhạc vang lên, tôi thật ngạc nhiên trước những gì mình đang nghe. Chưa bao giờ tôi nghe ban nhạc này cả, nhưng đây đúng là sự lựa chọn không thể hợp hơn được nữa. Tiếng guitar tràn ngập căn phòng, rồi đến tiếng piano, rồi lời

hát. Hãy khiêu vũ cùng ngọn lửa, hãy nắm lấy tình yêu. Điều rắc rối đây cảm dỗ, và hạnh phúc cũng thật nhiều.

Bỗng nhiên Luke dừng tay và xoay người tôi lại. Anh ấy nâng nhẹ cằm tôi để bắt tôi phải nhìn anh. Ngay lúc đó, tôi thấy mình bắt đầu mất hết sức phản kháng, toàn thân như đang mềm nhũn ra. Anh ấy cúi xuống kéo tôi đến ngồi bên cạnh, rồi lại cúi sát hơn nữa. Mọi thứ dường như chậm lại, gương mặt Luke từ từ tiến sát mặt tôi. Tôi cảm giác mình đang tan chảy vào anh ấy, và rồi môi anh chạm vào môi tôi. Tôi thật muốn đáp lại anh, nhưng bất ngờ hình ảnh Nesta và Steve hiện lên trong tâm trí tôi.

“Dừng... Không được, Luke. Còn phải nghĩ đến Nesta và Steve nữa chứ. Thậm chí nếu anh và em chia tay họ, chuyện này còn khiến em cảm thấy tệ hơn.”

Luke khẽ rên lên. “TJ, em đang giết anh đó. Chuyện này đang giết anh.”

Trông anh ấy ngồi đó thật buồn bã. Tôi không chịu được khi nhìn anh ấy như thế, và chợt nhận ra mình đã không quan tâm đến cảm nhận của

anh. Luke nhìn tôi van nài và lại cầm tay tôi. “TJ, xin em đó. Anh không thể tiếp tục thế này được.”

“Nhưng... còn Nesta...”

“Anh sẽ nói chuyện với Nesta. Anh hứa. Anh sẽ nói. Lại đây đi...”

Lần này Luke kéo tôi về phía mình và đặt tay ôm ngang hông tôi. Tôi ngược lên và vòng tay qua cổ anh ấy. Một lần nữa anh lại cúi sát xuống mặt tôi và, cuối cùng, chúng tôi hôn nhau thực sự. Một nụ hôn dài, sâu lắng, và dịu êm. Như không còn gì khác đang tồn tại. Như mọi thứ đã tắt ngấm và duy nhất chỉ còn lại cảm giác tuyệt diệu của đôi môi anh ấy đang đặt lên môi tôi cùng cơ thể anh ấy sát bên tôi. Thật mê hồn.

Sau một lúc anh ấy ngẩng lên và mỉm cười. “Anh đã muốn làm điều này từ lâu lắm rồi. Em thích chứ?”

Còn hơn cả thích. Tôi cảm giác như đang ở trên thiên đường vậy. Tất cả những gì tôi muốn là thêm nữa, và tôi lại bước tới hôn anh.

Chắc hẳn bọn tôi đã ôm và hôn nhau trong ít nhất hai tiếng, đến nỗi tôi thấy đau cả hàm. Chưa bao giờ tôi có cảm giác giống vậy, thậm

chí hôn Steve cũng không được như thế. Và tôi mong sao chuyện này cứ kéo dài mãi không bao giờ dừng lại.

Tay trong tay, và đầu tôi nằm lên ngực anh ấy, hai đứa tôi vẫn còn đang nghe nhạc và âu yếm nhau thì nghe tiếng ba mẹ tôi đỗ xe ngoài cổng. Tôi hốt hoảng bật dậy. Tôi đã hoàn toàn mất hẳn ý niệm về thời gian. Tôi nhìn lại đồng hồ và thấy đã gần 12 giờ. Bọn tôi ở bên nhau được ba tiếng rồi.

“Trời ơi, ba mẹ sẽ giết em mất.”

“Có cửa sau không?” Luke cũng bật dậy và bước ra hành lang.

“Ở nhà bếp”, tôi nói khi cả hai cùng chạy ra sau nhà.

Khi tôi đã dẫn Luke ra đến vườn, anh hôn tôi một lần nữa và cả hai cùng khúc khích cười. Rồi chúng tôi nghe tiếng chìa khóa lách cách ở cửa trước, nên anh ấy tức tốc chạy băng qua vườn. “Hẹn gặp lại em.”

“TJ, TJ ơi? Con có đó không?” Mẹ tôi đi thẳng ra sau bếp và hỏi. “Con đang làm gì vậy?”

“À, con đang cho con Mojo hít thở chút không

khí ngoài vườn thôi mà”, tôi trả lời và bước vô trong khóa cửa sau lại

Tự nhiên con Mojo lại lựa ngay lúc này để chui ra từ phòng khách khiến câu chuyện của tôi bị phá sản. Mẹ nhìn tôi, rồi nhìn con chó.

“Nhưng...”

“A, mày đây rồi”, tôi nói rồi cười khúc khích. Tôi thấy như đang say xỉn vậy. “Mojo hư quá. Qua đây cưng.” Và tôi lại mở cửa.

Con Mojo liền tung tăng vẩy đuôi và chạy ra vườn.

“Trời ơi, đóng cửa lại đi”, ba tôi bước xuống và nói. “Khí lạnh vô nhà hết bây giờ.” Rồi ba nhìn sang tôi. “Mặt con bị sao vậy?”

“Mặt con?” Tôi hỏi và đưa tay sờ lên cằm. Cằm giác hơi rát. Ôi trời, tôi kêu thầm, mình bị nổi ban vì hôn đây mà. “Ý ba là sao?”

“Thì mặt con đó”, ba tôi bước lại để nhìn gần hơn. “Hàm dưới đỏ hết cả.”

“À, cái đó hả”, tôi nói và nhe răng cười như con ngốc. “Dạ, đúng rồi, er... hôm trước con làm da mặt, để cho sạch và tróc hết mụn đầu đen đó mà.”

Mặt ba tôi thừ ra, còn mẹ thì nhìn theo dò hỏi

khi tôi bước vô hành lang và lên lầu. Tôi nghĩ mẹ chẳng tin lời nào trong đó cả, nên tốt hơn là biến cho nhanh trước khi hai người phát hiện ra thực sự tôi đã làm gì. Nằm trên ghế sofa hôn một anh chàng thậm chí chưa phải là bạn trai tôi trong suốt cả buổi tối, có vẻ không hay ho gì lắm với họ đâu.

Lát sau, khi nằm trên giường trong một trạng thái vẫn còn ngơ ngẩn và với nụ cười thường trực trên môi, tôi thầm nghĩ điều này không thể sai được nữa. Đây là sự thật. Đúng là sự thật. Và mình, TJ Watts, lần đầu tiên trong đời đã thực sự biết yêu.

Email: Hộp thư đi (1)

Người gửi: babewithbrain@psnet.co.uk

Người nhận: hannahnutter@fastmail.com

Ngày: 12 tháng 12

Tiêu đề: Tình yêu thật sự

Hannah thương,

Ở đây đã là 1g sáng rồi nhưng ta vẫn không ngủ được. Ta phải kể với người vì ta cần nói chuyện với ai đó. Ta yêu mất rồi. Thật sự thật sự yêu rồi. Đúng là vậy đó. Anh Luke đến thăm ta tối nay và ta đã có buổi tối đẹp nhất đời. Ta nghĩ anh ấy chính là một nửa của mình, và điều hay hơn nữa là anh ấy cũng cảm thấy vậy về ta. Cuối cùng đã rõ là anh ấy không thích nhỏ Sian đâu. Nghe thấy gớm. Ta không thể thôi nghĩ về anh ấy. Ta sẽ viết email cho anh Steve vì ta tin rằng nên cho anh ấy biết càng sớm càng tốt, ta không muốn người khác kể cho anh ấy chuyện này, như vậy thật bất công cho anh. Thêm nữa, anh rất tốt. Ta sẽ nói chuyện trực tiếp vì ta cũng biết chia tay ai đó chỉ bằng email thì thật tệ hại,

nhưng ta không muốn mạo hiểm để cho người khác
kể chuyện này cho anh ấy trước ta.

Thương người nhiều
TJ

Email: Hộp thư đi (1)

Người gửi: babewithbrain@psnet.co.uk

Người nhận: jamesblonde@psnet.co.uk

Ngày: 12 tháng 12

Tiêu đề: Về hai đứa mình

Anh Steve thân,

Em viết thư để nói rằng em không thể quên anh tiếp
được nữa. Em rất xin lỗi anh và hy vọng anh sẽ không
quá đau lòng. Không phải tại anh đâu, bởi em thấy
anh rất tuyệt vời. Chính là tại em thôi. Nhưng em
không muốn xúc phạm anh bằng việc giải thích dông
dài hay cố tìm lý do để bào chữa cho mình. Kết thúc
một điều gì đó thật chẳng bao giờ dễ dàng, và em đã
phải viết đi viết lại lá thư này đến hàng trăm lần rồi,

nhưng vẫn không biết phải viết sao cho đúng. đành để nó ngẩn ngủ thế này vậy.

Em mong tội mình vẫn luôn là bạn bè vì thực sự anh rất có ý nghĩa với em, và em rất thoải mái mỗi khi bên cạnh anh. Em xin lỗi vì nói chuyện này qua email, nhưng em sẽ giải thích tại sao phải làm thế khi gặp anh sau.

Người bạn của anh
TJ

@ h u ớ n g 16

Nỗi ban vì hôn

“Trời ơi sao vậy?” Izzie hỏi khi nhìn thấy các nốt đỏ trên mặt tôi ngày hôm sau. “Con gì cắn bồ hả?”

“Kiểu vậy đó, nhưng không phải bị cắn”, tôi ngượng ngùng đáp. Sáng nay sau khi ngủ dậy, tôi đã vào phòng tắm và thử mọi thứ, từ kem dưỡng da của mẹ đến gel lô hội, nhưng mặt tôi vẫn đỏ và những thứ kia còn làm tôi rát hơn.

Izzie nhìn dò hỏi.

“Vì hôn”, tôi nói.

“A! Ủa, anh Steve không cạo râu sao? Mình

rất ghét cảm giác nhột nhột đó, nhiều lúc cũng đau lắm. Để mình coi trong sách có loại dầu gì chữa cái này cho bồ không.”

Tôi lắc đầu. “Không phải anh Steve.”

“Vậy là...? Ôi trời ơi. Có phải đó là người mình đang nghĩ...”

Tôi gật đầu. “Tụi mình không kiểm được, Izzie à. Mình đã cố, nhưng... nó mạnh mẽ quá. Anh ấy hứa sẽ nói với Nesta. Còn mình đã nói với anh Steve rồi. Bồ có nghĩ mình nên nói với Nesta không?”

Izzie lắc đầu nguầy nguậy. “Đừng. Đó là trách nhiệm của anh Luke chứ. Mà bồ đã chắc chắn về chuyện này chưa vậy?”

“Một trăm phần trăm. Mình chưa từng cảm thấy như vậy bao giờ. Nó thật sự thật sự khác biệt. Mọi thứ đều... tuyệt hảo. Mình tin anh Luke chính là một nửa của mình.”

Izzie thở dài. “Wow! Ohlala. Mình tưởng bồ là người không tin vô chuyện có một nửa gì đó chứ.”

“Mình biết, nhưng đó là trước khi gặp Luke. Mọi chuyện đều đúng như bồ và Lucy từng nói... mà còn hơn vậy nữa kia.”

“Wow wow. Mình còn nói được gì nữa đây?”

“Bồ có ghét bỏ mình không?”

“Không, tất nhiên là không. Nếu anh ấy đúng là một nửa của bồ thì bồ chẳng thể cãi lại số phận được, nhưng chán quá, tội cho bồ, cũng tội cho Nesta nữa. Chắc khó giải quyết lắm đây. Mình mà là bồ thì mình sẽ lánh mặt đi trong trường hợp anh Luke đã cho Nesta biết rồi. Đứng cách xa nhỏ ra cho tới khi nhỏ bình tĩnh lại.”

Khó giải quyết. Nói vậy là còn nhẹ đó, tôi thầm nghĩ khi Izzie đi đến phòng thay đồ để cất áo khoác của nhỏ.

Lucy có vẻ không thân thiện như thường lệ khi nhỏ bước vào sảnh năm phút sau đó. Nhỏ đi thẳng đến và nói với tôi ngay. “Anh Steve đã kể cho mình nghe chuyện bồ đá anh. Qua email. Vậy lạnh lùng quá, bồ có thấy vậy không? Mình tưởng ít nhất bồ cũng có thể nói thẳng mặt với anh chứ.”

Tôi nhìn xuống đất. Nhỏ nói đúng. Tôi biết đó là cách tệ hại để chia tay một người, nhưng tối qua tôi đã không suy nghĩ kỹ và tưởng rằng đó là cách tốt nhất lúc ấy. Sáng ra tôi đã ước gì mình

chờ thêm rồi mới thông báo, bởi làm gì có ai kể với Steve về chuyện giữa tôi và Luke ngay giữa đêm khuya chứ? Tôi nghĩ tình yêu đôi lúc làm người ta trở nên dần dần thật. Tối qua tôi đã quá phấn khích, quá vui mừng đến nỗi tôi tin chuyện gì cũng sẽ xong, ai cũng sẽ hiểu. Đó là tình yêu chân chính mà, nên còn nhớ gì nữa đâu! Nhưng khi thức dậy sáng nay tôi đã tự rửa mình vì sự bốc đồng đó. Nếu hiện giờ vẫn còn kiểu gửi thư trước kia, chắc chắn tôi sẽ rút lại. Nhưng với email, khi đã bấm nút thì sẽ chẳng làm gì được nữa.

“Mình xin lỗi, Lucy. Mình biết đó là cách làm sai nhưng mình... mình chỉ muốn anh ấy biết sớm để phòng trường hợp anh ấy nghe... người khác nói lại.”

“Sao vậy? Tại sao phải biết sớm? Bỏ có người khác rồi hả?”

Tôi gật đầu. “Mình xin lỗi. Mình không muốn làm tổn thương anh ấy chút nào. Anh có sao không?”

“Vậy bỏ nghĩ sao? Anh thích bỏ lắm.”

“Mình biết. Mình cũng rất thích anh, và giờ vẫn vậy. Đó cũng chính là lý do mình nghĩ tốt nhất

nên cho ảnh biết sớm, vì sẽ bất công cho ảnh. Cái... ờ, cái hấp lực đã không còn nữa và mình đâu có muốn nói dối ảnh. Bỏ đồng ý với mình chứ?”

Trông Lucy vẫn chưa thỏa mãn lắm. “Sao cũng được. Nhưng có nhiều cách để từ chối người ta mà. Vậy thì anh chàng mới là ai? Bỏ giấu anh ta kỹ quá.”

“À... là một người...”

“Chắc phải rất đặc biệt nên bỏ mới đòi chia tay với anh Steve bằng email.”

“Ừ, đúng vậy đó. Rất đặc biệt. Có điều... ảnh... có liên quan đến một người nên tụi mình chưa muốn tiết lộ cho đến khi anh ấy giải quyết ổn thỏa với cô bạn gái cũ.”

Lucy có vẻ hờn dỗi. “Tốt thôi. Sao chả được. Khởi nói với mình luôn.”

“Lucy, mình chưa thể nói với bỏ được mà...”

“Mình ghét bí mật lắm, với lại mình tưởng hai đứa là bạn thân chứ...”

Ngay lúc đó Nesta nhảy vào nhập hội với bọn tôi. Lòng tôi như thất lại. Tôi không biết Luke đã nói gì với nhỏ chưa, và nếu rồi thì anh ấy có đề cập gì về tôi không.

“Ê”, Nesta cười, rồi để ý thấy gương mặt tôi. “Ê ê, TJ Watts kia. Có phải mình đang thấy chuyện đó không ta? Nổi ban vì hôn. Hhmm. Có người đã đàn đúm vui vẻ đây. Mình không nghĩ Steve lại có nhiều râu vậy nhỉ?”

“Nổi ban vì hôn?” Lucy hỏi lại và bắt đầu ngắm nghĩa kỹ gương mặt tôi. “À. Wow. Bỏ có vẻ không muốn phí chút thời gian nào.”

“Nói vậy là sao?” Nesta hỏi. “Nhỏ quen với anh Steve từ đời nào rồi mà.”

“Không phải Steve”, Lucy nói. “TJ chia tay anh Steve và có bạn trai mới rồi. Nhưng nhỏ không chịu nói đó là ai.”

Nesta nhướn mày lên. “Thật sao? Không chịu nói hả?” Nhỏ nhảy sang và kéo tay tôi ra sau lưng, giống bộ dạng cảnh sát đang bắt người và nói tiếp. “Bọn ta có khối cách để bắt cô phải khai, thưa cô Watts. Đi, Lucy, sớm muộn gì tụi mình cũng bắt được nhỏ nói ra thôi.”

Tôi cười và cố đùa giỡn với nhỏ như mọi khi. Rõ ràng Luke chưa hề nói gì. Nhưng thật ra chỉ mới qua buổi sáng và chắc anh ấy đang tìm cách thích hợp hơn để nói chuyện trực tiếp thay vì gửi

email. Trong khi bọn tôi đang đùa giỡn với nhau trong hành lang thì Izzie bước ra từ phòng thay đồ và lao tới phía bọn tôi.

“Nè, để cho nhỏ yên”, Izzie vừa nói vừa can cả đám ra. “Nhỏ có muốn làm hại ai đâu.”

Nesta thả tay tôi ra và cả bọn cùng trợn mắt nhìn Izzie. Nhỏ lập tức nhận ra sai lầm. Từ phòng thay đồ bước ra, nhỏ tưởng Lucy và Nesta đang hành hung tôi.

“Izzie, tụi mình chỉ đang giỡn thôi...” tôi giải thích.

“Đúng rồi, nhỏ có bạn trai mà không chịu cho biết đó là ai”, Lucy nói.

“Rồi vì lý do quái quỷ nào mà tụi này phải xô xát với TJ chứ?” Đến lượt Nesta hỏi. “Bồ đang phê thuốc hả Izzie?”

Tôi khẽ lắc đầu với Izzie để cố nói với nhỏ đừng nói gì hết. Thật không may Lucy lại nhìn thấy.

“Bồ biết đó là ai, phải không Izzie?” Lucy hỏi.

Nesta bĩu môi. “Ê, sao bồ nói với Izzie mà không nói với tụi này hả? Cả đám chơi chung mà. Tại sao hai đứa mình không được biết?”

Izzie không thốt ra được lời nào trước tia nhìn

dò hỏi của Nesta và Lucy. Rồi Lucy quay qua nhìn tôi, mắt nhỏ nheo lại.

“Ôi trời ơi không”, nhỏ há hốc mồm. “Không phải chứ TJ?”

“Gì vậy? Sao?” Nesta lật đặt hỏi. “Sáng nay có chuyện gì với mấy người vậy hả?”

Mặt Lucy trở nên lạnh tanh. “Không có gì đâu. Thôi, Nesta, tội mình đi.”

Nhỏ khoác tay rồi kéo Nesta đi thẳng qua hội trường.

Izzie nhìn sang tôi và cau mày. “Địa ngục đã mở. Sóng gió nổi lên rồi đây.”

Tôi những muốn quay lưng và chạy cho khuất mắt. Niềm hân hoan tràn ngập hồn tôi lúc tối qua đã bốc hơi và thay bằng cảm giác lạnh lẽo chết chóc. Tại sao tình cảm lại phải phức tạp đến thế? Tôi tự hỏi trong khi Izzie nhẹ nhàng kéo tôi đi về hướng hội trường.

Lucy kéo Nesta đi khỏi hội trường ngay khi buổi họp kết thúc và tôi thấy hai đứa dẫn nhau đến phòng thay đồ vừa lúc chuông vào học reo. Tôi muốn chạy ra khỏi trường, về nhà và trốn biệt tích cho rồi, nhưng làm sao để giải thích với

mọi người đây. Tôi không dám nghĩ đến chuyện nói mẹ viết đơn xin cho tôi vắng học nữa.

“Chỉ cần kể sự thật với nhỏ thôi”, Izzie nói. “Cùng lắm nhỏ giết bồ chứ gì.”

Tôi gật đầu. “Mình sẽ nói. Mình chạy theo nha?”

Izzie gật đầu đồng tình. “Tốt nhất là đối mặt với chuyện này. Muốn mình đi chung với bồ không?”

“Ừ, muốn lắm.”

Khi bọn tôi đang đến phòng thay đồ, tôi chợt nhớ đến một bộ phim tôi từng xem có cảnh một người bị kết án tử hình đi đến phòng hành hình. Đó là phim Tử tù đang tới. “Nữ tử tù đang tới”, tôi nói với Izzie khi nhỏ quàng tay tôi.

“Thở đều đi”, Izzie nói, mặc dù trông nhỏ cũng lo lắng chẳng kém gì tôi.

Nesta và Lucy đang chụm đầu nói chuyện khi hai đứa tôi bước vào. Rất may là lúc này chỉ có mình nhóm tôi trong phòng, bởi tôi rất sợ lỡ có ai đó trong lớp nghe lỏm được rồi đi rêu rao khắp trường.

Lucy nhìn tôi có vẻ thách thức. “Mình nói với nhỏ xong rồi. Cho công bằng. Như bồ đã nói đó, anh Steve nên biết càng sớm càng tốt, nên Nesta

cũng vậy...và”, nói tới đây nhỏ đưa mắt hần học nhìn Izzie, “ở đây có người hơi bị hèn.”

Tôi liếc nhìn Izzie, nhỏ có vẻ sững sờ khi nghe câu đó. Tôi quay sang Nesta: “Mình rất tiếc...”

Nesta nhún vai. “Ừ, mình cũng vậy. Nhưng thôi không sao. Mình biết chuyện này khó với bồ và mình cũng tiếc là nó lại được nói ra theo kiểu này...”

Tôi không hiểu, và nhìn hai đứa dò hỏi.

“Nhỏ biết rồi”, Lucy giải thích.

“Bồ biết rồi sao?” Tôi hỏi Nesta. Vậy là anh Luke đã kể cho nhỏ? “Khi nào? Ảnh nói với bồ khi nào?”

“À, lâu lắm rồi, khi mấy bồ mới bắt đầu làm dự án chung kia...”

Cái gì? Anh ấy chưa bao giờ cho tôi biết cả. Tối qua anh ấy còn nói chưa từng kể gì với Nesta.

Nesta cầm tay tôi và nhìn đầy cảm thông. “Chuyện này chắc hẳn rất thiệt thòi cho bồ...”

Thiệt thòi cho tôi? Là sao? “Chính xác anh Luke đã nói gì với bồ?”

“Ôi trời, bồ hiểu mà”, Nesta thở dài. “Rằng bồ rất thích ảnh. Ảnh kể cho mình hết, vì ảnh cũng

không biết phải làm sao nữa. Ảnh nói không muốn làm tổn thương bồ vì bồ là bạn thân của mình... Mình cũng không muốn kể cho bồ nghe vì không muốn làm bồ buồn, ý mình là chuyện đó hơi xấu hổ, đúng không? Với lại mình biết bồ thích anh Steve, vậy thích anh Luke chi nữa? Không thể nào. Sự thực mình không tin bồ đóng kịch với ảnh nên mình tự hỏi không biết ảnh có hiểu lắm gì không nữa. Cái kiểu khoa trương của con trai đó, bồ cũng hiểu mà.”

“Mình... mình... Vậy sao ảnh còn kể ra?”

“Ảnh nói muốn kể hết cho mình để phòng trường hợp bồ có thể hiểu lầm ảnh. Luke nói chuyện đó xảy ra hoài, có nhiều cô gái cứ nhìn bên ngoài rồi hiểu sai mọi chuyện. Ảnh muốn trấn an mình rằng chuyện bồ thích ảnh chỉ hoàn toàn ở phía bồ thôi, còn chuyện giữa ảnh và mình ở một cấp độ khác nên mình không cần phải lo lắng.”

Tôi cảm thấy như ai đó vừa đâm mình một nhát dao. “Nhưng... nhưng mà... ôi trời, sao loạn hết vậy! Mình... Hôm nay bồ chưa nói chuyện với ảnh đúng không?”

“Hôm nay hả? Chưa.”

“Ôi trời, Nesta, mình xin lỗi...”

“Không cần xin lỗi đâu. Mình thấy vui vì mọi chuyện đã rõ ràng rồi. Mình hiểu là anh Luke rất hấp dẫn, có nhiều cô thích anh lắm. Nên mình không trách cứ gì bồ đâu...”

Lucy có vẻ chưa sẵn sàng bỏ qua và cứ nhìn chăm chú vào cằm tôi. “Nhưng còn chuyện...” Nhỏ chưa nói hết câu và lật đật nhìn ra chỗ khác, nhưng Nesta đã bắt gặp tia nhìn trước đó của nhỏ.

Tôi thấy sự bối rối trong mắt của Nesta, còn trông Izzie khá hoảng sợ, nhưng đâu có hoảng bằng tôi. Tôi thực sự giận Luke. Anh ta tán cùng một kiểu với cả hai đứa tôi. Cả hai cùng “ở một cấp độ khác” sao? Không. Tôi biết không phải vậy đâu. Sau chuyện hôm qua thì không thể nào. Chuyện đó thật đặc biệt, chỉ có một lần trong đời thôi.

Nesta thở dài nặng nề. “Mình quên mất... Ban đở trên mặt bồ đâu phải do anh Steve đúng không?”

Tôi không trả lời.

“Mình nghĩ anh thích bồ vì bồ quá thông minh”, Nesta buồn bã nói. “Nhan sắc và trí tuệ, mình đã nói đó là sự kết hợp chết người mà.”

“Nhưng...”, tôi đang định nói thì cửa bật mở và cô Watkins thò đầu vào.

“Theresa Watts, Izzie Foster, Lucy Lovering, Nesta Williams. Bốn đứa đang làm gì ở đây? Không nghe chuông reo hả? Ra ngoài. Ngay tức khắc!”

Khi cả đám lục tục đi theo cô, tim tôi đập thành thịch trong lồng ngực. Tôi cảm thấy thật sự giận dữ.

Mình phải nói chuyện với Luke càng sớm càng tốt, tôi nghĩ. Xem thử anh ta nói gì và cho anh ta biết tôi đang nghĩ gì.

Tôi ngồi trong lớp của cô Watkins với tâm trạng rất bồn chồn. Lucy và Nesta ngồi phía sau, nên bất cứ lúc nào có thể tôi đều quay xuống để cố đoán xem tụi nó đang nghĩ gì. Lucy cố tình nhìn thẳng về phía trước và không thèm nhìn tôi lần nào, còn Nesta trông buồn bã và đang viết nguệch ngoạc trên cuốn vở của nhỏ. Izzie cũng liên tục nhìn quanh như tôi, rồi quay qua tôi và trợn tròn mắt lên.

“Izzie Foster”, cô Watkins gọi. “Có gì hay ho ở cuối lớp vậy? Em có thể nói cho cả lớp biết được không.”

“Dạ không có gì thưa cô”, Izzie lí nhí. “Em xin lỗi.”

“Nếu em không bắt đầu tập trung đàn hoàng vô bài thì tôi phạt cấm túc em đó. Hiểu chưa?”

“Dạ hiểu”, Izzie nói và chúi mũi vô quyển sách.

Tôi thấy mình thật tệ hại. Lucy và Nesta chắc không thêm nói chuyện với tôi nữa, còn Izzie thì bị tôi đưa vào rắc rối, không chỉ với cô Watkins mà còn với Lucy nữa. Nhỏ đã nói thẳng trong phòng thay đồ rằng đáng lý Izzie phải kể cho Nesta về chuyện giữa Luke và tôi. Ôi những người bạn thân thiết nhất của tôi, chắc tôi đang mất mấy nhỏ, nếu không phải là đã mất luôn rồi cũng nên.

Nesta chắc hẳn cũng có cùng dự định như tôi khi tới giờ giải lao, nên nhỏ chạy ra khỏi phòng học cùng Lucy rồi rút điện thoại ra gọi.

Tôi chờ đến khi phòng học không còn ai ngoại trừ Izzie rồi nhanh chóng lấy điện thoại di động ra gọi cho Luke. Tôi phải cảnh báo anh ấy, ngoài ra tôi cần phải biết chuyện gì đang xảy ra. Tôi nhận được tiếng trả lời từ hộp thư thoại.

“Khỉ thật, trả lời tự động”, tôi nói. “Chắc Nesta gọi tới trước rồi.”

“Thử lại coi”, Izzie hỏi. “Có thể ảnh chưa đến giờ giải lao nên vẫn tắt điện thoại. Nhiều khi giờ giải lao của mỗi trường khác nhau đó.”

Tôi cứ ngồi đó gọi, rồi lại gọi, rồi gọi nữa. Bỗng tôi nghe chuông ở đầu bên kia reo và tiếng Luke trả lời.

“Luke”, tôi gọi.

“Hey, chào em”, anh ấy nói với giọng hồ hởi. “Tối qua rất vui.”

“Ừ. Lúc đó em cũng nghĩ vậy.”

“Ừa, có chuyện gì vậy? Giọng em nghe lạ quá. Ý em là sao?”

“Anh có nói gì với Nesta về chuyện anh sẽ chia tay chưa?”

“Wow, cho anh chút thời gian chứ. Mới có một buổi sáng kể từ lúc...”

“Em nghĩ nhỏ biết...”

Giọng Luke lập tức chuyển sang nghiêm trọng. “Bằng cách nào?”

“Lucy đoán ra. Chắc chắn phải giải quyết xong chuyện...”

Tôi nghe tiếng Luke thở dài nặng nề ở đầu dây bên kia. “OK. Phải. Được rồi. Giờ em bình tĩnh đã TJ.”

“Bình tĩnh?! Nesta nói nhỏ biết hết rồi. Nhỏ nói anh đã kể rằng em mê mẩn anh nhưng anh đã trấn an nhỏ là chuyện đó chỉ do em tưởng tượng thôi. Chuyện đó nghĩa là sao?”

Luke im lặng một lúc. “À, chuyện đó hả. Đúng. Nhưng em nghe nè TJ, anh chỉ... er đang kiểm tra phản ứng của Nesta thôi mà. Cứ để anh giải quyết vụ này theo cách của anh. Anh cần thời gian suy nghĩ đã.”

“Vậy có phải chuyện đó chỉ do em tưởng tượng thôi?”

“Em phải biết chuyện đó chứ sao lại hỏi anh.”

“Ôi trời, anh làm ơn đừng bắt đầu nói kiểu đó nữa. Chuyện tối qua thì sao?”

Tôi lại nghe Luke thở dài. “Đừng tạo thêm áp lực lên anh nữa mà. Một nụ hôn. Chỉ là một nụ hôn. Có gì lớn chuyện đâu.”

Có gì lớn chuyện đâu? Sao anh ta có thể nói vậy được? Cái nụ hôn đó kéo dài cả ba tiếng, và giờ đang đe dọa khiến tôi mất hai người bạn thân nhất đồng thời đã khiến mối quan hệ của tôi với Steve không còn gì. Tâm trí tôi hoàn toàn đảo lộn và tôi chẳng biết phải nói gì tiếp theo.

“Nghe nè, giờ anh phải đi”, Luke nói. “Đừng nặng nề quá, rồi anh sẽ giải quyết được.”

“Không, khoan đi đã”, tôi quát to. “Em cần biết em đang đứng đâu.”

Tôi nghe Izzie thở hắt ra một tiếng và lắc đầu. Tôi hiểu mình vừa phá vỡ cái nguyên tắc vàng “Ta phải luôn luôn tỏ ra mình ngon lành” và khiến giọng điệu tôi nghe như đang tuyệt vọng. Nhưng tôi chẳng thêm quan tâm.

“Em đang đứng đâu hả?” Giọng Luke nghe có vẻ bồn chồn. “Anh đâu biết. Em đang ở đâu chứ?”

“Trong phòng học ở trường.”

“Rồi, vậy em đang đứng ở đó chứ gì nữa”, anh ta cười và nói. “Trừ phi em đang ngồi.”

Tôi không nói lời nào. Sao anh ta có thể nói đùa trong lúc này chứ?

“TJ nè”, Luke nói tiếp, “cứ thoải mái đi, đừng căng thẳng vậy. Anh sẽ giải quyết xong chuyện và liên lạc với em.”

Rồi anh ta cúp máy. Tôi cũng tắt máy và òa khóc trong cái nhìn đầy lo lắng của Izzie.

Cách chữa khi bị nổi ban vì hôn

Nhỏ ba giọt tinh dầu hoa hồng hoặc cúc La Mã, hoặc cả hai loại vào một tô nước ấm. Nhúng một chiếc khăn mềm vào đó rồi áp lên vùng bị nổi ban trong vài phút.

Một cách khác là nhỏ vài giọt của hai loại dầu nói trên lên một miếng khăn thấm nước rồi áp lên vùng bị nổi ban.

@ h u ớ n g 17

Làm bạn ehỉ' trong lúc vui vẻ

@ả buổi sáng trôi qua dài như thế kỷ vậy. Tôi khao khát muốn biết Nesta đã gọi cho Luke chưa và anh ta đã nói gì với nhỏ, nhưng không có cách nào hỏi được bởi nhỏ cố tình tránh mặt tôi, còn Lucy thì tránh xa cả tôi lẫn Izzie cứ như hai đứa là vi trùng dịch hạch. Nesta trông cứ như sắp khóc, và tôi chính là nguyên nhân. Điều đó càng khiến tôi thấy mình tệ hại. Chưa kể tôi gây rắc rối cho Izzie nữa, mặc dù nhỏ chẳng có lỗi gì.

“Mình vô cùng xin lỗi bồ”, tôi nói với nhỏ khi

hai đứa đang ngồi ăn trưa ở trường. Sandwich để trước mặt nhưng chẳng đứa nào muốn ăn cả. “Bồ đâu có lỗi gì trong chuyện này, nhưng giờ Lucy cũng giận luôn cả bồ nữa.”

“Thì sao, giờ mình cũng giận nhỏ luôn nè”, Izzie nói. “Ý mình là mắc gì nhỏ giận chứ? Nhỏ là bạn thân nhất của mình mà thậm chí không thèm thử đứng từ vị trí của mình để đánh giá vấn đề, hoặc thử đứng từ vị trí của bồ. Nhỏ chỉ biết giận dỗi bay biến cùng với Nesta và chẳng để cho tụi mình có cơ hội giải thích. Bạn bè kiểu gì vậy chứ? Giống như tụi này chỉ là bạn trong lúc vui vẻ thôi. Bạn bè là phải cùng nhau vượt qua bão tố. Bất kể điều gì có thể xảy ra, đã là bạn thì phải bên nhau trong hoạn nạn, chứ không phải mới vừa gặp chuyện là êêê, tụi này không nói chuyện với bồ nữa. Quá tệ. Giờ mình nổi điên rồi đó. Mà theo kiểu nhỏ Lucy nhìn tụi mình cả sáng nay thì nó cũng vậy.”

“Mình nghĩ Lucy chỉ vì bảo vệ cho anh Steve và Nesta thôi. Mình thấy tệ quá. Trông Nesta buồn lắm, bởi vì mình và Luke đó.”

Izzie thở dài. “Mình biết, cũng khó cho nhỏ. Nhưng có phải bồ cố tranh giành anh Luke đâu.

Anh ta là người phải thấy hối lỗi mới đúng chứ. Theo những gì bồ kể, bồ đã cố cưỡng lại tình cảm đó mà.”

“Có, mình thực sự đã cố. Ước gì Nesta để cho mình giải thích. Nhưng có vẻ mình đã mất hai người bạn tốt nhất và chia tay luôn với anh Steve, nhưng vì cái gì chứ? Một buổi tối với Luke và một cái cảm thấy xước để trưng ra cho mọi người chiêm ngưỡng. Luke chẳng xem chuyện này là gì hết. Trong điện thoại anh ta rất đều, nói là chỉ một cái hôn thì có gì to tát đâu.”

“Mình muốn chửi anh ta thật thậm tệ”, Izzie nói. “Mình muốn dạy cho anh ta một bài học. Bồ cũng phải làm vậy đi TJ. Bởi vì anh ta chơi cùng một trò với cả bồ và Nesta, ai biết còn với bao nhiêu người khác nữa? Anh ta phải có trách nhiệm với những hành động và lời nói của mình. Có điều tụi con trai đôi khi hèn lắm, và đều sợ phải đối mặt. Có vẻ như anh ta đã bị sốc khi bồ gọi điện. Khi bị tấn công, phản ứng đầu tiên của nhiều tên là tấn công lại. Chưa kể ai mà biết được lúc bồ gọi thì anh ta đang ở đâu. Nếu có nhiều tên con trai khác cũng ở đó, anh ta sẽ cố cư xử

cho ngon lành vì tụi kia đang nghe... để tỏ vẻ ta đây đó mà. Đều cái.”

Tôi nhìn sang phía bên kia của nhà ăn nơi Lucy và Nesta đang ngồi chụm đầu vào nhau và quay lưng lại tất cả mọi người.

“Giờ mình không quan tâm đến Luke nữa”, tôi nói, “mà chính là Nesta và Lucy. Mình trân trọng tình bạn này lắm.”

“Mình tin hai nhỏ cũng trân trọng tình bạn với hai đứa mình”, Izzie nói và nhìn sang phía kia. “Trở trêu là ở chỗ đó.”

“Bồ không cần phải ngồi cùng với mình đâu, nếu bồ muốn qua đó.”

“Mình biết”, Izzie nói. “Mình muốn ngồi đây với bồ. Mình sẽ nói chuyện lại với hai nhỏ khi mình nguôi giận và sẵn sàng.”

“Ước gì mình có thể giải quyết xong được chuyện này.”

“Mình nghĩ bồ cần nói thẳng với Luke đi. Coi chừng anh ta đang tiếp tục đi hại người khác nữa đó. Khi nào nhóm dự án của bồ hợp nữa?”

“Tối nay.”

“Bồ có đi không?”

“Chẳng biết nữa.”

Trong giờ học tiếng Anh buổi chiều, thay vì làm bài luận thầy Johnson giao cho, tôi ngồi viết một bức thư.

Sian, Olivia và Luke thân mến,

Rất xin lỗi nhưng mình không thể tham gia họp nhóm dự án được nữa. Có một số việc vừa xảy ra ngoài tầm kiểm soát khiến mình phải tập trung giải quyết. Mình hy vọng mọi người hiểu cho, và mình thật sự xin lỗi. Mình sẽ không gây khó cho các bạn, và mình hứa sẽ gửi tất cả kết quả mình làm được cho mọi người trước khi đến ngày báo cáo. Thật ra mình đã gần như hoàn tất phần việc đang phụ trách rồi, chỉ có điều mình không thể họp nhóm thôi.

Chúc mọi người may mắn,

TJ.

Ngay khi tan học tôi liền chạy đua đến phòng họp và để bức thư lên chiếc bàn nơi mọi người đều có thể nhìn thấy. Sau đó tôi chạy ra trạm xe buýt và thầm cầu khẩn để không đụng phải ai trong nhóm. Trong lúc đứng chờ xe, tôi kéo cổ

áo lên cao hết mức và xõa tóc ra che bớt mặt, hy vọng không ai nhận ra mình.

Không may có một chiếc xe trờ tới đậu ngay đó và Olivia bước ra.

“Chào TJ”, nhỏ nói. “Bạn làm gì ở đây vậy? Không tới họp nhóm hả?”

Tôi lắc đầu. “Ờ... không, xin lỗi, mình có việc rồi. Nhưng mình vẫn đang chuẩn bị những phần được phân công và sẽ gửi cho mọi người kịp thời gian.”

“OK, tốt. Sian tới đó chưa?”

“Ừm, mình không nghĩ vậy. Sao?”

Olivia nhún vai. “Ờ, cũng chẳng có gì đặc biệt. Cô bạn Nesta của TJ sao rồi?”

Ôi trời ơi, nhỏ này biết chuyện sao? Tôi tự hỏi trong lúc cảm giác lo lắng đang bao trùm khắp người. Nhưng sao nhỏ biết được?

“À, Nesta vẫn bình thường. Er... sao bạn hỏi vậy?” Tôi không muốn lỡ miệng nói ra điều gì với Olivia, và trước tiên muốn kiểm chứng lại xem nhỏ đã biết những gì.

Olivia trông không thoải mái lắm. “Mình... mình không biết có nên nói cho bạn không, có

điều... mình gặp Nesta rồi và cũng thích bạn ấy, nên... mình đang thắc mắc không biết có nên cảnh báo Nesta...”

Cảm giác lo lắng của tôi giờ được thay bằng cảm giác sợ hãi. “Cảnh báo về chuyện gì?”

“Về Luke. Nhớ lúc trước mình kể ảnh là bạn của anh trai mình không?”

“Có.”

“Nesta có thật sự thích ảnh không?”

“Mình... có, có... thích, đã... thích, à... có thích. Sao vậy?”

“Mình nghĩ Luke đang chuẩn bị chơi trò thường lệ của ảnh. Ảnh có người mới rồi, và Nesta chắc không bao lâu nữa...”

“Thật sao? Er... người mới hả? Ai vậy?”

“Không biết chắc nữa, nhưng mình có nghe chuyện. Ảnh nói với anh William là lần này ảnh thấy yêu thật sự. Tội nghiệp con bé kia, vì mình biết ảnh chỉ “thấy” kiểu đó chừng ba tháng là cùng. Dù sao thì Nesta chắc cũng sắp bị cho ra rìa đó.”

Tôi tự hỏi liệu Olivia đã biết gì về chuyện giữa

tôi và Luke chưa, có phải nhỏ đang giả vờ không nhỉ? “Nhưng sao lại nói với mình?” Tôi hỏi.

“À vì mình nghĩ có thể ảnh đã từng kể với bạn. Về Sian...”

“Sian?”

“Ừ. Có thể là nhỏ không ta? Chứ còn ai khác nữa? Mình biết nhỏ không phải kiểu người Luke hay thích nhưng nhỏ đã lộ ra chuyện buổi tối hôm trước đã có chuyện giữa hai người họ. Phải nói là mình rất ngạc nhiên. Nhưng biết đâu Luke thích điểm gì ở Sian thì sao. Mình không chắc có nên nói gì chưa nhưng vì mình biết bạn chơi thân với Nesta nên... biết đâu bạn ấy sẽ buồn. Mình biết Luke lâu rồi, có nhớ mình kể...”

Tôi gật đầu. “Về vụ này cô này mai cô khác đúng không. Có vẻ Nesta còn chưa quen Luke đến ba tháng.”

“Ừ, ảnh biết là có được tình cảm của Nesta rồi nên muốn chuyển qua mục tiêu chinh phục khác. Chắc ảnh vẫn đang cố chứng tỏ mình là Chàng Đào Hoa và có thể khiến ai cũng phải yêu mình.”

“Vậy Nesta chỉ như một cuộc chinh phục thôi sao?”

“Chắc cũng không đến nỗi thế. Mình nghĩ ảnh đúng là có thích những cô gái ảnh từng hẹn hò, nhưng rồi ảnh gặp một người khác và không cưỡng lại được ý muốn kiểm chứng xem mình có thể lừa đảo cô này hay không. Ảnh chẳng làm mọi chuyện rõ ràng nên đã khiến một tá các cô gái vẫn thắc mắc không biết họ là thế nào với ảnh. Nói chung ảnh hơi hèn khi phải đối mặt với chuyện này.”

Và trong khi đó anh ta cũng chẳng biết được những gì mình đã phá hoại, trong đó có những tình bạn. Được lắm, tôi sẽ không để anh ta hủy hoại tình bạn của mình chỉ vì muốn chứng tỏ bản thân anh ta.

“Mình biết đáng lý Luke phải là người nói cho Nesta chuyện này”, Olivia nói tiếp, “nhưng vì biết ảnh đã lâu, mình nghĩ ảnh sẽ lại tiếp tục tránh né. Nếu được thì bạn nên nói cho Nesta để bạn ấy chuẩn bị tinh thần. Rồi, chắc mình phải đi đây. Gặp lại sau nha.”

Sau khi Olivia đi khỏi, tôi cảm thấy bối rối hơn bao giờ hết. Có phải Luke vẫn cặp với Sian, hay người mà anh ta đang hứng thú chính là tôi? Hay một người nào khác? Vấn đề không phải tôi

muốn duy trì quan hệ với anh ta nữa, không một chút nào. Đánh mất những người bạn thân thiết là một cái giá quá đắt cho việc dính dáng tới một gã chẳng bao giờ biết mình muốn gì hay thích ai. Đang đứng đó đắm chìm trong dòng suy nghĩ, tôi chợt thấy Luke xuất hiện ở ngay góc đường và đi về phía trường tôi. Biết đâu anh ta định đến sớm vì muốn gặp được tôi trước khi Olivia và Sian tới? Hay anh ta định đến gặp Sian? Không, không phải đâu, anh ta đã trấn an tôi nhiều lần rằng không có chuyện gì giữa anh ta và Sian, và tôi tin anh ta. Có lẽ tôi không nên bỏ chạy như một kẻ hèn. Có lẽ tôi nên nói chuyện rõ ràng với anh ta xem chuyện gì đang xảy ra. Đúng. Anh ta sợ đối mặt chứ tôi thì không. Tôi muốn giành lại tình bạn của mình, nên tôi cần hiểu rõ mọi chuyện trước khi gặp tụi nó. Tôi ra khỏi trạm chờ xe buýt và bước nhanh về phía Luke. Nhưng ngay khi nhìn thấy tôi, anh ta liền quay ngoắt sang phải và gọi theo một cô bạn học lớp Mười vừa bước ra khỏi cổng trường.

Không tin nổi. Anh ta lừa tôi. Tôi thấy lòng mình tan nát. Rất may vừa lúc đó xe buýt đến và tôi nhanh chóng quay lại hàng để lên xe về nhà,

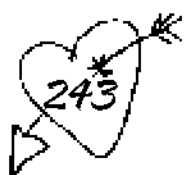
trong cảm giác bàng hoàng. Về đến nhà, tôi nói với mẹ rằng mình không được khỏe nên không muốn ăn gì và sẽ đi ngủ luôn.

Lên giường và trùm chăn kín đầu, tôi cố tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra. Sao anh ta lại lơ tôi trong khi anh ta biết dù gì cũng sẽ gặp tôi ở buổi họp nhóm? Có nên gọi anh ta và hỏi rõ không? Có điều dũng khí tôi có lúc này đã phai nhạt và tôi thấy mình kiệt sức khi nghĩ đến những chuyện vừa xảy ra. Anh ta chỉ nói với tôi rằng sẽ giải quyết chuyện này. Có lẽ tôi nên để anh ta tự do làm thế thật. Chắc sớm hay muộn gì anh ta sẽ gọi, và tôi nên chuẩn bị trước những gì cần hỏi. Tôi nhìn chiếc điện thoại và ước gì nó reo. Nhưng lúc này anh ta đang họp nhóm cơ mà. Hay có khi anh ta cũng giống tôi, để lại một bức thư nói rằng không đến được. Hy vọng là không. Thật uổng phí nếu phải bỏ dở dự án lúc này, khi mọi việc đã gần như hoàn tất. Có lẽ tôi nên gọi cho Nesta và hỏi mọi chuyện. Biết đâu nhỏ cũng đang ở nhà trong tình trạng như tôi. Và biết đâu nhỏ đang phỉ báng tôi trước tất cả những ai nghe nhỏ kể lại chuyện. Tim tôi như thắt lại khi nghĩ đến hình ảnh Nesta kể cho Tony, hoặc sang nhà Lucy và kể cho anh nhỏ, và mọi người sẽ cảm

ghét tôi. Làm sao tôi có thể làm bạn với họ được nữa? Mọi người sẽ nghĩ tôi là đồ tồi, có thể tôi đúng là thế thật. Một kẻ cướp bạn trai của người khác. Mà đâu phải của ai xa lạ, chính là của một trong những người bạn thân nhất. Nesta thật dễ thương với tôi khi Hannah chuyển đến châu Phi. Lúc đó tôi cảm giác mình không còn người bạn nào trên thế giới này nữa, nhưng Nesta khiến tôi thấy mình luôn được chào đón trong nhà nhỏ cũng như trong cuộc sống của nhỏ. Thế mà tôi đã đáp lại tình bạn của nhỏ ra sao?

Trời ơi, con căm ghét bản thân mình. Đáng lý tối qua tôi nên cưỡng lại Luke. Tại sao tôi lại không làm thế? Vì tôi chính là kẻ xấu xa nhất thế gian này. Tôi thật ngu ngốc. Sao tôi lại để anh ta vào nhà chứ? Có điều sau trận hôn tối qua, tôi thật sự tin anh ta cũng rất thích tôi, còn giờ tôi không biết phải nghĩ gì nữa. Có phải tôi đã quá mong chờ đến nỗi để mọi chuyện diễn ra thật dễ dàng? Nhưng cảm giác lúc ấy thật tuyệt vời và tôi chưa từng trải qua điều gì như thế. Tôi muốn nằm đó và chết đi cho xong. Chỉ mới hôm qua tôi vẫn còn như đang ở thiên đường thì giờ đây tôi đã ở địa ngục mất rồi.

Sau khi tôi lăn đùng ra giường một lúc, mẹ tôi bước vào cầm theo chiếc cặp nhiệt. Mẹ đặt tay lên trán tôi và nhìn tôi đầy lo lắng. “Có vẻ không phải bị sốt, nhưng cứ ngậm cái này đi để mẹ xem sao.”

Tôi chẳng hề phản đối. Làm sao nói với mẹ là tôi đang đau tim. Virus yêu. Nó nằm bên trong nhưng lại làm đau đốn chẳng kém các căn bệnh về thể xác. Nếu bị cúm hay cảm lạnh thì thật dễ dàng, chỉ cần uống một viên Lemsip với nước ấm. Nếu bị gãy chân, chỉ việc băng bột. Nhưng nếu tim tan nát thì phải uống thuốc gì đây? Làm gì có loại thuốc hay loại bột nào chữa nổi.

Sau vài phút, mẹ tôi lấy cặp nhiệt ra xem xét và nói: “Nhiệt độ của con bình thường mà TJ. Con thấy sao? Có đau gì không?”

Tôi khẽ rên và quay mặt vào tường. Mẹ thương tôi quá. Giá mà mẹ biết được tôi là người tệ hại thế nào. Tôi thấy nước mắt mình đang chảy ra giàn giụa, nhưng không muốn mẹ biết tôi đang khóc.

“Con nhưc đầu thôi”, tôi nói. “Chắc chỉ cần ngủ một chút.”

“Để mẹ lấy một viên paracetamol cho con. Nếu cần thêm gì thì gọi mẹ nhé.”

“Dạ. Giờ con ngủ đây.”

Tôi chờ mẹ ra khỏi phòng, nhưng mẹ vẫn còn đứng đó. Tôi cảm thấy mẹ đang nhìn mình dù tôi vẫn đang quay mặt vào trong.

“TJ, có chuyện gì con muốn nói với mẹ không? Có gì làm con buồn hả?”

“Không, chỉ là con muốn ngủ thôi”, tôi nói. Tất cả những gì tôi cần là được một mình để khóc cho thỏa thích.

“Có phải chuyện chuyển tới Devon làm con buồn không?”

“Không phải. Con nói với mẹ rồi mà, con đi bây giờ cũng được. Thực ra con còn nghĩ đó là cách tốt nhất.”

Mẹ ngồi xuống cạnh giường và xoa chân tôi.

“Vậy thì chuyện gì hả cục cưng? Con nói với mẹ được mà.”

“Không được đâu. Chỉ vì... mẹ... có bao giờ mẹ ước rằng mình quay ngược được thời gian không?”

“Cả triệu lần đó chứ”, mẹ dịu dàng trả lời. “Có phải... chuyện gì đó liên quan tới bạn trai không?”

Nước mắt tôi chảy ra giàn giụa. “Phải. À không... chỉ là... con đã phạm một lỗi rất lớn...”

Tôi ngập ngừng. Tôi không thể thổ lộ hết với mẹ được, bởi tôi quá xấu hổ. Nhưng trông mẹ rất lo lắng và vẫn ngồi đó nhìn tôi, khiến tôi nghĩ cần phải nói gì đó để mẹ yên tâm. “Um... mẹ đừng lo, con không phải đang có thai hay nghiện thuốc gì đâu. Chỉ là... vấn đề bạn bè thôi mà. Con... con cãi nhau với mấy đứa bạn, nhưng con sẽ giải quyết được.”

Mẹ xoa xoa chân tôi. “Chúng ta gặp chuyện suốt con ạ. Đó cũng là cách ta học được nhiều điều trong cuộc sống. Đôi khi rất khó vượt qua, nhưng vấn đề là ta luôn có hai lựa chọn – hoặc cứ nằm đó và tiếc nuối, hoặc đứng dậy và cố gắng sửa sai. Nếu thất bại cũng đâu phải là cái tội. Tội lỗi chính là khi ta không làm gì cả.” Rồi mẹ đứng lên. “Không ai hoàn hảo hết. Có lẽ cũng đừng quá khó khăn với bản thân con ạ. Dù con đã làm gì đi nữa, mẹ tin là vẫn còn cách để giải quyết. Cứ ngủ đi. Chuyện thường trở nên tốt hơn sau khi đã có một giấc ngủ ngon.”

Email: Hộp thư đến (2)

Người gửi: mwatts@fastmail.com

Người nhận: babewithbrains@psnet.co.uk

Ngày: 12 tháng 12

Tiêu đề: Quần áo

Hey TJ

Chị đã chuẩn bị quần áo sẵn sàng cho chị em mình ngày mai rồi. Hy vọng em sẽ thích bộ của em. Mà chị nghĩ em sẽ thích. Không quá màu mè đâu.

Gặp em sớm nha!

Thương

Marie

Email: Hộp thư đến (1)

Người gửi: hannahnutter@fastmail.com

Người nhận: babewithbrain@psnet.co.uk

Ngày: 12 tháng 12

Tiêu đề: Tình yêu thật sự

Hasta la bandango amigo

Wow! Nghe như chuyện với chàng Lukiemanukie là thật sao. Nhớ mời ta đến dự đám cưới nha, để ta còn mua một cái mũ nữa. Ta làm phụ dâu được không?

Bạn của người

Hannah

Email: Hộp thư đi (1)

Người gửi: babewithbrain@psnet.co.uk

Người nhận: hannahnutter@fastmail.com

Ngày: 12 tháng 12

Tiêu đề: Tình yêu đáng ghét

Hannah thương

Không có đám cưới nào đâu. Tất nhiên ngoại trừ đám cưới của chị Marie. Cũng chẳng có chuyện tình gì hết. Ta làm hỏng hết rồi, mất cả bạn bè lẫn anh Steve. Đây chắc là lúc ta cảm thấy tệ nhất trong đời (còn tệ hơn cái lần ta cảm thấy tệ nhất trước đây nữa). Vậy mà giờ ta còn phải đi để đóng thử vai nàng phụ dâu hạnh phúc ở Devon vì ngày mai phải đi thử quần áo. Ta nghĩ ta sẽ đứng trong nhà thờ và la to **ĐỪNG ĐỒNG Ý**. Tình yêu thật đáng ghét. Phải có luật gì đó cảnh báo về nó chứ. Ta sẽ giải thích sau nha.

Thương nhiều

TJ

@ h u ớ n g 18

Mình sẽ tổng khứ
gã này ra khỏi đầu
ngay lập tức

Hôm sau tôi thức dậy và sẵn sàng đi Devon, có điều khi nhìn thấy tôi xuống dưới nhà mẹ liền bảo tôi quay lại giường. Tôi biết chắc mình trông rất tệ với cặp mắt đỏ ngầu và thâm quầng. Tôi đã cố nhỏ vài giọt thuốc mắt nhưng cũng chẳng cải thiện được gì nhiều, cứ nhìn là biết tôi gần như thức trắng đêm.

“Trông con tệ quá”, mẹ tôi nói. “Con thấy trong người sao?”

“Không được một trăm phần trăm, nhưng cũng OK.”

“Cũng có thể con nhiễm bệnh luôn rồi. Đạo này vi trùng nhiều lắm nên bệnh viện của mẹ đầy người bị ho và cúm. Đến giữa buổi sáng mình mới khởi hành nên con cứ quay lại nằm thêm khoảng một tiếng nữa đi. Nếu lúc đó vẫn thấy mệt thì thôi con cứ ở nhà.”

Tôi thấy mình thật thảm hại nên cũng chẳng phản đối gì và quay lại giường, cố gắng thiếp đi khoảng nửa tiếng thì tỉnh dậy vì điện thoại di động reo. Tôi lập tức thấy lo sợ. Liệu có phải Luke gọi? Hay Nesta?

“Alô?” Tôi ngáp ngừng.

Là Izzie. “Ê, sao rồi?”

“Tạm ổn, trừ chuyện mẹ nghĩ mình đang bệnh.”

“Bồ bệnh hả?”

“Cũng không hẳn, nhưng thấy không khỏe lắm. Bồ nói chuyện với Nesta hay Lucy chưa?”

“Với Lucy... Cũng có chút đỉnh.”

“Nhỏ nói gì?”

“Không nhiều lắm. Mình tới quán Costa ở

Highgate vì cũng có hẹn gặp với hai nhỏ từ trước khi xảy ra vụ tùm lum này, chỉ có điều không biết hai nhỏ có muốn gặp mình không thôi. Cuối cùng vẫn thấy Lucy đang ngồi chờ Nesta ở đó, và mình với nhỏ cãi nhau một trận. Bỏ tin nổi không, nhỏ la mình đang chơi trò phe phái. Làm như không phải nhỏ với Nesta cũng đang thành một phe vậy đó. Nên mình cũng la nhỏ đang chơi trò phe phái luôn chứ sao. Rồi nhỏ nói gì đó kiểu như mình nghĩ mình được lợi gì trong vụ này, tại sao không chịu kể cho tụi nhỏ, nhưng nếu mình mà kể thì... coi như phản lại lòng tin của bồ, đúng không? Dù mình có làm kiểu nào cũng khổ, cũng sẽ khiến một trong hai người buồn thôi, với lại mình đã hứa với bồ là không nói gì và bồ cũng đã đau lòng lắm rồi. Thế là nhỏ nói Nesta cũng đau lòng vậy, cứ như mình chẳng thêm quan tâm đến Nesta không bằng. Cuối cùng nhỏ la lên rằng nếu đã coi nhau là bạn bè thì tại sao tụi mình không chịu kể hết cho nhỏ và Nesta nghe, rồi nhỏ bỏ về luôn.”

“Trời ơi, mình xin lỗi bồ lắm nghe Izzie. Nếu mình không nói gì chắc bồ cũng không phải gặp nhiều rắc rối vậy đâu.”

“Mình mừng là bồ đã kể chuyện đó. Và mình cũng hiểu tại sao lúc đó bồ không muốn kể với Lucy hay Nesta.”

“Khổ ghê, ước gì mình quay ngược thời gian lại được chỉ vài ngày thôi. Xí xóa hết, làm lại từ đầu. Ước gì mình giải quyết được chuyện này.”

“Mình nghĩ bồ vẫn còn cơ hội lựa chọn, hoặc là Luke hoặc là Nesta và Lucy. Nhưng nếu bồ chọn Luke, mình nghĩ hai đứa kia sẽ không muốn gặp bồ nữa đâu, ít ra là trong một thời gian.”

“Mình không hề muốn tiếp tục với Luke nữa đâu. Chẳng có tên con trai nào xứng đáng phải hy sinh tình bạn hết. Với lại mình nghĩ anh ta cũng chẳng muốn gặp mình nữa. Hôm qua mình định gặp anh ta để hỏi cho rõ, nhưng ngay khi nhìn thấy mình, anh ta giả bộ làm lơ luôn.”

“A”, Izzie nói. “Nhưng chuyện đó cũng chẳng có gì. Bồ nhớ mình đã nói về phản ứng của đám con trai khi cảm thấy bị tấn công là tấn công ngược lại không?”

“Ừ.”

“Thế thì có những tên không dùng chiến thuật đó mà lại bắt chước kiểu của đà điểu châu Phi,

nghĩa là cứ vùi đầu xuống cát để né tránh sự thật rồi mong cho khó khăn tự qua đi.”

“Nhưng nếu đã muốn né tránh thì sao anh ta vẫn tới trường, vì anh ta cũng biết rất có thể đụng phải ai đó trong đám mình mà?”

“Cái đó thì mình cũng chịu thua. Chắc anh ta buộc phải tới buổi họp vì anh ta là điều phối viên, và tuần sau là đến ngày báo cáo rồi.”

“Vậy bây giờ bồ định làm gì?”

“Chờ Nesta. Mình không muốn chơi trò chúng-ta-không-thèm-nói-chuyện nữa. Tụi mình chơi thân với nhau quá lâu rồi, mặc kệ Lucy nói gì, mình vẫn rất quan tâm tới Nesta. Mình nghĩ bồ cũng nên cố gọi cho nhỏ, đừng buông xuôi.”

Sau khi Izzie cúp máy, tôi lại nằm nhìn lên trần nhà và suy nghĩ. Tôi vẫn còn cơ hội chọn lựa, giữa tình bạn của chúng tôi và Luke. Luke – kẻ tôi vẫn không tin nổi, kẻ chuyên hẹn hò rồi chia tay với tất cả bạn gái của mình. Cần gì phải suy nghĩ lựa chọn nữa chứ. Tối thứ Năm vừa rồi có thể tôi và anh ta đã có khoảng thời gian tuyệt vời, nhưng cái giá phải trả quá đắt. Tôi muốn giành lại những người bạn của mình.

Tôi hít một hơi thật sâu và gọi cho Nesta nhưng chỉ có tiếng hộp thư trả lời tự động, nên tôi đành nhấn nhỏ gọi lại cho mình.

Nửa tiếng sau Izzie gọi lại.

“Mình đang ở trong quán Các Quý Cô”, nhỏ thì thào, “nên mình không nói nhiều được. Nhưng e là có tin xấu đây. Lúc Nesta tới, mình đã nói chuyện với nhỏ và cố giải thích bồ không có lỗi gì trong chuyện này, nhưng mà...”

“Nhưng sao?”

“Nhưng nhỏ tỏ ra khá lạnh nhạt mặc dù nhỏ không nổi khùng với mình như Lucy. Có điều tối qua nhỏ đã gặp Luke và anh ta chẳng nói gì đến chuyện chia tay hết, ngược lại anh ta còn nói vẫn muốn tiếp tục, rằng nhỏ rất có ý nghĩa với anh ta. Bồ tin được không chứ? Đúng là đồ đều. Thậm chí chút nữa anh ta sẽ gặp Nesta ở đây nè.”

“Nhỏ có nhắc gì tới mình không?”

Ở đầu dây bên kia Izzie bỗng im lặng.

“Đi mà Izzie, dù tin xấu đến mức nào cũng cứ nói cho mình biết với.”

“Đại khái nhỏ nói là Luke kể rằng bồ canh lúc anh ta không để ý rồi lao người vào anh ta.”

“Hả?” Tôi muốn nổi khùng thật sự. “Anh ta cũng nói vậy với mình khi mình hỏi thằng anh ta chuyện với Sian. Anh ta nói nhỏ cố tình hôn anh ta, và dù anh ta không muốn đáp lại nhưng nhỏ cứ lao người vào anh ta. Rồi Nesta cũng tin hết chứ gì?”

“Ừ, mình nghĩ vậy đó. Mình rất tiếc, TJ. Mình biết bồ thực sự từng nghĩ rằng anh ta là Người Đó của bồ.”

“Phải rồi, mình và một danh sách những đứa ngốc khác”, tôi nói. “Nesta có ghét mình không?”

“Er... chắc phải nói là hiện giờ bồ không nằm trong số những người nhỏ thích đâu.”

“Phải có ai đó cho nhỏ biết bộ mặt thật của Luke chứ Izzie. Mình đã cố gọi cho nhỏ nhưng chỉ có tiếng hộp thư trả lời.”

“Bồ có muốn mình nói chuyện với nhỏ lần nữa không?”

“Nếu được. Nhưng mình nghĩ tốt nhất chính mình sẽ nói. Bồ có ở lại chờ Luke tới không?”

“Không đời nào. Chắc mình cho hấn một đám nếu phải gặp hấn. Thằng cha này là đồ hèn. Mình nghĩ hấn đang đùa giỡn với cả bồ lẫn Nesta.”

Sau khi nói chuyện xong với Izzie, tôi đi tắm, giống như tôi muốn rửa trôi hết tất cả những chuyện này cho rồi. Trong khi đang ngâm mình trong bồn, tôi nghe một bài hát từ một đĩa CD của ba, một bài nhạc nền cho bộ phim Nam Thái Bình Dương, có một câu, “Tôi sẽ tống khứ gã này ra khỏi đầu ngay lập tức.” Quá đúng.

Chuyến đi tới Devon chỉ mất chưa tới bốn tiếng. Mẹ quần tôi vào một tấm chăn và để tôi nằm ở băng ghế sau nên tôi cũng cố ngủ được một lát, còn phần lớn thời gian tôi lơ đãng nhìn những cảnh vật đang lướt qua bên ngoài. Nghĩ đến những điều Izzie kể lại, tôi thấy cơn giận dữ của mình ngày càng tăng. Sao Luke dám dối trá về tôi với Nesta? Không biết anh ta có chút khái niệm gì về hậu quả của những gì mình đã làm không nữa. Dù biết sẽ rất khó khăn nhưng tôi quyết tâm phải nói chuyện với Nesta và cố cho nhỏ biết rằng bạn trai của nhỏ là tên lừa đảo.

Chúng tôi đến nơi vào cuối buổi chiều và đi thẳng tới căn hộ chị Marie và anh Stuart đã mua. Đó đúng là một nơi nhỏ nhắn và xinh xắn, mặc dù hiện giờ trông khá lộn xộn với đủ thứ đồ đạc vì anh chị tôi chỉ mới vừa dọn đồ tới. Mẹ tôi bắt

tay vào dọn dẹp ngay, còn ba thì đi xem vườn tược, nhờ đó tôi được ở một mình với chị Marie. Dù chị lớn tuổi hơn tôi nhiều nhưng lúc nào tôi cũng thấy thoải mái khi nói chuyện với chị ấy.

“Em thấy sao?” Chị tôi hỏi khi hai chị em cầm mấy tách trà vào phòng ngủ. “Mẹ nói em đang mệt.”

“Cũng có.”

“Cúm gà hả?”

“Không hẳn.”

“Chuyện với con trai phải không?”

“Sao chị đoán được?”

Chị Marie cười. “Chị rành mấy triệu chứng đó mà. Bơ phờ. Mắt đỏ. Trông cứ như cả thế giới này đang đè lên vai ấy. Kể chị nghe đi.”

“Cũng không có gì nhiều để kể. Chỉ là em đã phá hỏng mọi thứ, đánh mất bạn bè, làm tổn thương một anh chàng rất tốt bụng, và bị xử tệ bởi người duy nhất em từng yêu, hoặc nghĩ là em yêu.”

“Ghe. Nghe cũng không có gì nhiều ha?” Chị tôi cười.

Tôi cười đáp lại một cách yếu ớt. “Hỏi đó làm sao chị biết anh Stuart chính là người chị yêu?”

Chị tôi nhấp một ngụm trà và kể: “Ôi, nhiều biểu hiện lắm. Ảnh làm chị cười. Chị thích ở cạnh ảnh. Chị không tưởng tượng được cuộc sống mà thiếu ảnh.”

“Ừ, nhưng làm sao thực sự biết ảnh chính là Người Đó?”

“Tự nhiên biết thôi. Cảm giác không giống khi ở cạnh những người khác. Chị hiểu rằng ảnh ở đó là vì chị, ảnh sẽ làm mọi thứ cho chị, và chị cũng vậy đối với ảnh. Chị biết ảnh toàn tâm toàn ý với mình. Chị hoàn toàn tin tưởng ảnh.”

Khi chị ấy nói về chuyện tin tưởng, tự nhiên nước mắt tôi ứa ra.

“Nè”, chị Marie nói, “chắc không tệ đến mức đó đâu. Sao em không kể cho chị?”

“Nhưng chị hứa là không ghét em nha?”

“Không đời nào”, chị ấy cầm tay tôi và nói. Rồi tôi kể cho chị tất cả mọi chuyện.

Khi tôi đã kể xong, chị Marie dịu dàng nhìn tôi. “Tội nghiệp em. Có vẻ em phải nói chuyện với cậu này, và với Nesta nữa. Cứ nói thẳng.”

Tôi lắc đầu. “Không được. Ai cũng ghét em trừ Izzie. Nesta sẽ không thêm nói chuyện với em nữa, còn Izzie thì nghĩ là Luke sẽ bắt chước

đà điều châu Phi, tức là vùi đầu vô cát đó chị.”

“Vậy thì kéo đầu hấn ra khỏi cát. Nói chuyện với hấn. Hỏi hấn có biết hấn đang làm cái quái quỷ gì không.”

“Em đã cố gặp sau giờ học hôm qua nhưng anh ta lơ em. Tệ ghê. Với lại còn gì để nói nữa đâu? Lần trước nói chuyện, anh ta kêu em đừng có khó khăn quá và còn nói em đòi hỏi nhiều.”

“Được, nếu hấn đã nghĩ vậy. Chị quá hiểu em không phải loại người thích đòi hỏi, nhưng nếu nó đã nghĩ vậy rồi thì em có gì để mất nữa đâu. Em muốn giành lại tình bạn của em, vậy hãy gặp nó để giải quyết. Cứ đòi hỏi đi. Nếu một đứa con trai biết tôn trọng em, nó sẽ dành thời gian cho em, ngồi nghe em thổ lộ. Trong chuyện này, cảm nhận của em cũng quan trọng đâu kém gì của những người khác. Chị hiểu đã có người bị tổn thương, nhưng em cũng bị. Gọi Nesta đi. Rồi gọi cho cậu kia nữa.”

Chị ấy chỉ chiếc điện thoại rồi đứng lên đi ra cửa. “Hiện tại mới quan trọng. Chị sẽ giữ chân hai anh chị nhần nhó ngoài kia để em tự do nói chuyện.”

Chắc vẻ mặt tôi vẫn còn do dự nên khi ra đến cửa, chị Marie quay lại và thúc giục. “Gọi đi. Coi chừng hết cả tuần em vẫn không biết chuyện gì xảy ra bây giờ.”

Tôi ngồi dậy và nhìn chăm chăm chiếc điện thoại một lúc, rồi nhấc ống nghe và gọi cho Nesta.

Nhỏ vẫn không nghe máy nên tôi đành để lại tin nhắn lần nữa.

Tiếp theo tôi gọi Luke. Anh ta trả lời ngay.

“Chào Watts”, anh ta nói. “Anh vừa nghĩ tới em. Bọn anh đọc được thư em gửi nói là không đi họp nhóm nữa. Có chuyện gì vậy?”

Tôi ngạc nhiên bởi giọng nói hồ hởi của anh ta. Sao anh ta vẫn có thể vui vẻ đến thế trong khi tôi đang thật khổ sở chứ?

“Sao hôm qua anh lừa tôi đi vậy?”

“Vụ đó hả? Anh muốn nói chuyện với em, nhưng lúc đó Nesta chỉ cách có mười thước đằng sau em, nên em đâu có thấy cô ấy. Anh thì không muốn Nesta thấy tụi mình đi với nhau. Anh không muốn làm cô ấy buồn thêm...”

Nhưng làm tôi buồn thì được phải không, tôi nghĩ. “Vậy nên anh đồng ý hả?”

“Đâu có. Sự thật là sau khi em đã lên xe, anh quay lại và nói chuyện với Nesta. Cô ấy khá giận.”

Tôi quyết định phải nói rõ mọi thứ. Chị Marie nói đúng, tôi chẳng còn gì để mất nữa. “Phải, rồi anh nói với nhỏ rằng tôi lao vào anh chứ gì. Anh thừa biết là không phải vậy mà.”

“Đương nhiên anh biết”, Luke nói với một giọng tỏ ra dịu dàng. “Chuyện đó thật đáng nhớ.”

“Vậy tại sao anh còn dối trá làm gì?”

Luke thở dài. “Thôi mà TJ. Tụi mình có nhất thiết phải như vậy không?”

“Có chứ. Tôi cần biết chuyện gì đang diễn ra. Izzie nói rằng anh và Nesta vẫn tiếp tục quen nhau. Tôi tưởng anh đã nói sẽ chia tay với nhỏ?”

“Có, anh sẽ làm, nhưng anh cần thời gian. Anh quý Nesta và anh không muốn làm cô ấy buồn. Chuyện giữa tụi anh diễn ra nhanh quá nên anh nghĩ mình sẽ tiếp tục với cô ấy một thời gian rồi sẽ từ từ rút lui.”

Tôi không thể tin nổi anh ta vẫn tiếp tục cư xử như vậy, và không biết phải nói gì trong một lúc.

“Em vẫn đang nghe chứ TJ?” Luke hỏi.

“Có.”

“Tuần tới mình gặp nhau nha. Anh rất muốn gặp em”, anh ta nói, tỏ ra có vẻ phấn khích. “Anh cứ nghĩ về em và buổi hôm đó suốt. Anh không muốn chờ...”

Nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, tôi nói nhanh: “Nghe nè, tôi phải đi đã. Bye, Luke.”

Chị Marie thò đầu vào cửa. “Chị đem mấy thứ để em đắp mắt”, chị tôi nói và đưa mấy lát dưa leo cho tôi. “Chuyện ổn chứ?”

Tôi muốn gào lên. “Không hề. Chẳng ổn tí nào. Em không tin nổi. Anh ta vẫn muốn gặp em, nói là cứ nghĩ về em suốt. Anh ta còn nói sẽ cần thời gian để chia tay với Nesta từ từ.”

Chị Marie đến ngồi bên cạnh tôi. “Hhmmm. Chuyện này nghe quen ghê. Em có thật sự, thật sự thích anh chàng này không?”

“Em... em không nghĩ vậy nữa. Không. Đúng là rối rắm. Chuyện đã quá phức tạp và em không muốn đánh mất bạn bè vì anh ta.”

“Vậy nói với hắn đi, và với mấy đứa kia nữa.”

“Vừa rồi chị nói chuyện này nghe quen nghĩa là sao?”

Chị Marie đứng lên kiểm tra xem cửa đã

đóng chặt chưa. “Hứa là em không kể lại cho ba mẹ nha?”

“Em hứa.”

“Khi em hỏi chị làm sao biết anh Stuart chính là người đó và chị nói vì chị tin tưởng anh, thật ra đó chính là một bài học mà chị đã khổ sở học được.”

“Sao vậy?”

“Có nhớ lúc trước chị từng quen với một gã tên Matthew không?”

Tôi gật đầu. “Hơi nhớ. Vài năm trước phải không? Làm bác sĩ ở bệnh viện chỗ chị công tác? Em chưa gặp anh này lần nào vì chị chưa bao giờ dẫn anh về nhà.”

“Thì đây chính là lý do. Có chuyện chị chưa từng kể với ai trong nhà mình, đó là anh ta đã kết hôn rồi. Bởi vậy vừa rồi chị mới nói chuyện này nghe quen quen. Anh ta kể với chị rằng vợ chồng anh ta không hạnh phúc và họ sẽ chia tay, rằng quan hệ giữa họ không còn gì cả, còn chị thì tin từng lời anh ta nói, giống một con ngốc. Anh ta luôn miệng nói chị chính là tình yêu lớn nhất trong đời anh ta và anh ta sẽ cần thêm thời

gian để chia tay vợ vì không muốn làm cô ấy đau lòng, vân vân và vân vân...”

“Em không biết có chuyện như vậy.”

Chị Marie nhìn ra cửa. “Không ai biết. Nhưng hồi đó chị tin hết, chị nghĩ mình thực sự yêu anh ta, và anh ta sẽ ly dị vợ vì chị...”

“Rồi sao nữa?”

“Rồi một ngày chị được chỉ định đến tạm thay cho một đồng nghiệp ở khoa sản. Đoán coi bệnh nhân là ai? Vợ anh ta. Có thai năm tháng. Một người rất dễ thương. Làm sao quan hệ của họ chấm dứt trong tình cảnh đó chứ. Khi chị hỏi về chuyện đó, anh ta nói chỉ vì tai nạn nhất thời, và vẫn có ý định ly dị vợ sau khi đưa con ra đời. Phải nói là lúc gặp nhau, chị nhận thấy vợ anh ta chẳng hề biết chút gì về ý định đó.”

“Em rất tiếc. Chắc chị buồn lắm.”

“Đúng. Tan nát, và cảm thấy mình dần độn. Chị sẽ không chấp nhận anh ta nếu không nghĩ rằng cuộc hôn nhân của anh ta sắp kết thúc. Anh ta kể về vợ mình cứ như về một con quái vật vô cảm ấy, nhưng cô ấy thật sự rất dễ thương. Có điều anh ta khiến chị nhận ra rằng một khi anh

ta đã phản bội vợ mình trong một thời điểm như vậy, đồng thời còn nói xấu sau lưng cô ấy, anh ta cũng sẽ làm thế với chị. Từ đó chị nghĩ điều quan trọng nhất trong một mối quan hệ chính là lòng tin. À mà chị biết chuyện của em không giống vậy. Em nhỏ hơn chị nhiều, còn cậu Luke này cũng không hề giống Matthew. Nhưng chị muốn cho em biết có những loại người như vậy, và những gì Luke làm với Nesta có thể hắn cũng sẽ làm với em. Chị thấy có vẻ như Luke không biết mình muốn gì, hoặc hắn cũng là đồ hèn giống Matthew.”

“Vậy Matthew sao rồi?”

“Lần cuối chị nghe tin thì vẫn đang sống với vợ. Chị chấm dứt với anh ta ngay khi chị nhận ra anh ta dối trá, nhưng cũng phải một thời gian sau mới nguôi ngoai được. Tệ hại. Chị cứ nghĩ về vợ anh ta và cảm thấy mình quá xấu xa.”

“Em biết. Đó cũng chính là điều em cảm thấy khi nhận ra Nesta buồn thế nào lúc nhỏ biết chuyện Luke nói dối nhỏ. Nhưng giờ anh ta lại thuyết phục được nhỏ rồi, nên thay vì nổi khùng với Luke, Nesta lại nghĩ chính em đã lao vào anh ta và quay sang nổi khùng với em.”

“Cậu ta có đáng không TJ?”

Tôi lắc đầu. “Tuyệt đối không. Không đời nào em chịu để mất hai đứa bạn thân thiết nhất vì một kẻ lấy việc đùa giỡn tình cảm của những nạn nhân gây thơ làm thú vui, và em lại chính là một trong số những nạn nhân đó.”

“Chính xác”, chị Marie nói. “Nhưng bản chất của vấn đề nằm ở chỗ liệu em có tin hẳn không.”

Tôi lắc đầu. “Không còn nữa.”

“Em có tin Nesta không?”

Tôi gật đầu. “Hoàn toàn tin. Nhỏ không biết nói dối hay giữ bí mật dù có cố đi chăng nữa.”

“Vậy em có câu trả lời rồi đó”, chị Marie nói và đứng dậy đi đến tủ quần áo. “Tuy nhiên lúc này chị em mình đang có cái đám cưới phải lo, nên tạm quên Luke một lát và tới thử mấy cái váy này đã nhé!”

**Cách chữa mỏi mắt
hoặc đỏ mắt do mất ngủ**

- 1. Nhúng hai túi trà hoa cúc vào nước nóng. Khi nước đã nguội, lấy hai túi trà ra bóp hết nước rồi nằm xuống và đắp lên mắt.**
- 2. Cắt hai lát dưa leo mỏng, nằm xuống và đắp lên mắt.**

@ h u ơ n g 19

Đôi mắt

Hôm đó là thứ Bảy và cả nhà đang ăn tối. Riêng tôi vì không muốn ăn nên xin phép về phòng và đi thẳng tới chiếc điện thoại. Tất cả những gì tôi cần bây giờ là có lại được những người bạn của mình.

“Dạ em muốn nói chuyện với Nesta”, tôi nói.

“Giữ máy nha, để anh kêu nó”, anh Tony nghe máy và nói. Sau vài phút anh ấy quay lại. “Nó nói nó không có ở nhà.”

Tôi gọi tiếp cho Lucy, nhưng cũng chỉ có hộp thư thoại trả lời. Tôi đành để lại lời nhắn cho nhỏ, nói rằng tôi rất cần nói chuyện với nhỏ. Sau đó tôi

gọi cho Izzie và thật may nhỏ đã nghe máy. Tôi kể cho nhỏ về cuộc gọi mới nhất của tôi cho Luke.

“Mình đã nói rồi mà, anh ta nói với bồ một đằng, với Nesta một nẻo”, Izzie nói.

“Mình phải kể với Nesta nếu mình gặp được nhỏ.”

“Còn mình sẽ kể với Lucy nếu mình gặp được nhỏ”, Izzie tiếp. “Ngày mai mình sẽ tới nhà nhỏ và sẽ ngồi đó miết nếu nhỏ không chịu cho mình vô.”

“Có thể mình sẽ đi cùng bồ nếu về kịp. Chắc mình sẽ đem theo dải băng có dòng chữ xin lỗi.”

Sáng Chủ nhật cả nhà đã không về sớm được như dự kiến vì ba tôi muốn đi xem những căn nhà đang rao bán, còn mẹ và chị Marie vẫn còn một số việc phải làm để chuẩn bị cho đám cưới. Khi đi cùng ba tôi đến xem những căn nhà, tôi có cảm giác ông không còn hứng thú như lúc trước nữa và bây giờ tôi mới là người hứng thú hơn. Dù sao tôi cũng hơi tiếc vì đã lỡ nói với mẹ rằng mình thích chuyển đến đây. Một mặt, điều đó sẽ là khởi đầu mới cho tôi, sau khi đã gây với Lucy lẫn Nesta. Ở đây sẽ chẳng có ai biết tôi là ai và

tôi đã làm gì. Nhưng mặt khác nếu làm lành được với mấy đứa kia thì chuyển đi chính là điều cuối cùng tôi mong muốn.

Đến trưa, mọi người đều muốn đi mua gì đó cho dịp Giáng sinh sau khi đã thưởng thức xong bữa ăn với món mì ống do chị Marie nấu (đó là món ruột và là món duy nhất chị tôi biết nấu. Tôi thắc mắc không biết anh Stuart có nhận ra điều này chưa, và trừ phi anh ấy tự nấu ăn, nếu không thì chỉ còn cách ăn ở ngoài hoặc chỉ ăn mỗi một món suốt đời). Tôi thấy có rất nhiều thứ rất hay để làm quà cho Nesta, Izzie và Lucy. Tôi mua vài thứ (có cả một cuốn sách nấu ăn dành tặng cho chị Marie) và nghĩ thầm không biết cuộc sống sẽ ra sao nếu không có mấy nhóc bên cạnh. Tôi luôn nghĩ đến Izzie mỗi khi nhìn thấy một hộp dầu thảo dược, nghĩ đến Nesta khi thấy đồ trang điểm hay sữa tắm, và bất cứ kiểu quần áo dễ thương nào cũng làm tôi nhớ đến Lucy cùng niềm đam mê thiết kế của nhóc. Tôi thật buồn khi mua những món quà cho ba đứa, với ý nghĩ đây có thể là Giáng sinh cuối cùng của chúng tôi ở London. Tôi mua một chiếc vòng cổ bằng bạc cho Izzie, một chiếc khăn quàng nhung màu đỏ cho Lucy và một chiếc túi

nhỏ nhắn có gắn trang sức cho Nesta. Tôi mong mấy nhỏ sẽ nhận quà và vẫn là bạn của tôi, vẫn cùng tôi đi chơi trong những ngày nghỉ sắp tới đúng như cả nhóm đã dự kiến trước khi gã Luke đểu cáng kia xuất hiện. Tôi quyết tâm rồi. Luke đã là quá khứ. Chỉ hy vọng Lucy, Izzie và Nesta vẫn sẽ có mặt trong tương lai của tôi dù tôi sống ở nơi nào đi nữa.

Sáng thứ Hai tôi cố đi học thật sớm và chờ trước cổng trường để đón đường Nesta và Lucy.

Lucy đến trước. Trông nhỏ hơi bối rối khi nhìn thấy tôi, cứ như nhỏ không biết phải phản ứng thế nào.

“Lucy”, tôi gọi. “Mình nói chuyện với bồ được không?”

Nhỏ ngập ngừng trong giây lát rồi bước lại.

“Mình muốn nói là mình thật sự rất rất xin lỗi”, tôi thốt lên. “Mình không bao giờ cố ý để những chuyện này xảy ra đâu. Cho mình biết đi, liệu bồ có làm bạn với mình tiếp được không? Mình sẽ làm tất cả. Mình biết đã khiến mọi chuyện rối tung, nhưng chuyện mình với Luke hết rồi. Mình hứa đó. Tại mình ngu ngốc quá.”

Lucy có vẻ lúng túng. “Hôm qua Izzie tới nhà mình. Nhỏ chẳng chịu đi cho đến khi đã kể hết với mình.”

Tôi mỉm cười. “Nhỏ có dựng lều trước nhà bồ không?”

Lucy cũng cười. “Kiểu vậy đó. Nhỏ tuyên bố sẽ không đi cho đến khi hai đứa nói xong mọi chuyện, và rằng nhỏ có đem theo cả bánh mì lẫn túi ngủ, rằng sẽ ngủ luôn ở đó nếu mình không để nhỏ vô nhà. Dù sao thì nhỏ cũng đã kể hết cho mình nghe rồi, và... và... mình nghĩ mình đã quá vội vàng lên án bồ.”

“Vậy nghĩa là hai đứa mình lại thành bạn bè phải không? Mình biết chỉ mới mấy ngày thôi nhưng có cảm giác như hàng thế kỷ ấy. Mình nhớ mấy bồ lắm, và đúng là thật khổ sở khi không được nói chuyện với mấy bồ.”

Lucy gật đầu. “Mình cũng nhớ bồ - như dịp cuối tuần vừa rồi, đúng là thấy kỳ quá. Nhưng nghe nè TJ, mình muốn tụi mình vẫn là bạn, có điều bạn bè thì nên nói với nhau mọi chuyện. Đáng lẽ bồ phải kể chuyện bồ thích Luke mới đúng.”

Tôi gật đầu. “Mình biết. Mình thực sự hiểu mà, nhưng... tại mình sợ bồ sẽ ghét mình.”

“Sao mình lại ghét bồ. Bồ đâu thể kiểm soát được bồ thấy thích ai, nhưng vẫn có thể kiểm soát được hành động của chính bồ.”

“Mình biết, và những chuyện thế này sẽ không bao giờ xảy ra nữa đâu. Mình hứa là từ giờ mình sẽ kể cho mấy bồ mọi thứ, mọi thứ...”

“Đồng ý”, Lucy mỉm cười.

Tôi vòng tay qua người nhỏ và ôm thật chặt. “Mình thật lòng không cố ý đâu”, tôi nói. “Chỉ tại mình ngốc quá... và buồn nữa...”

“Ừ, mình nghĩ thỉnh thoảng vụ tình cảm khiến tụi mình hơi dần...”

“Chuyện này khiến mình nhận ra nhiều thứ...”

Ngay lúc đó Nesta xuất hiện từ góc đường. Nhỏ khựng lại khi thấy tôi và Lucy có vẻ khá thân ái bên nhau, rồi nhỏ rẽ sang hướng khác.

“Nesta”, tôi gọi theo.

“Để sau đi”, nhỏ nói trong khi đang đi về hướng hội trường.

Đúng là muốn giành lại được Nesta không dễ đâu, tôi nghĩ.

“Bồ có ý kiến gì không?” Tôi hỏi Lucy.

“Năn nỉ chắc cũng được”, nhỏ nói. “Nếu không

xong thì hối lộ, ví dụ cho ăn sôcôla miễn phí suốt đời hay gì đó. Còn mình sẽ thử nói chuyện với nhỏ trong giờ giải lao.”

Đến giờ giải lao, Nesta bước ra khỏi lớp và Lucy đi theo, còn tôi thì cầu khẩn cho nhỏ thuyết phục được Nesta. Tuy nhiên 15 phút sau Lucy vô lớp và nhìn tôi lắc đầu.

“Để mình thử gặp nhỏ lúc ăn trưa coi sao”, Izzie nói. “Nhỏ cần phải nhận ra bộ mặt thật của Luke.”

“Cảm ơn Iz”, tôi nói. “Nhưng mình nghĩ chính mình nên nói với nhỏ.”

“Vậy thì phải hy vọng là nhỏ sẽ không chém luôn sứ giả”, Izzie nói với vẻ mắt ranh mãnh, “hoặc treo cổ. Nhưng mà nếu vậy thì tụi này sẽ có cơ hội thực hành kỹ năng sơ cấp cứu.”

Tôi khẽ nắm vào tay nhỏ. Cảm ơn trời vì đã có Izzie. Chính nhỏ đã giữ cho tôi tỉnh táo để vượt qua tất cả chuyện này.

Đến giờ ăn trưa, tôi chạy ra khỏi lớp đầu tiên để đứng chờ Nesta. Khi thấy tôi, nhỏ lập tức quay sang hướng khác. Lucy và Izzie ra sau và gật đầu ra hiệu cho tôi đuổi theo.

“Nesta”, tôi gọi khi đã đuổi kịp nhỏ. “Tụi mình cần nói chuyện.”

“Chẳng có gì để nói.”

“Về Luke...”

“Đã bảo là chẳng có gì để nói hết. Ảnh nói với tôi rằng bồ đã lao vào ảnh.” Rồi nhỏ đứng lại và quay qua nhìn tôi. “Sao bồ có thể làm vậy hả TJ?”

“Mình xin lỗi, Nesta, mình rất xin lỗi. Có điều không phải như những gì anh ta nói đâu.”

Nhỏ xua xua tay như muốn dẹp bỏ những gì tôi vừa nói. “Ừ, phải, gì cũng được hết.”

“Không. Nesta. Không phải gì cũng được. Chuyện đó không phải chỉ có ở phía mình, bồ phải tin mình. Luke đã nói dối với cả hai đứa.”

Nhỏ lắc đầu. “Bồ không hiểu hả?” nhỏ hỏi. “Ảnh thích tôi. Hết chuyện. Giờ tự đi tìm bạn trai cho bồ đi.” Rồi Nesta bước tiếp ra hành lang.

Không thể để nhỏ đi như vậy được. Đây sẽ là điều khó khăn nhất tôi từng làm và tôi biết nhỏ sẽ đau lòng, nhưng phải cho nhỏ biết sự thật. “Mình đã nói chuyện với anh ta sau khi anh ta kể cho bồ về câu chuyện bịa đặt kia và...”

Tôi thấy nhỏ bước chậm lại, nên tôi chạy tới bên

cạnh nhỏ. “Nghe nè Nesta, mình thật sự xin lỗi phải nói chuyện này và... và... mình tin Luke có thích bồ. Chính anh ta nói với mình anh ta thích bồ, nhưng anh ta cũng nói rằng sẽ chia tay bồ.”

Nesta dừng lại. Nhỏ không quay qua nhìn tôi nhưng có thể thấy nhỏ đang chăm chú nghe.

“Anh ta...anh ta nói với mình rằng anh ta thích mình, nhưng không muốn làm bồ đau lòng nên anh ta sẽ tiếp tục với bồ một thời gian nữa và từ từ chia tay. Mình chẳng biết điều đó có thật không, nhưng mình nghĩ bồ nên biết anh ta đang nói gì sau lưng bồ.”

Nesta vẫn không nói lời nào.

“Mình thật sự rất xin lỗi. Nhưng không có chuyện mình lao vào anh ta đâu, thật đó. Tụi mình có hôn nhau một lần, chỉ một lần... nhưng không phải mình ép buộc anh ta. Không hề. Anh ta ở chỗ mình đến ba tiếng...”

Cuối cùng Nesta cũng quay lại nhìn tôi với vẻ mặt vừa đau đớn vừa giận dữ. “Anh ta nói với bồ rằng anh ta sẽ chia tay tôi?”

“Đúng. Bồ không hiểu sao Nesta? Anh ta nói với hai đứa mình hai chuyện khác nhau...”

“Và... hôm hai người hôn nhau, anh ta đã ở chỗ bồ đến ba tiếng?”

Tôi gật đầu.

Nesta vò tóc. Trông nhỏ rất bối rối.

“OK. OK... Sắp xếp lại mọi thứ đã. Vậy là bồ nói Luke đã lừa dối tôi về chuyện của bồ?”

“Đúng. Nhớ mấy nốt ban đỏ của mình không?”

“Tôi hỏi anh ta thì anh ta nói chắc Steve đã làm.”

“Không thể nào. Với lại bồ biết anh Steve mà, hầu như có rìa mép đâu. Mình biết chuyện này khó chấp nhận, nhưng chính là Luke đó.”

“Và bồ nói anh ta sắp chia tay tôi hả?”

“Anh ta nói vậy đó.”

“Được rồi. OK. Vậy... nếu đúng là anh ta chia tay tôi, bồ sẽ cặp với anh ta hả?”

“Khooông. Không đời nào. Mình không thể tin tưởng nổi anh ta. Bồ cũng không tin anh ta được đâu. Chính vì vậy nên mình mới kể với bồ tất cả chuyện này. Có điều bồ có thể tin mình, Nesta à. Giờ mình đang hoàn toàn chân thật với bồ. Mình tin là Luke không phải chỉ đang chơi

xỏ hai chúng ta thôi đâu. Sian cũng nghĩ anh ta thích nhỏ.”

“Sian? Con nhỏ tóc vàng đó hả?”

“Ừ. Anh ta nói không hề thích nhỏ, rằng nhỏ không phải kiểu anh ta ưa. Nhưng sau đó nhỏ kể với mình rằng anh ta đã hôn nhỏ. Đến khi mình hỏi thẳng thì anh ta kể một câu chuyện y như những gì anh ta nói với bồ về mình đó. Rằng nhỏ lao vào anh ta.”

Trông Nesta có vẻ bị sốc thật sự. “Sian? Không tin nổi.”

“Nói chung ai biết được chính xác nhỏ đang nghĩ gì, nhưng mình tin không phải hoàn toàn do lỗi của nhỏ khi cứ tin rằng anh ta thích nhỏ. Anh ta chẳng hề nói sự thật với ai cả. Mình nghĩ anh ta muốn có được cả ba đứa cùng lúc. Nhưng mặc kệ, mình thấy đủ lắm rồi. Mình không muốn có bất cứ hiểu lầm nào nữa, và muốn được ở cạnh những người mình có thể tin tưởng và những người đó cũng tin mình. Mình muốn hai đứa lại trở thành bạn của nhau hơn bất cứ gì trên thế gian này.”

Cái nhìn của Nesta trở nên dữ tợn và lạnh lùng. “Tôi sẽ giết anh ta”, nhỏ nói và quay người đi thẳng.

Tôi nhìn theo và đang tự hỏi liệu có nên đuổi theo không thì Izzie đến sau lưng. “Đừng đi theo. Hiện giờ chắc nhỏ cần được ở một mình.”

@ h u ở n g 20

Buổi báo cáo

“Hắn ta mới tới”, Izzie thông báo khi nhỏ đến chỗ Olivia và tôi đang gắn những thành phẩm của dự án lên bảng. Buổi chiều ngày tổng kết dự án, tất cả những học sinh tham gia đều được nghỉ để tập trung tại Học viện Highgate chuẩn bị cho phần trưng bày tối hôm đó. Cả hội trường đầy giáo viên và học sinh tập trung theo từng nhóm tại khu vực trưng bày của mình, đang cố chỉnh sửa lần cuối nhằm chuẩn bị tốt nhất cho việc triển lãm thành quả dự án.

“Chắc đến lúc được nghe nhạc rồi”, tôi nói khi liếc qua vai và thấy Luke đang bước về phía tôi.

“Nhớ cho mình biết kết quả nha”, Izzie nói và đi sang phía bên kia của gian phòng. “Nhân tiện mình đứng ở ngay kia thôi, trong trường hợp bồ cần mình qua cho hấn nốc ao.”

“Vậy còn triết lý Phật giáo của bồ về vụ không nên sát sinh thì sao hả?”

“Mình đâu có định giết hấn”, nhỏ cười khúc khích, “chỉ làm hấn tàn phế thôi.”

“Ừ, cảm ơn Iz”, tôi nói và tiếp tục gắn những tấm poster giới thiệu các nhân vật nổi tiếng từng sống ở Hampstead lên tấm bảng của nhóm. Khu vực trưng bày của nhóm tôi trông rất nổi bật. Trên một mặt của tấm bảng là tất cả những tấm hình với màu sắc khá bắt mắt về các ngôi nhà chúng tôi từng đến, do Steve chụp cho tôi trước khi hai đứa chia tay. Mặt bên kia là poster của tôi về tất cả những nhân vật nổi tiếng từng sống ở đây cùng một tấm bản đồ thể hiện nơi họ đã sống. Luke cũng đã thu thập và dán lên bảng những câu nói nổi tiếng của các nhà văn cùng những tấm ảnh chụp các bức họa vẽ về vùng này. Sian đã làm một bản vẽ rất đẹp mô tả những con đường, cửa hàng và nhà cửa. Còn Olivia đã bố trí những

mẫu thông tin nhỏ cho các phần nằm trên bảng khiến chúng trông rất đẹp và hài hòa. Nhìn một cách tổng thể, thành quả của chúng tôi trông rất chuyên nghiệp và bắt mắt.

“Bắt đầu đẹp đẽ rồi đây”, Olivia lùi lại ngắm nghía và thấy Luke cũng vừa tới nơi. “Em nghĩ sẽ rất nổi. Anh có thấy vậy không Luke?”

Luke đang nhìn tôi chứ không nhìn tấm bảng. “À, ừ, đẹp lắm. Xin lỗi anh tới trễ. Er...Olivia”, anh ta lấy chìa khóa xe trong túi ra, “em làm ơn lấy hết mấy cái hộp trong cốp xe anh ra nhé. Anh đem tới một đồng brochure giới thiệu về mấy ngôi nhà liên quan đến dự án của mình để người ta lấy xem nếu thích. Anh kiểm tra một số thứ ở đây đã rồi sẽ ra phụ em sau.”

“OK”, Olivia nói và bước ra ngoài.

Trong khi đó tôi vẫn tiếp tục với công việc của mình.

“Sao em không trả lời cú điện thoại nào của anh hết vậy?” Luke hỏi. “Anh muốn điên luôn đó.”

“Ừa em nghĩ anh biết chính xác tại sao mà”, tôi nói mà chẳng thèm quay lại nhìn anh ta.

“Thực sự là không”, anh ta nói. “Anh nghĩ mình cần nói chuyện.”

Tôi không kiềm chế được nữa. “Ôi trời, mình phải làm chuyện đó bây giờ sao?”

“Ừ. Anh cần biết những gì đang diễn ra...”

“À, đừng nặng nề quá vậy chứ anh”, tôi nói và quay qua anh ta. “Tối nay là buổi quan trọng mà.”

“Em có biết là anh đã chia tay Nesta rồi không?”

“Em biết là Nesta đã chia tay với anh”, tôi trả lời. “Lucy kể cho em rồi.”

Có vẻ như Nesta không hề bỏ phí chút thời gian nào và chia tay Luke ngay hôm tôi kể cho nhỏ nghe anh ta đã dối trá ra sao.

“Vậy nghĩa là chuyện của tụi mình không còn trở ngại gì nữa rồi.”

“Hả?” Tôi không thể tin nổi sự trơ trẽn này của anh ta. “Er...anh trơ trẽn thật đó Luke. Tôi nghĩ đúng là vẫn còn một vấn đề rất lớn giữa chúng ta, thậm chí vài vấn đề kia. Một, anh là kẻ dối trá. Hai, có vẻ anh không chịu nổi khi chỉ còn một mình. Và ba, tôi không tin anh. À, và bốn, dù cho

anh có là kẻ cuối cùng còn lại trên hành tinh này thì tôi cũng không đi cùng anh đâu.”

Luke có vẻ sửng sốt. “Nhưng... anh tưởng chuyện giữa tụi mình rất đặc biệt.”

“Chuyện với Nesta cũng vậy, với Sian cũng thế, rồi có trời mới biết còn với những em ngốc nghếch nào nữa. Bây giờ mong anh thứ lỗi, tôi phải đi ra kia giúp Olivia bung mấy cái thùng đây.”

Vừa lúc đó Sian cũng đến và tỏ ra bẽn lễn với Luke. Cứ tới đi bỏ, tôi thầm nghĩ trên đường bước ra ngoài.

Izzie gặp tôi ngay cửa và hỏi: “Xong chứ hả?”

“Tất nhiên. Bỏ sao? Chuẩn bị xong hết chưa?”

Izzie gật đầu và chỉ về hướng gian trưng bày của nhỏ. Nhỏ đã chuẩn bị cả núi hình về những lãnh tụ của các tôn giáo khác nhau, và còn có cả tượng của một ông Phật đang cười được đặt trang trọng phía trước. Còn anh Steve tốt bụng đã chụp hình tất cả nhà thờ trong vùng cho nhóm nhỏ. Izzie còn thuyết phục được Trevor chịu ăn mặc như tu sĩ Ấn Độ dù anh chàng có vẻ không thoải mái tí nào khi mọi người cứ đi ngang qua và hô “Lạy Krishna”.

Đột nhiên cặp mắt Izzie chuyển hướng sang phía cửa. “Ôi trời”, nhỏ kêu lên. “Báo động có trai đẹp. Ding doong. Hướng bên trái. Trường nào lại có được chàng hoàng tử đẹp trai vậy ta?”

Tôi quay theo hướng nhỏ đang nhìn và thấy một anh chàng cao cao đang bước vào theo sau Olivia. Anh chàng khá đẹp trai, trông cứ như em của Orlando Bloom ấy.

“Chẳng biết, nhưng đúng là chàng này thuộc hàng năm sao”, tôi nói trong lúc đang xem xét anh ta. “Nesta tới chưa vậy?”

“Đang ở cuối phòng phụ Lucy”, Izzie nói và chỉ về góc phải của hội trường, nơi Lucy đang tắt bật mặc áo quần cho một con manơcanh, còn Nesta thì đứng hướng dẫn. Bỗng Izzie bật cười. “Xem ra hai nhỏ cũng tia thấy anh chàng rồi.”

Tôi nhìn qua và thấy Lucy và Nesta cũng đang để ý xem xét anh chàng vừa rồi. Lucy thấy bọn tôi đang nhìn nên giơ tay vẫy. Lúc bọn tôi vẫy lại thì Nesta nhìn sang, nhưng trông thấy tôi nhỏ liền quay đi.

“Nesta sao rồi?” Tôi hỏi.

“Cả tuần nhỏ khá lặng lẽ”, Izzie nói. “Nhỏ vẫn chưa nói chuyện với bồ hả?”

“Hôm qua thì có, lúc tụi mình học xong tiết toán. Nhưng chỉ để nói là nhỏ sẽ không bao giờ nói chuyện với mình nữa.”

“A”, Izzie nói. “Vậy là có hy vọng rồi.”

“Sao bồ nói vậy?”

“Nếu nhỏ đã nói ‘không bao giờ’ nghĩa là ‘có bao giờ’. Hôm qua nhỏ còn nói sẽ không bao giờ nhìn tên con trai nào nữa chừng nào còn sống trên đời, nhưng coi nhỏ kìa. Rõ ràng đang ngắm nghĩa anh chàng đẹp trai kia. Nếu nhỏ đã có thể phá bỏ lời thề không nhìn con trai chỉ trong chưa đầy hai bốn giờ thì có thể nhỏ cũng sẽ lại trở thành bạn của bồ.”

Một lát sau Lucy đến chỗ bọn tôi. “Ê, mấy bồ nhìn kỹ anh anh chàng kia rồi đúng không?”

“Ừ”, Izzie nói. “Khá là hấp dẫn.”

“Nhỏ Nesta cũng nói vậy. Mình nghĩ chắc nhỏ đang nguôi ngoai rồi đó.”

Luke đi ngang qua và nhìn thấy ba đứa tôi, rồi liếc sang phía Nesta. “Anh phải đi xem lại lần cuối mấy tấm hình đã”, anh ta đáp ứng.

Chúng tôi liên tục bận bịu chuẩn bị cho buổi trưng bày trong suốt nửa giờ tiếp theo. Tôi vẫn đứng xa Nesta. Lúc này quyền chủ động đang ở phía nhỏ và tôi chưa thể làm gì thêm để có lại tình bạn của nhỏ cả. Trong lúc đó Izzie cứ chạy đi chạy lại giữa chỗ tôi với chỗ của Nesta và Lucy. Rồi đến phiên Lucy chạy sang chỗ tôi, trong khi Nesta đứng nhìn tôi từ bên kia, và tôi đứng nhìn nhỏ từ bên này. Sau khoảng nửa giờ nhìn qua nhìn lại giữa hai đứa, khi tôi quay về hướng đó thì thấy nhỏ cũng đang nhìn tôi. Rồi nhỏ thè lưỡi ra và làm một bộ mặt dần dần nhất, sau đó nhướn mày và hát hàm về phía tôi như muốn nói “Ê, ta vậy đó, người làm gì được ta?” Thế là tôi cũng giơ bộ mặt xấu nhất của mình về phía nhỏ.

Tuy nhiên ngay lúc ấy chính anh chàng đẹp trai lúc nãy đi đến. Anh ta đứng lại và trợn mắt nhìn tôi, còn phía đằng kia Nesta đang ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Hmmm. Rất nữ tính”, anh chàng nói.

“Em đang cố”, tôi trả lời. “Nhiều người nói bộ mặt đó rất quyến rũ.”

Anh chàng cười to. “Đúng là không quên được”, anh ta nói và đi tiếp.

“Lại như cũ rồi ha?” Một giọng nói quen thuộc cất lên.

Chính là Nesta.

“Ừ, nhưng mình không nghĩ anh chàng sẽ mê cái vẻ mặt cực kỳ khêu gợi đó của mình đâu”, tôi cười.

“Hur đốn”, nhỏ nói, và kèm thêm một nụ cười.

“Mình rất rất xin lỗi...”

“Thôi mà”, Nesta làm bộ ngáp. “Tụi mình cứ ở đó xin lỗi rồi ngó nhau vậy đủ rồi. Nghe nè. Vấn đề là mình nhớ bồ quá. Mà quan trọng nhất là hai nhỏ kia không thể cứ đứng giữa tụi mình cả đời được.”

Tôi nín thở mất một lúc. Nhỏ hết giận tôi rồi sao?

“OK. Không xin lỗi thêm nữa. Dù sao mình biết là vừa qua mình đã không kiểm soát được, nhưng mình sẽ chẳng bao giờ nghĩ sẽ làm vậy nếu không tin rằng Luke chính là người mình cần. Nhớ mấy tuần trước, tụi mình nói chuyện

về một nửa gì đó không. Mình... mình đã nghĩ Luke chính là một nửa đó của mình. Mình biết giờ nghe thật ngu ngốc vì anh ta đã lộ rõ là kẻ dối trá, nhưng... sự thật là mình đã có tất cả những biểu hiện mà Izzie mô tả. Buồn, lo lắng, ngốc nghếch, không ngủ được, không suy nghĩ được. Mình từng nghĩ điều ấy thuộc dạng chỉ có một lần trong đời thôi.”

Nesta im lặng một lúc. “Người Đó, đúng không?”

“Ừ. Vớ vẩn.”

“Đúng. Quá vớ vẩn.”

Tôi nghĩ nếu kể cho nhỏ nghe mình cũng từng tin Luke chính là “Người Đó” của tôi, nhỏ sẽ lại nổi giận. Thế nên tôi chuyển đề tài. “Ừ, đúng như bồ nói đó, tội nghiệp hai nhỏ Lucy và Izzie. Nếu tụi mình không nói chuyện nữa chắc tụi nó khổ sở lắm.”

“Ừ, sao phải bắt hai nhỏ chịu khổ trong khi chính gã Luke mặt chuột, heo mọi kia mới là kẻ gây ra mọi thứ. Ủa mà gã đâu rồi?”

“Đang núp ở đâu đó, cố tránh mặt tụi mình. Một khi bồ và mình đã đứng chung thì anh ta chỉ

còn cách tìm đường chuồn thôi, chưa kể hai nhỏ kia cứ hậm hực nhìn anh ta từ chỗ của nó.”

“Tốt”, Nesta nói. “Mình chẳng muốn thấy mặt hấn nữa.”

Lúc đó Lucy và Izzie cùng đến chỗ tôi. “Ê, hai người nói chuyện lại rồi.”

“Ừ”, Nesta cười. “Nhờ có bồ và Izzie đó. Chính vì sợ hai bồ kiệt sức nếu cứ phải chạy qua chạy lại giữa tụi này, mà cũng chỉ vì vậy thôi nha, nên mình và TJ quyết định hòa. OK, TJ?”

“OK hai tay”, tôi nói.

“Hết xảy”, Lucy bình luận.

“Rồi, giờ đến chuyện quan trọng”, Nesta nói. “Mấy bồ đúng là dở hơi khi tin vào chuyện đi tìm cái Người Đó, trong khi mình – kẻ duy nhất còn lý trí ở đây rành hơn mấy bồ nhiều, và mình nói rằng có nhiều cái Người Đó lắm. Cho nên, nói xem anh chàng dễ thương đang lượn lờ trong hội trường là ai vậy?”

“Mình thấy anh ta trước tiên”, Izzie nói.

“Không, mình mới đúng”, Lucy nói và xô nhẹ Izzie.

“TJ, bồ có muốn khẳng định chủ quyền gì đó trước khi chính thức bắt đầu chiến đấu không?” Nesta hỏi.

“Bồ thích anh chàng đó không?” Tôi hỏi lại Nesta.

“Ờ, có chứ. Đúng kiểu mình cần trong lúc đau buồn.”

“Vậy thì anh ta là của bồ đó”, tôi nói.

“Đồ nhát gan”, Nesta cười. “Dù sao tụi mình cũng chưa biết là ai, nhưng mình sẽ điều tra ra.”

“Tuởng bồ xong chuyện với tất cả con trai rồi”, Izzie nói.

“Không hề, chỉ xong với những tên như Luke thôi. Biển vẫn còn nhiều cá lắm, mà đâu phải con nào cũng xấu xa như cá mập đâu.”

“Rất sáng suốt”, Izzie nói. “Và nếu lần đầu thất bại...”

“Thì thử lại và thử lại”, Lucy kết thúc câu.

“Không phải”, Izzie nói. “Nếu lần đầu thất bại thì cứ đi mà làm nữ tu cho rồi.”

Cả bốn đứa cùng cười. Lucy ngấm ba đứa tôi rồi nói: “Ôi trời, mừng là tụi mình lại chơi chung.

Tuần trước đúng là khổ sở. Mình rất vui vì bồ cuối cùng đã chịu đứng ở vị trí của TJ để nhìn sự việc, Nesta à...”

“Đúng”, Izzie nói. “Nhỏ cũng đã có quãng thời gian thâm hiểm. Với lại chuyện gì chả có hai mặt.”

“Hoặc ba, nếu chuyện đó có liên quan tới gã Luke”, Nesta nói.

Tôi vừa định nói “hoặc bốn nếu tính thêm Sian” nhưng kìm lại được.

“Ừ”, Izzie nói. “Giống như câu châm ngôn ‘trước khi phê phán ai, hãy đi thử một dặm trong đôi giày của họ’”

“Rồi, sáng suốt lắm, thầy Obi-Wan Kenobi ạ”, Nesta nói. “Nhưng có câu này hay hơn. Trước khi phê phán ai, hãy đi thử một dặm trong đôi giày của họ. Để đến khi ta phê phán họ thì ta đã cách xa họ một dặm và có luôn đôi giày.”

Cả đám lại cùng cười. Tôi thật hạnh phúc. Tôi liếc thấy Luke vừa quay lại, nhưng khi bắt gặp bọn tôi anh ta liền quay ngoắt đi. Tôi mặc kệ, thậm chí còn thấy nhẹ nhõm khi anh ta biến mất cho rồi. Chỉ còn một người nữa tôi muốn gặp, đó là Steve. Tôi nhận ra anh ngay khi vừa

đến hội trường, lúc đó Steve chỉ có một mình và đang bận bịu sắp xếp những tấm ảnh. Đầu anh cúi thấp cứ như đang đắm chìm trong thế giới riêng của mình vậy. Lucy thấy tôi đang nhìn về phía anh.

“Anh không sao đâu”, nhỏ nói. “Cũng buồn, nhưng rồi sẽ không sao.”

“Mình tội anh quá”, tôi nói. “Anh xứng đáng được đối xử tốt hơn cái kiểu mà mình chia tay với anh.”

“Anh sẽ vượt qua được mà. Steve không phải loại người chỉ biết ủ ê suốt ngày đâu.”

Tôi thực sự thấy khó chịu khi nghĩ tới cảm giác của anh lúc thức dậy, bật máy tính lên và nhìn thấy thư của tôi, giống như ‘Chúc một ngày tốt lành, anh đã bị đá. Thân mến. TJ’. Sao tôi lại có thể cư xử thờ ơ đến vậy với anh chứ?

“Chắc phải có nhiều cách đúng đắn để chia tay ai đó”, tôi nói. “Mình đã dùng kiểu gửi một email ngu ngốc với lý do “muốn thành thật, và càng sớm càng tốt”. Còn Luke thì lại dùng kiểu ngược lại, trốn tránh và chẳng nói gì ngoại trừ những thứ người ta thích được nghe. Cả hai cách

đều làm người khác bị tổn thương. Hẳn phải có một cách trung hòa nào đó.”

“Hình như có cả năm mươi cách để chia tay người yêu lận”, Lucy cười và bắt đầu hát bài “Năm mươi cách để chia tay người yêu” của Paul Simon. Giọng nhỏ càng ngày càng to đến nỗi tôi phải đưa tay bịt miệng nhỏ lại.

Tôi thật sự muốn đến nói chuyện với Steve và trở về lúc chúng tôi vẫn còn là bạn, vì dù không muốn quay lại để thành một cặp như trước, tôi vẫn rất nhớ tình bạn của anh ấy. Trong một lúc tôi hiểu tại sao Luke thấy việc kết thúc một mối quan hệ lại khó khăn đến vậy. Ta không muốn làm tổn thương ai cả. Tôi đoán Luke đã chọn giải pháp không nói gì để giải quyết chuyện này, nhưng sự thật anh ta vẫn làm người khác đau lòng đó thôi. Việc khiến họ có những cảm nhận sai, cho họ những hy vọng hảo huyền chỉ làm nỗi đau kéo dài thêm. Có điều khi nhìn Steve, tôi nghĩ có lẽ Luke không đến mức quá tệ hại mà giống một tên hèn nhất hơn. Tôi không muốn trở thành kẻ hèn nhất. Một ngày gần đây thôi, tôi sẽ gặp Steve và kể cho anh nghe mọi chuyện. Tôi chỉ mong

mình tìm được lời lẽ đúng đắn để nói với anh, và mong anh vẫn sẽ là bạn tôi. Chỉ là bạn. Với Luke, tôi phải thừa nhận cảm giác trong buổi tối anh ta đến nhà tôi thật đặc biệt. Tôi vẫn muốn có thêm những cảm giác như vậy khi yêu, miễn là không phải đối mặt với những điều dối trá hay phải làm tổn thương người khác.

Đến 6g30 mọi người đã sẵn sàng. Có một khoảng yên lặng đầy hấp dẫn khi cô Allen giới thiệu bà Susan Barratt, thành viên hội đồng quản trị, và anh nhà báo Sam Denham. Cả hội trường trông thật ấn tượng với một cây thông Noel to dùng đặt ngay trên sân khấu, lại thêm mùi quế và đinh hương phát ra từ những chai rượu bày trên bàn khách, tất cả tạo nên không khí thật hấp dẫn.

Cả anh Sam và bà Barratt đều tỏ vẻ rất ấn tượng khi dừng lại nói chuyện ở tất cả các gian trưng bày. Riêng anh Sam dừng lại lâu hơn một chút ở gian thời trang để nói chuyện với Nesta, điều khiến nhỏ có vẻ rất tự hào. Sau khi hai giám khảo đã đi hết các gian hàng, gia đình và bạn bè của các học sinh được mời vào tham quan.

Ba và mẹ tôi cực kỳ thích thú với buổi trưng bày này. Riêng ba tôi sau khi đã xem hết tất cả các gian bèn quay lại và ngắm nghía gian của bọn tôi khá lâu.

“Con rất thích được sống ở đây đúng không?” Ba tôi hỏi khi đang xem tấm bản đồ Hampstead của tôi.

Tôi gật đầu. “Có biết bao nhiêu chuyện cần làm và nơi cần xem. Ba nhớ một câu nói nổi tiếng của Samuel Johnson không: Chán London nghĩa là bạn cũng chán đời.”

“Ông ấy nói đúng. mấy tuần qua ba mới thấy mình cũng thích London đến thế nào. Ba thích tới nhà hát Barbican xem hòa nhạc, thích đi bộ trên đường Heath, thích các rạp hát, rạp chiếu phim, nhà hàng ở đây. Tất cả những thứ đó đều ở ngay cạnh nhà mình.”

“Vậy sao mình còn phải chuyển đi?”

Ba tôi mỉm cười. “Câu hỏi hay. Cũng chính là câu ba cứ tự hỏi mình suốt mấy tuần qua. Mẹ con cũng vậy. Cuối cùng ba mẹ quyết định rồi. Nhà mình không chuyển đi nữa. Ba mẹ đúng là chưa sẵn sàng từ bỏ cuộc sống ở London này.

Cho nên kế hoạch hiện nay là ba vẫn làm bán thời gian ở bệnh viện và sẽ dùng thời gian nghỉ để dạo quanh London. Ba mẹ sống ở đây lâu vậy mà vẫn còn quá nhiều thứ chưa làm được, vì lo làm việc nhiều quá! Ba không muốn tới một chỗ yên ắng để rồi chẳng có gì làm ngoại trừ chăm sóc cây cảnh cả ngày. Không đâu. Tóm lại là mình vẫn ở đây. Vậy... con thấy sao?”

Tôi nhìn qua Nesta, Lucy và Izzie. “Con thấy sao hả?” Tôi nhảy lên ôm chầm lấy ba tôi. “Con thấy thế này nè.”

Trong khi ba và mẹ tôi đến lấy rượu ở bàn giải khát ngoài cửa, tôi thấy một cặp vợ chồng bước vào hội trường, cùng đi với họ là anh chàng đẹp trai khi nãy. Tôi không phải là người duy nhất để ý đến điều này, bởi vừa thấy họ tiến về phía gian hàng của chúng tôi, ba đứa kia đã lập tức xuất hiện ngay bên cạnh tôi.

“Của ta”, Lucy nói.

“Không, của ta chứ”, đến lượt Izzie.

“Không hề, của ta, của ta, của ta”, Nesta hùng hồn tuyên bố.

Tôi bật cười khi nhìn tụi nó tranh giành nhau, trong khi Olivia từ trong bước ra. “Ba, mẹ”, nhỏ chào, rồi quay sang tôi. “Đây là TJ, người làm chung dự án với con đó.”

“Chào cô chú”, tôi nói.

Rồi Olivia quay sang anh chàng đẹp trai. “Đây là anh trai William của mình.”

Tôi há hốc mồm.

“Thêm một dáng vẻ quyến rũ của em nữa hả”, anh ấy mỉm cười và nói, trong khi tôi lập tức ngậm miệng lại.

“Em còn có nhiều nữa”, tôi nói trong khi anh ấy bước ra sau tôi để cùng ba mẹ xem tác phẩm của Olivia. Tôi liền quay qua đám kia, lúc đó đang đứng ngay bên phải tấm bảng trưng bày.

“Anh của Olivia”, tôi thì thầm. “Mà anh của Olivia chính là bạn thân nhất của Luke đó.”

“William hả?” Nesta hỏi.

Tôi gật đầu.

“Mình từng nghe Luke nhắc đến nhưng chưa bao giờ gặp”, Nesta nói.

Anh chàng quay lại và nhìn Nesta chăm chú.

“Khỏi tranh giành nữa”, Lucy nói. “Giờ đã rõ anh ta thích ai ở đây rồi.”

Izzie ôm bụng cười. “William là bạn thân nhất của Luke. Được đó.” Nhỏ thúc vào tay tôi để chỉ về hướng sân khấu nơi Luke đang ngồi cùng Sian. Trông anh ta như muốn bệnh vậy. Anh ta cũng nhìn sang tôi và tôi cảm giác như có một luồng điện vừa chạy qua người mình. Ánh mắt anh ta thật buồn, và trong một khoảnh khắc tôi thấy tiếc rằng sự việc đã không thể khác hơn. Anh ta nói giữa chúng tôi đã có những điều thật đặc biệt, tôi cũng nghĩ vậy. Có điều... làm sao tin anh ta được đây? Đó chính là vấn đề của những kẻ dối trá, bởi ta không thể biết lúc nào họ nói sự thật hay lại đang lừa gạt chúng ta. Tôi quyết định nhìn sang hướng khác.

Nesta cũng liếc về phía Luke, rồi quay lại chớp chớp mắt với William.

“Hhhmmmm”, nhỏ mỉm cười với bọn tôi. “Bạn thân nhất của Luke hả! Vụ này chắc hay lắm đây.”

Tin đám cưới

Hôm thứ Tư, ngày 24 tháng 12, Marie Watts và Stuart Callaghan đã làm lễ thành hôn tại Vịnh Bigbury, Devon.

Khách mời đến Khách sạn Đảo Burgh bằng thuyền máy.

Tuy nhiên họ phải ở lại đó vài ngày do một cơn bão tuyết bất ngờ.

Phụ dâu TJ Watts (15 tuổi) cho biết: "Ba mẹ tôi vui lắm. Cuối cùng chị tôi cũng có được một đám cưới toàn màu trắng!"

Mục lục

Lời giới thiệu	3
@ h u ơ n g 1	7
Gấu tui	
@ h u ơ n g 2	17
Thiền đường ehơ ehơ	
@ h u ơ n g 3	37
Eha ehúng eon, người sống ở Devon	
@ h u ơ n g 4	50
Dự án ở trường	
@ h u ơ n g 5	66
Công việc vui nhộn?	
@ h u ơ n g 6	79
Tour tham quan	
@ h u ơ n g 7	101
Kẻ xấu xa nhất thế gian	
@ h u ơ n g 7	112
Buổi trốn việc	
@ h u ơ n g 9	124
Tuần lễ kinh khủng	
@ h u ơ n g 10	137
Luyện tập Yoga	

@ h u ơ n g ¹¹	151
@ấp độ khá?	
@ h u ơ n g ¹²	166
Hai kẻ bị từ chối	
@ h u ơ n g ¹³	178
@u@ sống tr@o@ khi @ó đám @on tr@i	
@ h u ơ n g ¹⁴	188
V@i lại mặt đất đ@ Watts	
@ h u ơ n g ¹⁵	197
R@e rồi đầy @ám d@	
@ h u ơ n g ¹⁶	214
N@i ban v@ hôn	
@ h u ơ n g ¹⁷	232
Làm bạn @h@ trong l@e vui v@	
@ h u ơ n g ¹⁸	250
M@nh s@ t@ng kh@ g@ này ra kh@i đầu ngay lập t@	
@ h u ơ n g ¹⁹	269
Đ@i mặt	
@ h u ơ n g ²⁰	281
Bu@i báo @áo	